

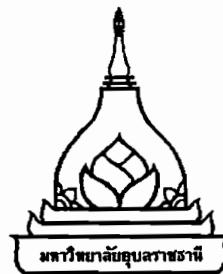
ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ :
กรณีศึกษา กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อค้ำไชย
สาธารณรัฐประชาชนไทยประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๘

คิม ณีคำ

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
คณะบริหารศาสตร์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

พ.ศ. ๒๕๕๘

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

**THE EFFECTS OF ENTREPRENEUR'S POTENTIALITY ON THE BUSINESS
MANAGEMENT: A CASE STUDY OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES
IN BOLIKHAMXAY PROVINCE, THE LAO PEOPLE'S
DEMOCRATIC REPUBLIC**

TIM MANYKHAM

**AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION**

FACULTY OF MANAGEMENT SCIENCE

UBON RATCHATHANI UNIVERSITY

YEAR 2012

COPYRIGHT OF UBON RATCHATHANI UNIVERSITY

ในรับรองการค้นคว้าอิสระ

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปริญญา บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

คณะบริหารศาสตร์

เรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ :
กรณีศึกษา กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อคำ ไซย
สาธารณรัฐประชาชนลาว

ผู้วจัย นางสาวติ่ม นภีคำ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(คร.ชันย์ยา สินซื่น)

กรรมการ

(ดร.ธรรมวิมล สุขเสริม)

กรรมการ

(ดร.ปวิณा คำพูกกะ)

คณบดี

(ดร.วิโรจน์ โนนพิโนกษ์)

มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.อุทิศ อินทร์ประสิทธิ์)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปีการศึกษา 2555

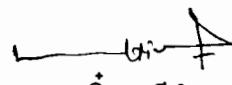
กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาและเอาใจใส่อย่างดีเยี่ยมจากอาจารย์ที่ปรึกษา ดร. ชนัญญา สินชื่น ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำและแก้ไขปัญหาต่างๆ ตลอดจนการตรวจสอบพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมและปรับปรุงอย่างดี อีกทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายท่าน จึงขอขอบพระคุณทุกๆ ท่านอย่างสูงมา ณ ที่นี่ด้วย

ขอขอบคุณ สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ ที่ได้สนับสนุนทุนการศึกษาและให้โอกาสเข้าพำนัชในการศึกษาในครั้งนี้ ขอขอบคุณ ดร.สิรินทร์พิพิธ บุญมี ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องทุนการศึกษาและให้สิ่งอำนวยความสะดวกในการศึกษาระบบนี้

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้ จะไม่บรรลุผลสำเร็จได้เลย หากไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ได้สละเวลาอันมีค่าชั่วโมงในการให้ข้อมูล ทั้ง 120 ท่าน ซึ่งไม่สามารถระบุนามได้ในที่นี้ ขอขอบคุณ คณะผู้บริหาร คณะกรรมการ คณะอาจารย์ของหลักสูตร และคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ที่ได้ประทิธิประสาทความรู้แก่เข้าพำนัช โดยเฉพาะอาจารย์ นกคล พัฒนาศิริอุบล ที่ช่วยให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางในการทำวิจัยฉบับนี้ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ประสานงานที่กรุณาอีกเพื่อข้อมูลและเอกสารประกอบการศึกษา รวมถึงรุ่นพี่ นักศึกษาปริญญาเอกและเพื่อนปริญญา โกรวัลลักษณะทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจเสมอ พื่นอังคณา

ที่สำคัญเข้าพำนัชขอแสดงความขอบคุณคณะผู้บริหารกระทรวงแผนการและการลงทุนอย่างมาก โดยเฉพาะคณะผู้บริหารแผนกแผนการและการลงทุน แขวงนบอดิคิคำ ไชย ที่ได้สนับสนุน และให้โอกาสเข้าพำนัชได้มารศึกษาในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีแห่งนี้ และขอขอบคุณบุคคลอื่นๆ อีกหลายท่านที่ไม่สามารถนำมาล่าวนานให้ครบถ้วนได้ ซึ่งมีส่วนช่วยเหลือและสนับสนุนในการวิจัยฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

(นางสาวติ่ม มนีคำ)
ผู้วิจัย

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ
กรณีศึกษา: กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนอดีคำไชย
สาธารณรัฐประชาชนป่าໄທยประชาชนลาว

โดย : ศิม ณีคำ

ชื่อปริญญา : บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

ประธานกรรมการที่ปรึกษา : ดร. ชนัญญา สินธุ์

**ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม**

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเบริญเทียบปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและศึกษาศักยภาพของ การเป็นผู้ประกอบการที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวง นอดีคำไชย สาธารณรัฐประชาชนป่าໄທยประชาชนลาว จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถาม โดยสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบความแตกต่างด้วย t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way-ANOVA) และ วิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี Scheffe ใช้การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การคัดแยกพหุคูณ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

ผลการวิจัย พบว่า ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ของผู้ประกอบการ เมื่อจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ พบว่า กลุ่มอายุ 30-40 ปี มีประสิทธิผล ในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิตมากกว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี สำหรับด้านประสบการณ์ในการ ประกอบธุรกิจ พบว่า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ด้านความยืดหยุ่น ของระบบงานแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์การคัดแยกพหุคูณระหว่างศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ กับประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอ่านใจ มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .642 ($R=.642$) และสามารถร่วมกันพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจได้

จากผลการศึกษาข้างต้น จะเห็นได้ว่า คุณลักษณะที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมควรจะต้องคำนึงถึงและเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ประกอบการจะต้องสร้างและพัฒนาขึ้นมา เพื่อใช้ในการเกื้อหนุนธุรกิจให้ไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิผล ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับ การสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เช่น สำนักงานส่งเสริม วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แผนกอุตสาหกรรมการค้า และสมาคมนักธุรกิจประจำจังหวัด สามารถพิจารณาศักยภาพด้านดังกล่าวของผู้ประกอบที่ได้ในครั้งนี้ ไปใช้ประกอบสำหรับวางแผน พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ รวมทั้งเป็นแนวทางพื้นฐานในการกำหนดหลักสูตรสำหรับการ ฝึกอบรมและพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของลาว อันจะเป็น การช่วยให้ผู้ประกอบการมีความสามารถในการกำหนดเป้าหมาย การวางแผน การกำหนดกลยุทธ์ ของกิจการไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานในอนาคต และส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ให้สามารถบริหารจัดการธุรกิจของตนเองให้คงอยู่และเดิบโตต่อไปได้อย่างมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

ABSTRACT

TITLE : THE EFFECTS OF ENTREPRENEURS' POTENTIALITY ON BUSINESS MANAGEMENT: A CASE STUDY OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES IN BOLIKHAMXAY PROVINCE, THE LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC

BY : TIM MANYKHAM

DEGREE : MASTER OF BUSINESS ADMINISTRATION

CHAIR : CHANANDA SINCHUEN, Ph.D.

KEYWORDS : ENTREPRENEURS' POTENTIAL / EFFECTIVENESS OF BUSINESS MANAGEMENT / SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES

This research aimed to study the personal factors of entrepreneurs and the entrepreneurship potentials that influenced the effectiveness of the management of Small and Medium Enterprises (SMEs). One hundred and twenty SMEs entrepreneurs in Bolikhamxay Province in Lao People's Democratic Republic (Lao PDR) were selected as the sample for this study. Data was collected by questionnaires and analyzed by the use of the statistical tools of percentages, means, standards deviations, t-tests, ANOVA, Scheffe, Pearson's product moment correlation, and multiple regression analysis. Comparisons of entrepreneurs' management effectiveness showed a number of features. Those in the 30-40 years age group were more effective than those in the 41-50 years age group. Analysis by multiple regression of the entrepreneurs' potential and the effectiveness of business management revealed that the planning potential and power potential had positive effects on the management of SMEs significant at .05 by multiple correlation coefficient at $R = .642$, and this made it possible to forecast the effectiveness of business management. The study showed that to be effective, it was essential that entrepreneurs were able to be creative and develop. This allowed public and private sector agencies involved in the support of SMEs, such as the Office of the Promotion of SMEs, Department of Trade and Industry, and Provincial Business Associations, to be able to refer to these entrepreneurial potentials for development planning and to provide the basis for training

courses and the development of SMEs in Lao PDR. The study suggested that such initiatives provide entrepreneurs with the ability to set goals, formulate strategic plans to cope with developing business operations, and promote young entrepreneurs' visions of sustainable and effective business management.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่	ฉ
1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.3 สมมติฐานการวิจัย	5
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	6
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.7 คำสำคัญ หรือนิยามศัพท์	9
2 ทบทวนวรรณกรรม	
2.1 ความหมายและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	12
2.1.1 ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	12
2.1.2 บทบาทความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	15
2.2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ	16
2.2.1 ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur)	16
2.2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ	17
2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ	27
2.3 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการ	33
2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดหรือการประเมินประสิทธิผล	34
2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล	39

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3 ระเบียบวิธีการวิจัย	
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	41
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	42
3.3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	43
3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	44
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
4.2 ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	77
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	78
5.3 ข้อเสนอแนะ	82
5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย	82
5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	84
เอกสารอ้างอิง	86
ภาคผนวก	
ก ผลการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	94
ข แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ภาษาไทย)	99
ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ภาษาลาว)	107
ง หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ข้อเสนอแนะแบบสอบถาม	116
จ หนังสือขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม	120
ฉ ใบรับรองการแปลแบบสอบถาม	123
ประวัติผู้วิจัย	125

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การแบ่งเกณฑ์ตามนูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวร	13
2.2 การแบ่งเกณฑ์ตามการว่าจ้างงานของกิจการ	14
4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ	48
4.2 สรุปค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการทั้ง 3 ด้าน	50
4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ	50
4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งความสำเร็จ ด้านการแสวงหาโอกาส	51
4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งความสำเร็จ ด้านความมุ่งมั่น	52
4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งความสำเร็จ ด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน	52
4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งความสำเร็จ ด้านความต้องการไฟหางทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ	53
4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งความสำเร็จ ด้านความกล้าเสี่ยง	54
4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งการวางแผน	54
4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งการวางแผน ด้านการตั้งเป้าหมาย	55
4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งการวางแผน ด้านการวางแผน ติดตามการประเมินอย่างมีระบบ	56
4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งการวางแผน ด้านการแสวงหาข้อมูล	56
4.13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งอำนาจ	57

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งอำนาจ ด้านการซื้อขาย การซักซ่อน การมีเครือข่าย	57
4.15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ แห่งอำนาจ ด้านความเชื่อมั่นในตัวเอง	58
4.16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการเริ่มต้นลำดับค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด	59
4.17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล การบริหารจัดการธุรกิจ	60
4.18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล การบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต	60
4.19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล การบริหารจัดการธุรกิจด้านประสิทธิภาพ	61
4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล การบริหารจัดการธุรกิจด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน	62
4.21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล การบริหารจัดการธุรกิจด้านความพึงพอใจ	63
4.22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ของการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของ ผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ	64
4.23 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจจำแนกตามอายุ	65
4.24 ค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต จำแนกตามอายุเป็นรายคู่	66
4.25 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามวุฒิการศึกษาสูงสุด	66
4.26 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.27 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	69
4.28 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อ ¹ ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม	70
4.29 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อ ¹ ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการผลิต	71
4.30 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผล ในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพ	72
4.31 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อ ¹ ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน	73
4.32 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผล ในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความพึงพอใจ	74
ก.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ ในการเป็นผู้ประกอบการ	95
ก.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล ในการบริหารจัดการธุรกิจ	97

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

8

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา มีปัญหาด้านการขาดคุณภาพค้าระหว่างประเทศ ซึ่งเพิ่มขึ้นจาก 313.30 ล้านдолลาร์สหรัฐ ในปี 2551 เป็น 408.20 ล้านдолลาร์สหรัฐ ในปี 2552 (ธนาคารแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2553) และปัญหาการว่างงานที่เป็นปัญหาของเศรษฐกิจของประเทศตั้งแต่อีดีดึงปัจจุบัน ยิ่งไปกว่านั้นระบบเศรษฐกิจ ได้มีการเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์โลกที่มีการแข่งขันกันอย่างรุนแรง ทำให้หลายประเทศโดยเฉพาะประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนระบบการปกครองและนโยบายทางเศรษฐกิจให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์มากยิ่งขึ้น โดยในปี 2518 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองจากระบบราชอาณาจักรลาว เป็นระบบสังคมนิยม ส่งผลให้การประกอบธุรกิจทุกประเภทอยู่ภายใต้การควบคุมของหน่วยงานรัฐทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการดำเนินงานของธุรกิจ ค่าใช้จ่ายทุกประเภทและการใช้ทรัพยากร ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรด้านวัตถุคุณ ทรัพยากรด้านบุคคลและอื่น ๆ ทำให้กระบวนการพัฒนาระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศก้าวไปอย่างช้า ๆ ทำให้การผลิตไม่มีการแข่งขัน ในขณะเดียวกัน ไม่มีระบบการกระจายการผลิตสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ทำให้ระบบเศรษฐกิจ และสังคมไม่ได้รับการส่งเสริมให้มีความเข้มแข็งและขยายตัวได้ดีเท่าที่ควร (คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ สป.ลาว, 2529)

ในปี 2529 รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ประกาศใช้แนวทางนโยบายเศรษฐกิจใหม่ คือ “กลไกเศรษฐกิจใหม่” (“New Economic Mechanism”) โดยการนำระบบสังคมนิยมมาพัฒนาเป็นระบบเศรษฐกิจแบบตลาดการค้าเสรีเป็นครั้งแรก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการปรับปรุงกฎระเบียบทางค้านการค้า มีผลทำให้การดำเนินธุรกิจในเต็มภาคส่วนเป็นที่น่าพอใจ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า หรือธุรกิจการให้บริการ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการลงทุน กฎหมายแรงงานเพื่อส่งเสริมและรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ (คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ สป.ลาว, 2529 : 31) ซึ่งนับว่าเป็นก้ามแรกที่ทำให้ภาคเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้เข้ามายืนบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศ ยิ่งไปกว่านั้น ผลกระทบจากการณ์ทางเศรษฐกิจจากภาวะเงินเฟ้อ

ในปี 2540 ได้ส่งผลกระทบอย่างมากต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่ของประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและประเทศไทยถือเป็นภัยคุกคามที่จะต้องได้รับการแก้ไข ปรับปรุงและได้รับการส่งเสริม สนับสนุนจากภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อช่วยพัฒนาระดับ ความสามารถในการประกอบธุรกิจให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ของประเทศและงานอุตสาหกรรมแ衛ในหลาย ๆ ด้าน เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐานที่จะช่วย สนับสนุนและเสริมสร้างให้กับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีประสิทธิภาพส่งผลให้ประเทศมีความสามารถ ในการแข่งขันทางการค้ามากยิ่งขึ้น เพื่อกำลังการผลิตสินค้าและการบริการเพื่อส่งเสริมและพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ทำให้เศรษฐกิจระดับประเทศมีการขยายตัว เนื่องจากคุณภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสัดส่วนของกิจการในปี 2549 ทั้งหมด 126,913 ราย กิจเป็นร้อยละ 99.8 ของจำนวนธุรกิจทั้งหมดในประเทศ (กรมสถิติแห่งชาติลาว, 2549 : 7) อีกประการหนึ่ง ยังเป็นแหล่งรองรับการซึ่งงานและช่วยให้แรงงานมากกว่าครึ่งของจำนวนการซึ่งงานทั้งหมดใน ภาคอุตสาหกรรมมีอาชีพ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีความสำคัญต่อการลดอัตราการว่างงานในชนบทและ การว่างงานตามฤดูกาลของเกษตรกร เป็นแหล่งที่สร้างรายได้ให้กับรัฐบาล อาทิ การเก็บภาษีการค้า ภาษีเงินได้ตลอดจนค่าธรรมเนียมต่าง ๆ รวมทั้งยังช่วยให้เกิดการกระจายรายได้และความเริ่มไปสู่ ภูมิภาคอีกด้วย (แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบ่อคำไชย ส.ປ.ลาว, 2553 : 3)

ดังนั้น รัฐบาลจึงหันมาให้ความสำคัญต่อการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อกระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศเริ่มโต และยังส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่มีวิสัยทัศน์ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล้าเสี่ยงและมีการแสวงหาความก้าวหน้า (อำนาจ ธีระวนิช, 2549 : 5) อีกทั้ง ยังเป็นการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดมีประสิทธิภาพและเพื่อเป็นการกระจายการ พัฒนาประเทศเข้าสู่ภูมิภาคเพื่อให้สอดคล้องตามแนวทางนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของ ประเทศและปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศนี้ คือ บทบาทของรัฐบาลและผู้ประกอบการที่จะช่วยผลักดันและพัฒนาเศรษฐกิจให้สามารถดำเนินการได้ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่มีการผันแปรอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผู้ประกอบการที่มีการบริหารจัดการธุรกิจให้มีประสิทธิผล จะต้องมีความรู้ความสามารถและศักยภาพที่เพียงพอ มีความมุ่งมั่นที่จะประสบ ความสำเร็จ มีความเชื่อมั่น มีแนวคิดและแผนงานทางธุรกิจที่ชัดเจน รวมทั้งมีความกล้าและ ความสามารถในด้านต่าง ๆ อีกด้วย (Ryan et al., 2006 : 15-16)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวนมากประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จนกระทั่งขยายเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ในที่สุด และอีกหลายธุรกิจประสบความล้มเหลวซึ่งอันที่จริงแล้ว ธุรกิจขนาดย่อมทุกแห่งมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จและล้มเหลวท่าทีมีกัน (กตัญญู หรือัญญาสมบูรณ์,

2549 : 8) กรมสติ๊ดี้แห่งชาติ กระทรวงแผนการและการลงทุนของประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้สรุปปัญหาที่เกิดขึ้นกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งให้เห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่ เกิดจากบุคลากร โดยเฉพาะผู้ประกอบการ อาทิ การขาดชั้งขิคิวัญญาณความเป็นผู้ประกอบการ ความสามารถในการจัดการที่ไม่ดีพอ การขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ ขาดแรงงานที่มีฝีมือทำให้สินค้าที่ผลิต ไม่มีคุณภาพและไม่สามารถแข่งขันได้ เป็นต้น (กรมสติ๊ดี้แห่งชาติลาว, 2549 : 3) เพื่อทำให้การดำเนินธุรกิจประสบความสำเร็จ เกิดประสิทธิผลสูงสุดและสามารถอยู่รอดได้นั้น ผู้ประกอบการจึงต้องเป็นพันเพื่องที่สำคัญที่สุดที่มีศักยภาพเพียงพอที่จะขับเคลื่อนวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ให้เจริญเติบโตและสามารถอยู่รอดได้ในยุคโลกาภิวัฒน์ที่มีสภาพการแข่งขันสูง ซึ่งศักยภาพดังกล่าววนั้น ตามแนวคิดทฤษฎีของ McBay ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารธุรกิจจะต้องมีศักยภาพ ของการเป็นผู้ประกอบการหลายด้านด้วยกัน ได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies) ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies) และศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies) (McBay et al., 2007)

ผู้ประกอบการจะต้องมีการแสวงหาโอกาสอยู่ตลอดเวลาเพื่อเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ นาประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจ มีความนุ่มนวลที่จะใช้สติปัญญาหรือความสามารถในด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่เพื่อทุ่มเทให้งานสำเร็จลุล่วงเมื่อจะหากำไรก็ตาม นอกเหนือนั้น ความมีพันธะ ความผูกพัน และมีความรับผิดชอบต่องานเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จ ผู้ประกอบการจะต้องเป็นผู้นำ ผู้ริเริ่น ทั้งความคิดการปฏิบัติ รวมทั้งจะต้องมีความรับผิดชอบในสิ่งที่เกิดขึ้นจากผลการตัดสินใจของตน ไม่ว่าผลนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อให้งานมีคุณภาพและประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการต้องไฟหากลยุทธ์ใหม่ ๆ หรือยอมรับพัฒนาข้อเสนอแนะความคิดเห็นต่าง ๆ โดยปรับเปลี่ยนแผนงานเพื่อมาปรับปรุง การทำงานให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ยิ่กตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการ จะต้องมีความกล้าแสดงออกในสิ่งที่ท้าทาย หรือสิ่งที่มีความเสี่ยงที่เหมาะสม ซึ่งจะเป็นปัจจัยที่มีผลผลักดันให้ธุรกิจก้าวไป一步 โอกาสและสิ่งใหม่ ๆ ที่ก่อให้เกิดความสำเร็จ ได้ (อรพิพ สันติธรรมกุล, 2543 : 134 ; รุ่ง โรจน์ อิฐรัตน์, 2554 : 27)

นอกจากนั้น ผู้ประกอบการยังต้องมีศักยภาพในการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตาม และการประเมินผลอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ การแสวงหาข้อมูลที่สอดคล้องและเหมาะสม กับสถานการณ์ ความเชี่ยวชาญที่จะวิเคราะห์เหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้น และหาแนวทางแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคนั้น ๆ ทั้งนี้ การเป็นผู้ประกอบการยังต้องมีภาวะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความสามารถในการชี้ชวนชักชวนและการมีศักยภาพซึ่งดีที่จะ โน้มน้าวจิตใจ สร้างแรงจูงใจให้ ผู้ร่วมงานสามารถเข้าใจและเติมใจที่จะปฏิบัติงานตามที่ได้วางไว้ด้วยความมุ่งมั่น ทั้งนี้ การรับรู้ ศักยภาพดังกล่าววนั้น จะต้องเข้าใจว่ามีผลอย่างไรต่อประสิทธิผลของการบริหารจัดการธุรกิจของ ผู้ประกอบการเพื่อทำให้การดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอยู่ในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตย

ประชาชนลาว ซึ่งเป็นประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกันบริจาคประเทศที่มีการแบ่งขั้น ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องเผชิญกับการแบ่งขั้นทั้งภายในและภายนอกของประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

แนวทางอุดรัถิ์ ใช้เป็นแนวทางหนึ่งซึ่งตั้งอยู่เบื้องต้นของประเทศมีชายแดนเชื่อมต่อ กับ 4 แนวทางของประเทศไทย คือ แนวทางตอนกลางเวียงจันท์ เวียงจันท์ เชียงขาว และแนวทางคำน้ำวน นอกจากนั้น แนวทางอุดรัถิ์ ใช้ยังมีชายแดนเชื่อมต่อ กับ 2 จังหวัดของประเทศไทยสารภรรัฐสังคมนิยม เวียดนาม คือ เส็กอาน ชาติ้งและ 2 จังหวัดของประเทศไทยอาณาจักรไทย คือ จังหวัดครพนมและบึงกาฬ ซึ่งเป็นทำเลที่เหมาะสมสำหรับการลงทุนเพื่อขยายฐานการผลิตและเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างเวียดนาม-ไทยเนื่องจากความต้องการสร้างเป็นศูนย์กลางการค้าในภูมิภาค (แผนกแผนการและการลงทุน แนวทางอุดรัถิ์ ไชย, 2553 : 25-26)

โครงสร้างของเศรษฐกิจในแนวทางอุดรัถิ์ ส่วนใหญ่ประกอบด้วยกิจกรรมนาดกลาง และนาดย้อมซึ่งอยู่ในเขตที่ค่อนข้างชนบท ปัจจุบันมีสถานประกอบการธุรกิจที่ได้จดทะเบียนกับสำนักงานทะเบียนวิสาหกิจของแนวทางทั้งสิ้น 2,660 ราย โดยธุรกิจส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมวิสาหกิจที่อยู่ในรูปแบบบริษัทส่วนบุคคลหรือเจ้าของคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 95 ของจำนวนวิสาหกิจทั้งหมดในแนวทาง เป็นธุรกิจที่มีลักษณะ โครงสร้างแบบครอบครัวและมีการบริหารจัดการโดยเจ้าของคนเดียว เป็นส่วนมาก (แผนกอุตสาหกรรม-การค้า แนวทางอุดรัถิ์ ไชย, 2553) ซึ่งมากกว่าครึ่งของจำนวนสถานประกอบการธุรกิจทั้งหมดในแนวทาง มีการดำเนินงานตามแบบแนวคิดและกลยุทธ์ของผู้ประกอบการแต่ละราย โดยไม่มีระบบและโครงสร้างในการบริหารจัดการที่ชัดเจนและค้านผู้ประกอบการเองก็ไม่ได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับวิธีการบริหารจัดการธุรกิจที่เพียงพอ ทำให้การดำเนินธุรกิจขาดกลางและขาดย้อม ไม่มีประสิทธิผลเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมการผลิตที่จะต้องตระหนักรถึงการพัฒนาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากอุตสาหกรรมการผลิตเป็นกำลังหลักสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในประเทศ ทำให้ภาครัฐให้ความสำคัญกับการสนับสนุนและส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิตอย่างมาก อีกทั้งเพื่อสร้างขีดความสามารถในการผลิตสินค้าภายในประเทศให้สามารถสนับสนุนความต้องการให้แก่ประชาชนและช่วยลดการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศอีกด้วย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษา ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจกรรมวิสาหกิจขนาดย่อมในแนวทางอุดรัถิ์ ไชย สารภรรัฐชาติป้า ไชยประชาชนลาว เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงศักยภาพความรู้ ความสามารถของผู้ประกอบการ ตลอดถึงทักษะที่พึงประสงค์ให้เหมาะสม มาก อีกทั้ง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและยกระดับความสามารถในการแบ่งขั้นของผู้ประกอบการเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการให้กับลูกค้าและสามารถดำเนินธุรกิจให้มีความเจริญยั่งยืนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.3 เพื่อศึกษาศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.2.4 เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการทำหนังสือมติฐาน ดังนี้

H₁ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีเพศแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

H₂ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีอาชญากรรมต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

H₃ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีวุฒิการศึกษาระดับสูงสุดแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

H₄ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

H₅ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม ของผู้ประกอบการ ในแขวงนອลิคำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

H₆ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการผลิต ของผู้ประกอบการในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

H₇ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพ ของผู้ประกอบการในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

H₈ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความเสี่ยงของระบบงาน ของผู้ประกอบการในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

H₉ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความพึงพอใจ ของผู้ประกอบการในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.4 ขอนเบตองการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อค้ำไชยสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการทำหนดขอบเขตการวิจัยจะอธิบายในประเด็นหัวข้อดังนี้

1.4.1 ขอนเบตด้านประชารและกลุ่มตัวอย่าง

ประชารที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิตที่ประกอบกิจการและได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย กับสำนักงานเขตทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้า แขวงบ่อค้ำไชยและดำเนินกิจการมาอย่างน้อย 3 ปี และยังเปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยแต่ละปี 5-99 คน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มประชารมีจำนวนทั้งสิ้น 166 ราย ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง คือ 120 ราย

1.4.2 ขอนเบตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะประชารและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมภาคการผลิตที่ประกอบกิจการในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.4.3 ขอนเบตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การทำหนดตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยจะกำหนดตัวแปรเป็น 2 ลักษณะดังนี้

1.4.3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) จะจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรก ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ วุฒิการศึกษาและประสบการณ์ ในการประกอบธุรกิจ กลุ่มสอง ได้แก่ ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1) ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies) ประกอบด้วย 5 คุณลักษณะคือ การแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบ ในงาน ความไฟหานางค้าคุณภาพและประสิทธิภาพและความกล้าเสี่ยง

2) ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies) ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ คือ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตามและการประเมินอย่างมีระบบ การแสวงหาข้อมูล

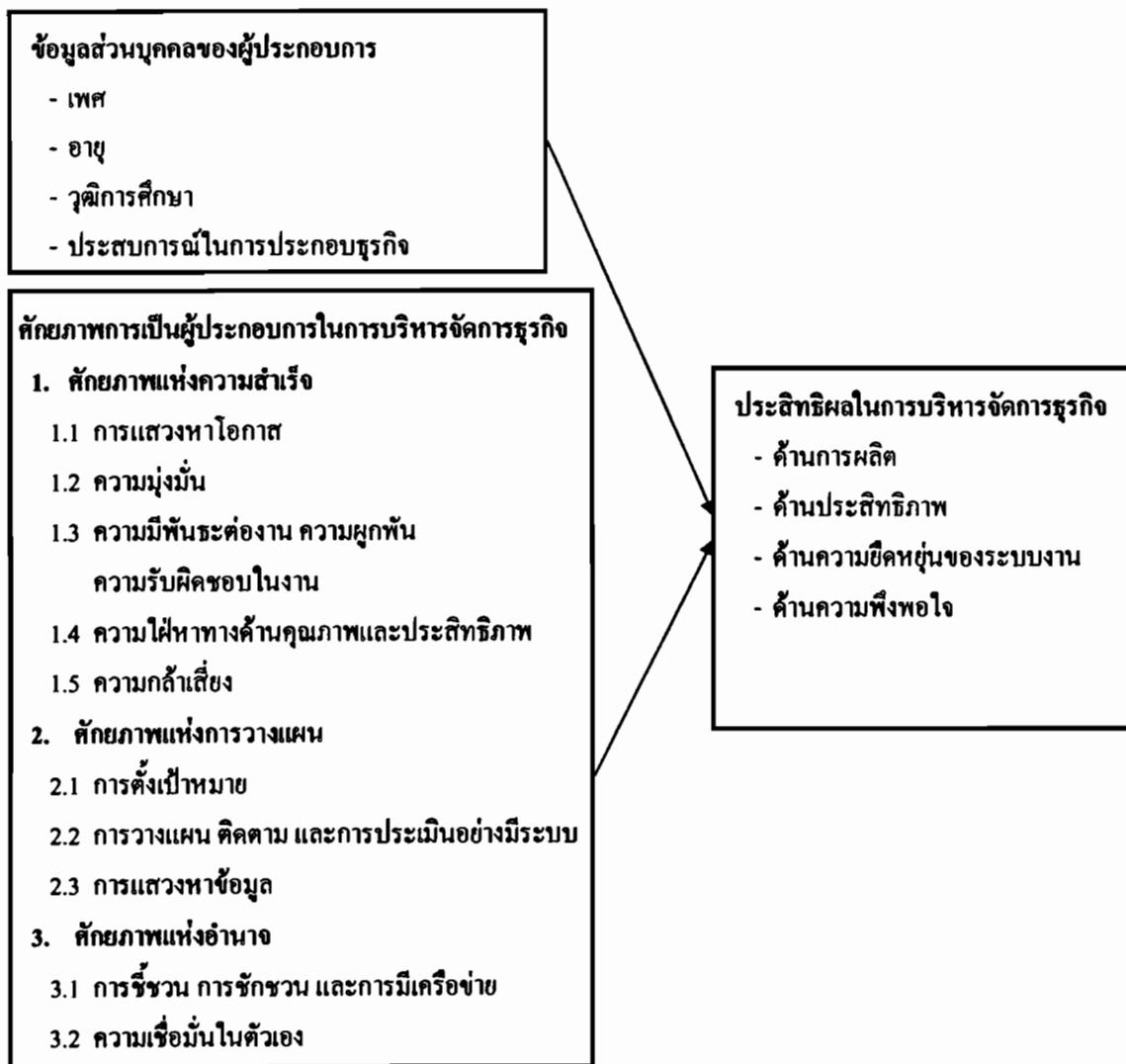
3) ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies) ประกอบด้วย 2 คุณลักษณะ คือ การชี้ชวน การซักชวนและการมีเครือข่าย ความเชื่อมั่นในตัวเอง

1.4.3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ประสิทธิผลในการบริหารจัดการ ธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงอลิคำไชย สาธารณรัฐประชาชนป่าไทบาราชนาวี

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการ บริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงอลิคำไชย สาธารณรัฐประชาชนลาว ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องของ พิชญาภรณ์ พุ่มไพบูลชัย (2549 : 4) ; ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551 : 86) เพื่อนำมาพัฒนาเป็น กรอบแนวคิดในงานวิจัย ซึ่งสามารถอธิบายตามกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการในแขวงบ่อคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.6.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการในแขวงบ่อคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.6.3 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการวางแผนพัฒนาและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่ออีคำไชยและแขวงต่างๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.6.4 เป็นแนวทางสำหรับผู้ประกอบการ หรือผู้ที่สนใจที่จะลงทุนในธุรกิจนี้สามารถนำไปปรับปรุงกลยุทธ์ในการบริหารจัดการธุรกิจให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

1.7 คำสำคัญ หรือนิยามศัพท์

1.7.1 ผู้ประกอบการ หมายถึง เจ้าของธุรกิจ หรือผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจการบริหารจัดการธุรกิจ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายอำนาจในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิต ในแขวงบ่ออีคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

1.7.2 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง คุณลักษณะความรู้ ความสามารถหรือคุณสมบัติที่ซ่อนอยู่ภายในปัจจุบันของผู้ประกอบการ ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจจุบันนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่ตนรับผิดชอบ ซึ่งแสดงออกในลักษณะ เชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการความรู้ความสามารถและคุณลักษณะอื่น ๆ ทำให้ผู้ประกอบการหรือบุคคลดังกล่าวสามารถปฏิบัติงานได้ผลงานที่โคลคเด่นกว่าคนอื่น ๆ ประกอบด้วยประเด็นต่าง ๆ ได้แก่

1.7.2.1 ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies)

1) การแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking) คือ การกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ หรือประยุกต์ใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมา เพื่อสร้างสรรค์หาโอกาสใหม่ ๆ

2) ความมุ่งมั่น (Persistence) คือ ความมุ่งมั่นที่จะใช้สติปัญญา ความสามารถที่ตนอาจมีอยู่ ในการทุ่มเทการทำงานเพื่อให้งานนั้นสำเร็จลุล่วง ไม่ท้อถอยแม้ว่างานนั้นจะยากลำบาก หรือใช้เวลาทำงานมากกว่าคนอื่นก็ตาม

3) ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน (Commitment to work Contract) คือ การที่ผู้ประกอบการได้ตั้งเป้าหมายแล้วจะนึกถึงความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นเมื่อเข้าประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว และจะแสวงหาความต้องการประสบความสำเร็จแก่ตนเอง และแก่บุคคลอื่นที่อยู่รอบตัว ความรู้สึกผูกพันต้องเป้าหมายนี้จะทำให้ผู้ประกอบการ ทุ่มเททำงานอย่างเต็มกำลัง เต็มความสามารถ รับผิดชอบต่องานที่ทำอย่างเต็มที่ แม้จะเผชิญกับอุปสรรคที่อาจขัดขวางการดำเนินงาน

4) ความต้องการฝึกหัดทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ (Demand for Quality and Efficiency) คือ การทำงานอย่างกระตือรือร้น มีวิচิชวา มองเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นโอกาส

ที่จะได้เรียนรู้ อดีตเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ สำรวจหาวิธีการใหม่ ๆ นาแก้ปัญหา ไม่ยึดติดกับแผนงานที่วางไว้หากไม่สามารถปฏิบัติได้ แต่ยอมเปลี่ยนแปลงแผนงาน ให้เป็นความสถานการณ์ รับฟังข้อเสนอแนะคำวิจารณ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการทำงาน ให้เป็นไปตามที่วางไว้

5) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) คือ ผู้ประกอบการมักจะชอบทำงานท้าทาย ไม่มีความภูมิใจกับงานที่ง่าย และหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป โดยผู้ประกอบการจะชอบงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง ที่อาจประสบผลสำเร็จ หรือล้มเหลวได้ แต่ประเมินแล้วว่ามีโอกาสทำให้ประสบผลสำเร็จได้

1.7.2.2 ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies)

1) การตั้งเป้าหมาย (Goal setting) คือการที่ผู้ประกอบการมีเป้าหมาย สอดคล้องกับความสนใจสิ่งที่ตนเองนั้น และเป้าหมายนั้นผู้ประกอบการได้ประเมินตนเองแล้วว่า ใกล้เคียงความเป็นจริง และมีความสามารถที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ได้

2) การวางแผน ติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring) คือ การวางแผน และวางแผนยุทธ์ไว้ล่วงหน้า รวมถึงการใช้หลักบริหารงานอย่าง เป็นระบบ เพื่อเป็นสู่ทางวิเคราะห์ปัญหา หรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน และ นำมามาประเมินเพื่อคิดหาแนวทางแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคนั้น ๆ

3) การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือ การค้นหา และการ แสวงหาข้อมูลอื่น ๆ เช่น ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจ การเมือง กฏหมาย หรืออื่น ๆ รวมถึงการแสวงหา ความรู้จากบุคคลอื่น ๆ จากการอบรมสัมมนา การปรึกษาแนะนำจากผู้รู้ หรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อช่วยให้ สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้อง

1.7.2.3 ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies)

1) การซื่อชวน การซักชวน และการมีเครือข่าย (Persuasion and Networking) คือ ความสามารถที่จะซักจุ่งในนั้นน้ำใจต่อผู้อื่น ให้เข้ามาช่วยเหลือร่วมมือด้วยคิด รู้จักใช้ความสามารถ ในการบริหารงาน สร้างทัศนคติ แรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าในการดำเนินงานและเดินไป ปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้ นอกจากนี้ยังมีแนวทางในการดำเนินธุรกิจแบบสร้างพันธมิตรและ พึ่งพาภันเอให้ธุรกิจอยู่รอดกันทั้งกลุ่ม

2) ความเชื่อมั่นในตัวเอง (Self Confidence) คือ เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นใน ความสามารถของตนเอง ขอบอิสระ และพึงคนเอง ตั้งใจเด็ดเดี่ยว เน้มแข็ง มีลักษณะเป็นผู้นำ

1.7.3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง หน่วยธุรกิจ หรือกิจการของผู้ประกอบการ ธุรกิจภาคอุตสาหกรรมภาคการผลิต ที่ได้จดทะเบียนกับสำนักงานเขตทะเบียนวิสาหกิจแผนกอุตสาหกรรม

และการค้าแข่งขันลดลง อย่างน้อย 3 ปี และขังเปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยต่อเดือน 5-99 คน

1.7.4 ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ หมายถึง ความสามารถขององค์การหรือผู้ประกอบการในการการบรรลุเป้าหมายในการดำเนินกิจกรรมประจำเดือน สามารถดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่องค์การได้กำหนดไว้โดยการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทำให้ทั้งผู้ให้และผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจในงานและองค์การ เพื่อสามารถปรับตัวและดำรงอยู่ต่อไปได้ โดยในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการประเมินประสิทธิผลของการบริหารจัดการจากการประเมินและรับรู้ของผู้ประกอบการ ตามแนวคิดของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994 : 41-45) โดยประเมินจากเกณฑ์ คือ ด้านการผลิต ประสิทธิภาพ ความยืดหยุ่นของระบบงาน และความพึงพอใจ

1.7.4.1 การผลิต (Production) หมายถึง ความสามารถขององค์การในการผลิตผลิตภัณฑ์ในปริมาณ และคุณภาพซึ่งลูกค้าต้องการ การวัดผลผลิตจะรวมถึงผลกำไร (Profit) การขาย (Sale) ส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) เครื่องจักรเหล่านี้สัมพันธ์โดยตรงกับผลผลิต

1.7.4.2 ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง ความสามารถในการบรรลุวัตถุประสงค์ ขององค์การ โดยมีกระบวนการผลิตเป็นตัวกลางในการแปรรูป หรือ ความสามารถขององค์การในการสร้างรายได้ขึ้นมาจากการพิจารณาองค์การ ได้แก่ ทุน ค่า วัสดุคุณ แนวความคิดใหม่ๆ และอื่น ๆ ให้คุ้มค่า โดยสิ้นเปลืองน้อยที่สุด หรือความสามารถที่จะนำให้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างดีที่สุด ในการที่จะบรรลุเป้าหมาย

1.7.4.3 ความยืดหยุ่นของระบบงาน (Flexibility) หมายถึง ความสามารถขององค์การในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งภายใน และภายนอกขององค์การ หรือตอบสนองต่อภาวะผันผวนที่เปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาวะธุรกิจ องค์การต้องมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนระบบการทำงานภายใต้บริบท หรือองค์การอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้องค์การสามารถดำรงอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงต่อไปได้

1.7.4.4 ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง ความสามารถขององค์การที่สามารถสนองตอบความต้องการ ความพอใจ และข้อเสนอแนะของพนักงาน ได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งพิจารณาได้จากทัศนคติของพนักงาน การเปลี่ยนงาน การขาดงาน อัตราการเข้าออกของพนักงาน เป็นต้น รวมถึงความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อสินค้า และบริการขององค์การ

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การค้นคว้าอิสระ เรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนอดีคำ ไซบ สาธารณรัฐประชาชนป่าสัก ได้นำแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ดังนี้

- 2.1 ความหมายและความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
- 2.2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ
- 2.3 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลการบริหารจัดการ

2.1 ความหมาย และความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2.1.1 ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) จะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศในเรื่องของจำนวนพนักงาน มูลค่าของสินทรัพย์รวม และยอดขายรวม หรือการรวมกันของทั้งสองที่ใช้โดยทั่วไปเพื่อเป็นเกณฑ์มาตรฐานในการจำแนก ความหมายของ SMEs สาธารณรัฐประชาชนลาว ความหมายของ SMEs ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลา

โดยในปี 2539 กระทรวงอุตสาหกรรมและหัตถกรรม (Ministry of Industry and Handicrafts: MIH) และสำนักงานความร่วมมือทางวิชาการของเยอรมัน (German Technical Cooperation: GTZ) ได้ให้ความหมายของวิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง องค์กรที่มีแรงงาน 1-9 คน ขนาดกลาง หมายถึง องค์กรที่มีพนักงาน 10-29 คน และมีขนาดใหญ่ หมายถึง องค์กรที่มีแรงงานมากกว่า 20 คน ในปี 2543 กระทรวงอุตสาหกรรมและหัตถกรรม MIH ได้มีการเปลี่ยนแปลง ความหมายของ SMEs สำหรับโรงงานในอุตสาหกรรมการผลิต โดยกำหนดว่า โรงงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง โรงงานที่มีแรงงาน 10-50 คน (หรือ 10-50 แรงม้า) โรงงานขนาดกลาง หมายถึง โรงงานที่มีแรงงาน 51-200 คน (หรือ 51-200 แรงม้า) ขนาดใหญ่ หมายถึง โรงงานที่มีแรงงานมากกว่า 200 คน หรือ 200 แรงม้า และในปีเดียวกัน ศูนย์สถิติแห่งชาติได้สะท้อนนิยาม

ใหม่ออกมา ซึ่งปัจจุบันนี้กล้ายเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติในประเทศไทย
ประชาชนลาว วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง องค์กรที่มีแรงงาน 1-9 คน วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึง
องค์กรที่มีแรงงาน 10-99 และองค์กรขนาดใหญ่ หมายถึง องค์กรที่มีแรงงานมากกว่า 99 คน

ปัจจุบันสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สาธารณรัฐ
ประชาธิปไตยประชาชนลาว (2546) ได้กล่าวถึงความหมายของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ว่า หมายถึง วิสาหกิจที่ได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายของ สาธารณรัฐประชาธิปไตย
ประชาชนลาว ซึ่งประกอบไปด้วยกิจการที่ทำการผลิตสินค้า กิจการที่ทำการค้าและกิจการบริการ
โดยมีการแบ่งขนาดตามเงื่อนไข ดังนี้

วิสาหกิจขนาดกลาง หมายถึง วิสาหกิจที่มีจำนวนแรงงานเฉลี่ยต่อปีไม่เกิน 99
คน หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ทั้งหมดไม่เกิน 1,200 ล้านกີບ (4.8 ล้านบาท) หรือมียอดรายรับธุรกิจต่อปี
ไม่เกิน 1,000 ล้านกີບ (4 ล้านบาท)

วิสาหกิจขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจที่ มีจำนวนแรงงานเฉลี่ยต่อปี 5-19 คน
หรือมีมูลค่าสินทรัพย์ทั้งหมดไม่เกิน 250 ล้านกີບ (1 ล้านบาท) หรือมียอดรายรับธุรกิจต่อปีไม่เกิน
400 ล้านกີບ (1.6 ล้านบาท) ซึ่งสอดคล้องกับ นิวเคลียร์ เอ้มเอก และบริษัท อ่อนฤทธิ์ (2552 : 1-3) ได้ร่วมรวม
และสรุปความหมายเกี่ยวกับ SMEs จากกระทรวงอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมแห่ง¹
ประเทศไทยที่ได้ร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ได้ระดมสมองและพิจารณาให้ความหมายของ SMEs
ซึ่งเป็นคำย่อมาจากภาษาอังกฤษว่า Small and Medium Enterprises หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม ซึ่งประกอบไปด้วยกิจการการผลิต กิจการค้าและกิจการบริการ โดยได้กำหนด
คุณลักษณะของวิสาหกิจที่จะเป็น SMEs โดยพิจารณาจากเกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรที่
กิจการนั้นมีอยู่ ดังนี้

ตารางที่ 2.1 การแบ่งเกณฑ์ตามมูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวร (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรม, 2542)

ประเภท	ขนาดย่อม	ขนาดกลางและขนาดย่อม
การผลิต	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 200 ล้านบาท
การบริการ	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 200 ล้านบาท
การค้าส่ง	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 100 ล้านบาท
การค้าปลีก	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 60 ล้านบาท

**ตารางที่ 2.2 การแบ่งเกณฑ์ตามการว่าจ้างงานของกิจการ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม, 2542)**

ประเภท	ขนาดย่อม	ขนาดกลางและขนาดย่อม
การผลิต	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 200 คน
การบริการ	ไม่เกิน 50 คน	ไม่เกิน 200 คน
การค้าส่ง	ไม่เกิน 25 คน	ไม่เกิน 50 คน
การค้าปลีก	ไม่เกิน 15 คน	ไม่เกิน 30 คน

nokjagan^น คณะกรรมการพัฒนาระบบทรัฐ (The Committee for Economic Development : CED) แห่งสหรัฐอเมริกาได้ให้คำจำกัดความลักษณะของธุรกิจขนาดย่อมว่า จะต้องมีลักษณะอย่างน้อยที่สุดสองประการ (นวิทย์ เอมเอกสาร และจริยา อ่อนฤทธิ์, 2552 : 1-3) การบริหารงานเป็นไปอย่างอิสระ ซึ่งส่วนมากแล้ว เจ้าของกิจการจะเป็นผู้บริหารกิจการด้วยตนเอง แม้ว่าจะมีสมาชิกหรือบุคคลภายนอกครอบครัวเพื่อนฝูง หรือลูกจ้างจำนวนไม่กี่คนมาช่วยงาน แต่การตัดสินใจดำเนินการส่วนใหญ่จะทำโดยผู้ประกอบการมากกว่าที่จะใช้ผู้บริหารมืออาชีพ ไม่ว่าธุรกิจนั้นจะอยู่ในรูปแบบเจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทจำกัดก็ตาม ศ้านเงินทุนในการดำเนินงานค่อนข้างจำกัด เพราะมาจากเงินทุนของผู้ประกอบการเอง หรือเกิดจากการระดมทุนจากกลุ่มนักลงทุนเด็ก ๆ ธุรกิจขนาดย่อมนักจะเริ่มต้นด้วยการผลิต หรือค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งยังไม่ต้องการเงินทุนมากนัก เมื่อธุรกิจมีกำไรแล้วที่ได้มาส่วนหนึ่งจะถูกนำไปใช้เพื่อขยายธุรกิจเพิ่ม รวมทั้งขอบเขตการดำเนินงานของธุรกิจขนาดย่อมอยู่ในเขตท้องถิ่นนั่น เช่น โรงสีข้าว ร้านขายของชำ โดยที่ผู้ประกอบการ และลูกจ้างจะอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนั้น ทำให้ธุรกิจมีขนาดเล็กจนมีผลกระทบต่อธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนใหญ่น้อยมาก หรือไม่ส่งผลกระทบใด ๆ เลย เนื่องจากธุรกิจขนาดย่อม มียอดขายจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับยอดขายรวมทั้งอุตสาหกรรมนั้น อีกนัยหนึ่งคือ มีส่วนแบ่งตลาดที่ต่ำมากและมีจำนวนพนักงานมีสินทรัพย์อยู่น้อย

ขณะที่ อำนาจ ชีระวนิช (2549 : 11-12) ได้กล่าวถึงในลักษณะเดียวกันว่า หลักเกณฑ์ที่ห้าวไปในการกำหนดลักษณะที่เป็นองค์ประกอบของธุรกิจขนาดย่อมจะพิจารณาจากค้านเงินลงทุนของธุรกิจได้รับจากบุคคลเพียงคนเดียวหรือเพียงไม่กี่คนยกเว้นในบางกรณีที่อาจมากบุคคล 15 คน หรือ 20 คน ในค้านของเขตการดำเนินงานก็เช่นกัน จะอยู่ในระดับท้องถิ่น ยกเว้นหน้าที่การตลาด เมื่อเทียบกับธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในอุตสาหกรรมแล้ว ธุรกิจนั้นมีขนาดเล็ก และมีจำนวนบุคลากรในธุรกิจน้อยกว่า 100 คน นอกจากนั้น พุสตี รุ่มรุ่ม (2544) กล่าวว่า ธุรกิจขนาดย่อมเป็นธุรกิจที่มี

พนักงานไม่นักนัก มีข้อความน้อยและมีทรัพย์สินจำกัด เจ้าของเป็นผู้บริหารงานด้วยตนเอง และไม่ค่อยจะได้รับการฝึกอบรมหรือมีประสบการณ์ทางธุรกิจมากนักอย่างไรก็ตามในการพิจารณา ธุรกิจขนาดย่อมบางประเภท เราไม่อาจใช้หลักเกณฑ์ที่กล่าวข้างต้นได้ครบถ้วนหลักเกณฑ์

โดยสรุปการศึกษาวิจัยครั้งนี้ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง หน่วยธุรกิจ หรือกิจการของผู้ประกอบการธุรกิจภาคอุตสาหกรรมผลิตที่ได้จากการเบียนกับสำนักงานเขตทะเบียน วิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้าจังหวัดคล跽ำ ไซ อยู่ในน้อย 3 ปี และยังเปิดดำเนินกิจการอยู่ ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยต่อปี ๕-๙๙ คน

2.1.2 บทบาทความสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

วิชัย โภสุวรรณจินดา (2548) ; อำนวย ธีรวันิช (2549 : 14-16) กล่าวว่าการที่ธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมต้องอยู่ระหว่างจักระยะตามจุดต่าง ๆ ของประเทศไทยและมีสัดส่วนอยู่ใน อุตสาหกรรมหลักทุกประเภท ซึ่งนอกจากจะทำหน้าที่ในการผลิตสินค้า และบริการจนมีสัดส่วน สำคัญในผลิตภัณฑ์รวมภายในประเทศแล้ว ธุรกิจขนาดย่อมยังมีบทบาทสำคัญต่อภาวะเศรษฐกิจของประเทศไทยด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

2.1.2.1 การสร้างงานใหม่ ธุรกิจขนาดย่อมเป็นธุรกิจที่เกิดขึ้นได้ง่าย และมีความ ได้เปรียบในการตอบสนองต่อสูญเสียได้ดีกว่าเจ้มีส่วนสนับสนุนผู้ที่ต้องการเริ่มธุรกิจของตัวเอง โดยเฉพาะเมื่อเกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ คนที่ว่างงานมักจะหันมาเริ่มธุรกิจขนาดย่อมได้ง่าย และ ในไม้ช้าก็จะเดิน道เป็นธุรกิจขนาดใหญ่ต่อไปได้

2.1.2.2 การสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ นักประดิษฐ์คิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ นักเริ่มต้น การผลิต และการขยายด้วยธุรกิจขนาดย่อมก่อนที่จะขยายกิจการออกไปเมื่อผลิตภัณฑ์นั้นได้รับการ ยอมรับ เช่น การอัตรูป เครื่องบินเจ็ต เสล็คอบปเตอร์ ปากกาลูกสีน้ำเงิน เป็นต้น

2.1.2.3 การเพิ่มการแข่งขัน การที่ธุรกิจขนาดย่อมเข้ามาในตลาด ทำให้ผู้บริโภค มีทางเลือกมากขึ้น ธุรกิจขนาดย่อมเจ้มีส่วนเพิ่มระดับการแข่งขันในทางเศรษฐกิจ

2.1.2.4 การสนับสนุนธุรกิจขนาดใหญ่ ในการผลิตสินค้าและบริการ โดยธุรกิจ ขนาดย่อมจะมีส่วนช่วยเหลือและสนับสนุนธุรกิจขนาดใหญ่ในด้านต่าง ๆ เช่น ช่วยในการจัด จำหน่ายสินค้า ค้าส่ง หรือค้าปลีก เป็นผู้ผลิตปัจจัยการผลิตส่งให้ธุรกิจขนาดใหญ่หรือทำหน้าที่ ให้บริการเสริมให้แก่ธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น การซ่อมแซม การทำความสะอาด เป็นต้น

2.1.2.5 การเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและบริการ โดยเฉพาะในกิจการที่ ต้องการความรวดเร็ว และใช้ฝีมือ

2.1.2.6 การกระจายการพัฒนาประเทศ ธุรกิจขนาดย่อมมักจะมีการจัดตั้งกระแส กระจายกันไปตามชุมชนต่าง ๆ ซึ่งมีบทบาทในการส่งเสริมการกระจายความเริ่มเดิบ โดยของท้องถิ่น ทั้งยังนำไปสู่การผลิตสินค้าพื้นบ้าน หรือสินค้าประเภทหัตถกรรมของชุมชนได้ด้วย

2.1.2.7 เพิ่มการระดมทุน ธุรกิจขนาดย่อมเป็นการรวมเงินทุน ทั้งที่เป็นของผู้ประกอบการและญาติมิตรมาก่อนให้เกิดประโยชน์ในทางธุรกิจ จึงเป็นจุดเริ่มในการระดมทุนและเพิ่มความสามารถในการผลิตของประเทศด้วย

2.2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.1 ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur)

ตามพจนานุกรมภาษาอังกฤษของอ็อกฟอร์ด (Oxford Dictionary, 1998) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการ (Entrepreneur) คือ ผู้ริ่ngพยาบาลสร้างผลกำไรจากความพยายามจาก การเสี่ยงและความคิดริเริ่มคุ้ยตนเองและในความหมายเชิงเศรษฐศาสตร์ ผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เป็นบุคคลที่มีความสามารถก้าวหน้าและความคิดและโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ เป็นผู้ที่รวมเงินทุนเพื่อจัดตั้งธุรกิจ จัดระเบียบภายในธุรกิจและบริหารการดำเนินงานของธุรกิจเพื่อจัดสินค้าและบริการให้แก่สาธารณะและผู้ประกอบการคือบุคคลที่จัดตั้งองค์กรธุรกิจขึ้นโดยยอมรับความเสี่ยงภัยเพื่อหวังกำไร (วิชัย โภสุวรรณจินดา, 2546)

สมคิด บางโน (2553) ได้ให้ความหมายผู้ประกอบการคือ ผู้ลงทุนจัดตั้งธุรกิจขึ้นเพื่อหวังกำไร โดยยอมรับความเสี่ยงที่จะขาดทุน ดำเนินการและควบคุมการทำธุรกิจคุ้ยตนเอง ตลอดลักษณะเดียวกัน คือผู้ริเริ่มธุรกิจคุ้ยความพร้อมที่จะเสี่ยง อดทน และมุ่งมั่นอุดสาeras สู่ความสำเร็จ โดยสร้างสรรค์ธุรกิจขนาดย่อมขึ้นมา ผู้ประกอบการจะเสาะแสวงหาโอกาสในการดำเนินธุรกิจเพื่อทำกำไร และพยายามยามอย่างเต็มที่เพื่อนำธุรกิจก้าวไปสู่ความสำเร็จของตนเอง และธุรกิจไปคุ้ยกัน ขณะที่ ฉัตยาพร เสนอใจ, รุติรัตน์ มีมาก และคมกฤช ปิติฤกษ์ (2552 : 32) ได้อธิบายความหมายผู้ประกอบการ คือบุคคลซึ่งสามารถเป็นนักธุรกิจที่มองเห็นโอกาส มีวิสัยทัศน์ที่เปี่ยมคุ้ย ศรัทธาอย่างแรงกล้า ซึ่งจะเป็นพลังผลักดันกิจการ และยอมรับความเสี่ยงในการที่จะเริ่มต้นเป็นเจ้าของกิจการ โดยมุ่งหวังที่จะให้ธุรกิจอยู่รอด และเจริญเดิบโดย

ในขณะเดียวกัน อาทิตย์ วุฒิไโร (2543) ผู้ประกอบการคือ บุคคลผู้ที่มีความคิด ริเริ่มสร้างสรรค์ในการหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และไม่กลัวความเสี่ยงในการลงทุน ประกอบกิจการ โดยรวมรวมผ่านปัจจัยการผลิต และสติปัญญา ความสามารถ ประสบการณ์ และการจัดการที่เหมาะสมเพื่อจัดการผลิตสินค้า หรือการจำหน่าย หรือการให้บริการแก่ผู้เกี่ยวข้อง และ

ชุติกา โภกาสาณนท์ (2543) ผู้ประกอบการคือ ผู้ที่เป็นเจ้าของธุรกิจ ได้มองเห็นโอกาสที่จะทำกำไร โดยการผลิตสินค้าชนิดใหม่ขึ้นมาเสนอขายในตลาดด้วยการนำเอากระบวนการผลิตใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพคิดกว่าเดิมเข้ามาใช้หรือ ด้วยการปรับปรุงองค์กร แสวงหาเงินทุน รวมรวมปัจจัยในการผลิต และการจัดการบริหารเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ ส่วน Shamar & Chrisman (1999 : 12) ได้ให้ความหมายของผู้ประกอบการว่า หมายถึง บุคคลที่สามารถนำเสนอสิ่งใหม่ ๆ จากกระบวนการตลาด จากการผสนผสนสนับสนุนค้า รูปแบบองค์กร หรือแหล่งผู้ผลิตสินค้า

นอกจากนี้ Sexton & Bowman-Upton (1991 : 4) ยังได้ให้ความหมายผู้ประกอบการหมายถึง ผู้สร้างกระบวนการของการกำหนดโอกาสด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะทางด้านการตลาด และความสามารถในการใช้ทรัพยากริสอร์ตอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลกำไรในระยะยาว รวมถึง ผุสดี รุนาคม (2544) ผู้ประกอบการหมายถึง บุคคลซึ่งจัดระเบียบ และบริหารองค์กรธุรกิจ โดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อต้องการกำไร ผู้ประกอบการแสดงบทบาทของการเป็นผู้นำ การสร้างและการพัฒนาสินค้าและการบริการชนิดใหม่ซึ่งส่งผลดีต่อโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังนำเงินทุนซึ่งเป็นที่ต้องการในการเริ่มธุรกิจมาร่วมกัน จัดระเบียบและนำธุรกิจ ให้มุ่งไปสู่การบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย ผู้ประกอบการแสดงบทบาทของการเป็นผู้นำในการบริหารการดำเนินงานของธุรกิจ เพื่อที่จะจัดหาสินค้าและบริหารทางเศรษฐกิจให้แก่ผู้บริโภค ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้ประกอบการซึ่งดำเนินการอยู่ภายใต้สภาพแวดล้อมของวิสาหกิจเอกชน

โดยสรุปแล้ว ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่ก่อตั้งกิจการ เป็นเจ้าของ หรือหุ้นส่วนธุรกิจ และมีการดำเนินกิจการ โดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อหวังผลกำไรและมุ่งหวังที่จะให้ธุรกิจอยู่รอด และเจริญเติบโต เป็นผู้ที่มีความสามารถในการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ โอกาสใหม่ ๆ อุ่นส่วนธุรกิจให้แก่กิจการ หรือเป็นบุคคลที่กระตุ้นในการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ โดยเป็นผู้ที่มีเป้าหมาย มีการวางแผนและตัดสินใจอย่างรอบคอบ รวมทั้ง มีกระบวนการในการบริหารจัดการธุรกิจอย่างเป็นระบบ เพื่อจัดหาสินค้าและบริการ ให้แก่สาธารณะหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้ประกอบการยังต้องเป็นบุคคลที่มีความมุ่งมั่นอดทนทำงานอย่างสร้างสรรค์ เป็นผู้สร้างกระบวนการในการกำหนดโอกาสทั้งทางด้านการปฏิบัติและความสามารถในการใช้ทรัพยากริสอร์ตอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความมั่งคั่งแก่กิจการ

2.2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ

คำว่า ศักยภาพ มีความหมายตามพจนานุกรมว่า ความสามารถ ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า Competency และยังมีคำที่มีความหมายคล้ายกันอยู่หลายคำ เช่น Capability, ability, potential,

proficiency, expertise, skills, aptitude สำหรับในภาษาไทยบางองค์กรใช้คำว่า “ศักยภาพ หรือ ความสามารถ” การที่มนุษย์ใด ๆ มีศักยภาพที่เหมาะสมและสามารถนำมาใช้ปฏิบัติงานได้จริงย่อมบ่งบอกถึงความมีคุณค่า�า เชื่อถือเห็นอกว่าบุคคลอื่น ๆ และสามารถทำให้ตัวเองประสบผลสำเร็จในหน้าที่งานได้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบกิจการหรือลูกจ้างก็ตาม แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพหรือขีดความสามารถมีสู่ให้ความหมายที่คล้ายกันไว้ดังนี้

ณัฐพันธ์ เจรนันทน์ และฉัตยาพร เสมอใจ (2548 : 144) ศักยภาพ หมายถึง คุณสมบัติประจำตัวของบุคคล ได้แก่ ความดั้นด้น ความสามารถ และความสนใจที่มีอยู่ของแต่ละคน และ ทองพันชั่ง พงษ์วารินทร์ (2552 : 25) ให้ความหมายเกี่ยวกับศักยภาพ (Competency) ในลักษณะเดียวกันซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skill) คุณลักษณะส่วนบุคคล (Attributes) ซึ่งสามารถสรุปความหมายของศักยภาพ (Competency) ดังนี้ ศักยภาพ (Competency) คือ ความสามารถหรือศักยภาพของบุคคล ซึ่งจะส่งผลต่อผลลัพธ์ และโอกาสในการประสบความสำเร็จในงานที่ทำ นอกจากนั้น เดิมคริ บุญชูช่วย (2552) ได้กล่าวโดยสรุปว่า สมรรถนะ (competency) ทางการบริหาร หมายถึง ความสามารถของผู้บริหารในการปฏิบัติงานด้านการบริหาร โดยใช้ความรู้ ทักษะและคุณลักษณะยืน ๆ ทำให้ได้ผลงานที่合ดเด่น รวมทั้ง ช่างหักดิ คงคาลสวัสดิ์ (2551 : 20) ให้ความหมายศักยภาพคือ คุณสมบัติ สมรรถนะ ความสามารถที่มีความหมายเหมือนกับงานที่ปฏิบัติและสามารถประยุกต์ใช้ความสามารถดังกล่าวในงานบรรลุผลสำเร็จ

ขณะที่ ผ่องศิริวิทย์ แสงทอง (2548 : 27) ให้ความหมายว่า คือ ความสามารถหรือ สมรรถนะของผู้ดำรงตำแหน่งงานที่งานนั้น ๆ ไม่ได้หมายถึงเฉพาะพฤติกรรมแต่จะมองลึกลงไปถึง ความเชื่อ ทัศนคติ อุปนิสัยส่วนลึกของคนด้วย ซึ่งสุกัญญา รัศมีธรรม โชค (2548 : 17) ได้ให้ความหมาย เกี่ยวกับศักยภาพ (Competency) โดยสรุป คือ ความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และคุณลักษณะ ส่วนบุคคล (Personal Characteristic or Attributes) ที่ทำให้บุคคลผู้นั้นทำงานในความรับผิดชอบของตน ได้ดีกว่าผู้อื่น ซึ่งมีความหมายที่คล้าย ๆ กันและสอดคล้องกับนักวิชาการท่านอื่น ๆ เช่น McClelland (1960) ที่ให้ความหมายเกี่ยวกับศักยภาพ คือ บุคลิกลักษณะที่ช้อนอยู่ภายในปัจเจกบุคคล ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจเจกบุคคลนั้นสร้างผลการปฏิบัติงานที่ดี หรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่ตนรับผิดชอบ ขีดความสามารถมีความหมายรวมถึงสิ่งที่เห็น และวัดได้จากภายนอก คือ ทักษะ (skill) ความรู้ (knowledge) ไปจนถึงบทบาทในสังคม (social role) บุคลิกภาพ (self image) และส่วนที่ลึกลงไป จนยากที่จะวัดได้ เช่น ทัศนคติ (attitude) ค่านิยม (values) อุปนิสัย (trait) และแรงบันดาลใจ (motive)

นอกจากนี้ Party (1998) มีความเห็นในลักษณะเดียวกันว่า ศักยภาพ คือ กลุ่มของ ความรู้ (knowledge) ทักษะ (skill) และคุณลักษณะ (attributes) ของปัจเจกบุคคลซึ่งจะมีอิทธิพลอย่างมาก ต่อผลการปฏิบัติงานในการทำงานของบุคคลนั้น ๆ เป็นบทบาทหรือความรับผิดชอบซึ่งสัมพันธ์กับ

ผลงาน และสามารถวัดค่าเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานที่ได้รับการยอมรับ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้จาก การฝึกอบรมและการพัฒนา แต่ลักษณะเหล่านี้ไม่สามารถยืนยันได้ว่าจะมีผลปฏิบัติงานที่ดี สิ่งสำคัญ กือ ต้องมีการเชื่อมโยง ทักษะ ความสามารถหรือความรู้ไปสู่การสร้างคุณค่า และการมีทัศนคติในการปฏิบัติงาน ด้วยขีดความสามารถสูงสุด

โดยสรุปแล้ว ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการหมายถึง คุณลักษณะความรู้ ความสามารถ หรือคุณสมบัติที่ช่วยให้ปัจจุบุคคลของผู้ประกอบการ ซึ่งสามารถผลักดันให้ปัจจุบุคคลนั้น สร้างผลการปฏิบัติงานที่ดีหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดในงานที่คนรับผิดชอบ ซึ่งแสดงออกในลักษณะ เชิงพฤติกรรมที่เป็นผลมาจากการความรู้ความสามารถและคุณลักษณะอื่น ๆ ทำให้ผู้ประกอบการหรือ บุคคลดังกล่าวสามารถปฏิบัติงานได้ผลงานที่โดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ

เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพเพียงพอ และสามารถบริหารจัดการธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิผล จึงควรมีคุณลักษณะศักยภาพ หรือคุณสมบัติที่สำคัญในด้านต่าง ๆ ปัจจุบันมีนักวิจัย และนักวิชาการทั่วโลกใน และต่างประเทศ จำนวนมาก (Frese, 2000 ; ธีระพันธ์ จิตกาวิน, 2553 ; ปรัชนันท์ กังวนปีศักดิ์, 2550 ; พิชญาภรณ์ พุ่มไฟศาลาชัย, 2549) ที่ได้พยายามศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพ ความสามารถ หรือคุณลักษณะของผู้ประกอบการ รวมถึงปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม สำรวจวิจัยครั้งนี้ จะมุ่งเน้นศึกษาสภาพของผู้ประกอบการของ McBay ใน 3 ด้าน ประกอบด้วย 10 คุณลักษณะ (McBay et al., 2007) ดังนี้

2.2.2.1 ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies)

1) **การแสวงหาโอกาส (Opportunity Seeking)** กือ การกระตือรือร้นในการ แสวงหาความรู้ ค้นหาแนวโน้มใหม่ ๆ หรือประยุกต์ใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมา เพื่อสร้างหัวใจโอกาส ใหม่ ๆ ที่ดีกว่าให้กับธุรกิจ ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพแห่งความสำเร็จจะต้องแสวงหาโอกาสที่จะ บรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้เสมอ โดยสอดคล้องกับ Delbert J. Duncan and Charles F. Phillips ได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ประกอบการที่มีแนวโน้มจะประสบความสำเร็จต้องเป็นนักแสวงหาโอกาส และผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการมองการณ์ไกล (Vision) ทำให้ก้าวหน้า หรือความรู้ สิ่งใหม่ ๆ สามารถนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่จะเปลี่ยนไปได้ (Delbert J. Duncan and Charles F. Phillips, 1970 ; ยังคงจาก จันทร์จิต เนียร์สิริ, 2546) สำรวจ นักข่าวสาร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีนากร และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552 : 32) ให้ความเห็นว่าความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) เป็น คุณสมบัติที่สำคัญของผู้ประกอบการที่ต้องมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลิตภัณฑ์นวัตกรรม หรือแนวทางในการให้บริการรูปแบบใหม่ รวมทั้งโอกาสใหม่ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรค ที่เกิดขึ้นกับธุรกิจอย่างสร้างสรรค์ เนื่องจากต้องแข่งขันกับธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีทรัพยากรมาก มีการ

ลงทุนมากกว่า และมีกระบวนการผลิตที่มีประสิทธิภาพ สามารถใช้ราคาต่ำในการแข่งขันได้ สอดคล้องกับ Miller มีความเห็นในลักษณะเดียวกันว่า ความเป็นอิสระ สร้างสรรค์ มีมนุษย์ที่เอื้อต่อ การจัดทำแหล่งทรัพยากรใหม่หรืออาจนำความสามารถเดิม ไปรวมกันเป็นโอกาสและแนวคิด ลักษณะใหม่ เพื่อเป้าหมายในการสร้างสรรค์ และมั่นคงแก่กิจการ (Miller, 1983 ; อ้างอิงจาก ปรัชณ์นันท์ กัจวนะปีษศักดิ์, 2550) นอกจากนี้ Ryan et al. (2006) กล่าวว่าความสามารถของเห็นสภาพของการ แข่งขันในอนาคตได้ (A step ahead of the competition) เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการ สามารถมองเห็นโอกาสในหลายด้าน ในการทำธุรกิจนั้นแนวคิดด้านแผนงานมักจะทำกันในวันนี้ แต่การดำเนินงานจริงจะเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งมีความไม่แน่นอน ผู้ประกอบการที่คิดจะต้องมีการ คาดการณ์ให้ได้แม่นยำว่าสภาพการณ์แข่งขันในตลาดจะเปลี่ยนไปอย่างไร

2) ความมุ่งมั่น (Persistence) คือ ความมุ่งมั่นที่จะใช้สติปัญญา ความสามารถ ที่คนเองมีอยู่ ในการทุ่มเทการทำงานเพื่อให้งานนั้นสำเร็จลุล่วง ไม่ท้อถอยแม้ว่างานนั้นจะยากลำบาก หรือใช้เวลาทำงานมากกว่าคนอื่นก็ตาม สอดคล้องกับ อรพิพ สันติธิราภูต (2543 : 136) ความมุ่งมั่น ที่จะใช้สติปัญญา และความสามารถที่มีอยู่ทั้งหมด ทุ่มเททำงานทุกอย่างให้ประสบความสำเร็จตาม เป้าหมาย รู้ขั้นตอน ลงมือปฏิบัติงานอย่างเข้มแข็ง และภูมิใจที่สามารถทำงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย ในขณะที่ พัฒนาพร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีนาภา และคมกฤษ พิติฤกษ์ (2552 : 33) มีความเห็นว่า ผู้ประกอบการ จะต้องมีความทุ่มเท และมุ่งมั่น ให้กับธุรกิจที่สร้างขึ้น เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอด เจริญเติบโต และบรรลุ เป้าหมายของธุรกิจ โดยผู้ประกอบการอาจต้องใช้เวลาในการทำงานมากกว่า 10 ชั่วโมงต่อวันหรือ อาจจะไม่มีวันหยุด ผู้ประกอบการจะต้องมั่นใจว่าจะสามารถมุ่งมั่น ทุ่มเทและพร้อมที่จะทำงานหนัก ขยะเดียวกัน สมคิด บางโน (2553 : 4); วิชัย โภสุวรรณจินดา (2548 : 19) พร้อมที่จะทำงานหนัก หนักเอาเบาสู้ มีความนานา般กับ อดทนขยันหมั่นเพียรอยู่เสมอ เพราะการประกอบธุรกิจต้องสนใจ และเอาใจใส่ตลอดเวลา และต้องเป็นคนที่ไม่ท้อถอยง่าย นอกจากนี้ Frese (2000) ค้านความก้าวร้าว ในการแข่งขัน (Competitive aggressiveness) คือ ความมุ่งมั่นที่จะเอาชนะในการแข่งขัน ความพยายาม ที่จะทำให้คู่แข่งหมดประสิทธิภาพ และความไฟใจในความสำเร็จ (Achievement orientation) หมายถึง ผู้ซึ่งทำงานที่ท้าทาย มีแรงจูงใจในการทำงานให้สำเร็จและดีกว่าเดิม รวมทั้ง Ryan et al. (2006 : 15) ผู้ประกอบการที่จะประสบผลสำเร็จนั้นจะต้องมีความมุ่งมั่นทุ่มเทลงทุนทั้งแรงกายแรงใจจะต้อง ทำงานหนักแทนจะ ไม่มีวันหยุด เพราะต้องมีการตัดสินใจ ดำเนินการแก้ไขปัญหาอยู่ตลอดเวลา

3) ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน (Commitment to work Contract) คือ การที่ผู้ประกอบการ ได้ตั้งเป้าหมายแล้วจะนึกถึงภาพถึง ความรู้สึกที่จะเกิดขึ้น เมื่อเขาประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลว และจะตรวจสอบความต้องการประสบความสำเร็จแก่ตนเอง และแก่บุคคลอื่นที่อยู่รอบตัว ความรู้สึกผูกพันต่อเป้าหมายนี้จะทำให้ผู้ประกอบการ ทุ่มเททำงาน

อย่างเต็มกำลัง เติมความสามารถ รับผิดชอบต่องานที่ทำอย่างเต็มที่ แม้จะเพชญกับอุปสรรคที่อาจขัดขวางการดำเนินงาน (อรพิษ สันติธรรมากุล, 2543) ในขณะที่ สมคิด บางโน (2553 : 4) ; พัฒนาพร เสนอใจ, สุติรัตน์ มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552 : 33) ; วิชัย โภสรรณ์จินดา (2548 : 19) อธิบายว่า ความรับผิดชอบ และชื่อสัตย์ และการให้ความสำคัญต่อลูกค้า ผู้เกี่ยวข้อง และสังคมจะทำให้สถานประกอบการเจริญรุ่งเรืองและยั่งยืน เพราะลูกค้าเป็นบุคคลที่ทำให้ธุรกิจมีรายได้และเจริญเติบโต ธุรกิจจะต้องรับรู้ และให้ความสนใจกับลูกค้าให้ลูกค้าเป็นศูนย์กลางในการวางแผนและดำเนินงาน เพื่อที่จะตอบสนอง และสร้างความพึงพอใจของลูกค้า เพื่อที่จะรักษาความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้าในระยะยาว และรักษาส่วนแบ่งตลาดของธุรกิจ นอกจากลูกค้าที่มีความสำคัญ อรพิษ สันติธรรมากุล (2543 : 139) ผู้ประกอบการยังจะต้องอาศัยพัฒนาสังคมในรูปของผู้บริโภคสินค้า และบริการของผู้ประกอบการ ดังนี้ หากสังคมคำร้องอยู่ได้ด้วยดี ผู้ประกอบการจะคำร้องอยู่ได้เช่นกัน ผู้ประกอบการ จึงควรช่วยเหลือสังคม ช่วยสร้างสรรค์ สร้างรายได้ให้ประชาชน หรือสร้างคนในสังคมให้มีชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น นอกจากนั้น พัฒนาพร เสนอใจ, สุติรัตน์ มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552 : 34) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า นอกจากการเจริญเติบโต และความอยู่รอดของธุรกิจแล้ว ผู้ประกอบการจะต้อง ใส่ใจกับสถานการณ์ของธุรกิจ มั่นตรวจสอบสภาพแวดล้อมถึงการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคู่แข่งขัน หรือตลาดโลก โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภค

4) ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ (Demand for Quality and Efficiency) คือ การทำงานอย่างกระตือรือร้น มีชีวิตชีวามองเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นโอกาส ที่จะได้เรียนรู้ สำรวจหาวิธีการใหม่ ๆ นาแก้ปัญหา ไม่ยึดติดกับแผนงานที่วางไว้แล้วไม่สามารถปฏิบัติได้ แต่ยอมเปลี่ยนแปลงแผนงาน ให้เป็นตามสถานการณ์ รับฟังข้อเสนอแนะคำวิจารณ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับปรุงการทำงาน ให้เป็นไปตามที่วางไว้ (พิชญาภรณ์ พุ่มไพบูลย์, 2549 : 5) ตลอดลังกับ อรพิษ สันติธรรมากุล (2543 : 137) ; พัฒนาพร เสนอใจ, สุติรัตน์ มีมาก และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552 : 33) ผู้ประกอบการ จะเป็นผู้ทำงานอย่างกระตือรือร้นและไม่อยู่นิ่ง ทำงานอย่างมีชีวิตชีว และไม่เห็นอยู่หน่ายกับงานที่ต้องทำซ้ำๆ งานเป็นงานประจำ และมีการค้นหาวิธีการใหม่ ๆ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ ผู้ประกอบการ ที่ประสบความสำเร็จจะต้องเป็นผู้มีความคิด มีความตื่นเนื่องหมั่นเพิ่มพูนพัฒนาทักษะความชำนาญ ของตนเองไม่พอใจในสิ่งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่ชอบการทำงานแบบดั้งเดิมผู้ประกอบการจะนำประสบการณ์ที่ผ่านมาประยุกต์ใช้ในการคิดสร้างสรรค์ หาวิธีดำเนินการใหม่ที่ดีกว่าเดิม และต้องศึกษาเทคนิคการบริหารรูปแบบใหม่ ๆ เพื่อปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมซึ่งจะนำไปสู่การทำงานที่มีประสิทธิภาพ มีการแสวงหาวิธีการ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มาปรับปรุงการดำเนินงานให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ขณะที่ Frese (2000) ได้อธิบายไว้ว่า ความเป็นผู้ประกอบการเป็นการดำเนินการในการพัฒนา

นวัตกรรมหรือผลิตภัณฑ์ สินค้า การบริการ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่มีคุณภาพและโอกาสใหม่สู่ตลาด กล่าวคือ เป็นการคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ที่ทันสมัยก่อนผู้อื่นอยู่เสมอ เพื่อเอาชนะคู่แข่งขันในทุกสถานการณ์

5) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) อรพิษ สันติธิราภูต (2543 : 136) ;

พิชญารณ์ พุ่นไผศาลชัย (2549 : 5) ได้กล่าวว่า เนื่องจากธุรกิจกับความเสี่ยงเป็นของคู่กัน คือ ผู้ประกอบการถึงต้องขอบทำงานท้าทายความสามารถ หลักเดี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป และ ไม่มีความภูมิใจกับงานที่ง่าย โดยผู้ประกอบการจะชอบงานที่มีความเสี่ยงปานกลาง เพราะได้รับการประเมินแล้วว่าจะสามารถทำให้บรรลุผลสำเร็จได้ ความเสี่ยงระดับปานกลางที่ถือว่ามีความเป็นไปได้ จะอยู่ระหว่าง 50-60 เปอร์เซ็นต์ ส่วนความเสี่ยงที่มีโอกาสทำได้ 40 เปอร์เซ็นต์ถือว่ามีความเสี่ยงสูง ขณะที่ สมคิด บางโน (2553 : 4) ; วิชัย โภสรบรรจินดา (2548 : 19) ธุรกิจกับความเสี่ยงเป็นของคู่กัน การประกอบการอาจสำเร็จหรือล้มเหลวได้ ต้องตัดสินใจบนข้อมูลที่ถูกต้องและยอมรับความเสี่ยง และความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น นอกจากนั้นยังมีความเห็นเพิ่มเติมว่าผู้ประกอบการจะต้องมี แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ก่อนข้างสูง เชื่อมั่นใจตัวเอง กล้าเสี่ยง กล้าตัดสินใจไม่กลัวความล้มเหลวและ พร้อมที่จะผงาดกับปัญหาต่าง ๆ จะมีความภูมิใจเป็นอย่างมากเมื่อประสบความสำเร็จในงานที่คุณอื่น ไม่กล้าเสี่ยง เป็นคุณสมบัติที่จะต้องมีในตัวผู้ประกอบการ ไม่นากเก็บข้อบกพร่องเป็นประเด็นที่จะซัก นำไปสู่การตัดสินใจที่จะทำธุรกิจเอง เพราะบางคนแม้มีความรู้ความสามารถสูงแต่ใจไม่กล้าพอที่จะ เปิดธุรกิจเองก็จะไม่สามารถเป็นผู้ประกอบกิจการได้ ทั้ง ๆ ที่คุณสมบัติในข้ออื่น ๆ มีพร้อม ขณะที่ frees (2000) ได้อธิบายว่า ความกล้าเสี่ยง แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ความเสี่ยงต่อสิ่งที่คุณไม่รู้ การกล้าใช้ทรัพย์สินจำนวนมากของตนเข้าผูกพันสำหรับการก่อตั้งธุรกิจหรือการเริ่มกิจการ และ กล้าถือหุ้นทรัพย์สินจำนวนมาก

2.2.2.2 ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies)

1) การตั้งเป้าหมาย (Goal setting) คือ การที่ผู้ประกอบการมีเป้าหมาย สองคลัดองกับความสนใจสิ่งที่คุณมองนั้น และเป้าหมายนั้นผู้ประกอบการ ได้ประเมินตนเองแล้วว่า ใกล้เคียงความเป็นจริง และมีความสามารถที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ได้ และ Ryan et al. (2006 : 15) กล่าวว่าปัจจัยคุณลักษณะที่จะทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จประการหนึ่งคือ แนวคิดทางธุรกิจที่ชัดเจน ผู้ประกอบการจะต้องรู้ว่าตนกำลังทำธุรกิจเกี่ยวกับอะไร และเมื่อเปรียบเทียบกับ คู่แข่งขันแล้วธุรกิจของตนมีข้อเด่น ข้ออ่อนอย่างไรบ้าง การมีแนวคิดทางธุรกิจที่ชัดเจนจะช่วยให้การ ตั้งเป้าหมายที่สองคลัดองกับสถานการณ์ ออกจากนั้น การตั้งเป้าหมายที่ชัดเจนจะทำให้ทราบถึง กลยุทธ์ในการดำเนินงานธุรกิจซึ่งประสบความสำเร็จ อีกอย่างหนึ่ง ในข้อแห่งการแข่งขัน อย่างทุกวันนี้ความสามารถในการตั้งเป้าหมายทางธุรกิจในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการตลาด

เป็นทักษะที่สำคัญ ผู้ประกอบการที่มีแนวคิดที่ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีการนำเสนอสินค้า หรือบริการ ในตลาดจึงสามารถประสบผลสำเร็จได้

2) การวางแผน ติดตาม และการประเมินอย่างมีระบบ (Systematic Planning and Monitoring) คือ การวางแผนและวางแผนอย่างมีระบบ เพื่อเป็นสู่ทางวิเคราะห์ปัญหา หรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน และนำมาประเมินเพื่อคิดหาแนวทางแก้ไขปัญหา หรืออุปสรรคนั้น ๆ (พิชญารณ์ พุ่มไพบูลย์, 2549 : 6) คุณสมบัติของผู้ประกอบการที่ดีมีความรู้ความสามารถในการบริหาร รู้จักวางแผนการควบคุม การจัดองค์การ การสั่งการ การจัดหมายครากรตลอดจนมีความอดทน และสามารถทำงานหนักได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Ryan et al. (2006) ที่ได้อธิบายว่า แผนธุรกิจเป็นกุณแจสำคัญในการสร้าง บริษัท ผู้ประกอบการจะต้องมีความรู้ความสามารถในการสร้างแผนธุรกิจอย่างเป็นระบบเพื่อชี้ให้เห็นว่า จะมีการดำเนินงานอะไรบ้าง ไร้รูปปัญหาที่เกิดขึ้น และสามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ในอนาคต เพื่อที่จะได้หาวิธีแก้ไขที่เหมาะสมและทันท่วงที

3) การแสวงหาข้อมูล (Information Seeking) คือ การค้นหา และการแสวงหา ข้อมูลอื่น ๆ เช่น ข้อมูลทั่วไปด้านเศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย หรืออื่น ๆ รวมถึงการแสวงหาความรู้ จากบุคคลอื่น ๆ จากการอบรมสัมมนา การปรึกษาแนะนำจากผู้รู้ หรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อช่วยให้ สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้อง (พิชญารณ์ พุ่มไพบูลย์, 2549 : 6) สอดคล้องกับ อรพิณ สันติธิรากุล (2543 : 139) มีความเห็นในลักษณะเดียวกัน ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นผู้จบ การศึกษาระดับสูง แต่ก็สามารถเรียนรู้ มีความชำนาญและเชี่ยวชาญในผลิตภัณฑ์ที่ทำอยู่ ขณะเดียวกันก็ขวนขวยหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา โดยการอบรมสัมมนา การขอคำแนะนำ ปรึกษาจากผู้รู้ หรือผู้เชี่ยวชาญ การไปศึกษาดูงานจากต่างท้องถิ่น หรือต่างประเทศ แล้วนำความรู้ และประสบ การณ์ที่ทรงคุณค่าเหล่านั้นมาประกอบการทำงานและคิดสร้างสรรค์งานของตนเอง ในขณะที่ สมคิด บางโน (2553 : 4); ผุสดี รุ่มตาม (2544) ได้อธิบายว่าผู้ประกอบการจะต้องมีการแสวงหา ข้อมูลความรู้ความสามารถเกี่ยวกับกิจการที่ตนประกอบการ และหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอเพื่อ ปรับปรุงกิจการของตน ซึ่งรวมถึงความรู้ทางเทคนิค ธุรกิจขนาดย่อมด้านสุขาภิบาล หรือบริการ ให้เป็นที่ยอมรับ ถ้าหากธุรกิจต้องการที่จะประสบผลสำเร็จ ผู้ประกอบการธุรกิจที่จัดตั้งธุรกิจขึ้นมา อาจจะมีแรงจูงใจ ความสามารถด้านจิตใจ มีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี มีการติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิผล แต่ถ้าหากขาดความรู้ทางด้านเทคนิคเกี่ยวกับธุรกิจที่ประกอบการอยู่ย่อมจะประสบความล้มเหลวได้ นอกจากนั้น Frese (2000) ที่ได้กล่าวว่าความสม่ำเสมอและไฟแรงในการเรียนรู้ (Stability and learning orientation) หมายถึง การที่เจ้าของกิจการมีความนั่นคงไม่เก็บสิ่งผิดพลาดมาเป็นอารม หรือผิดหวัง ท้อแท้ แต่จะนำเอาประสบการณ์เหล่านั้นมาเรียนรู้และปรับปรุงให้ดีกว่าเดิม

2.2.2.3 ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies)

1) การชี้ชวน การซักชวน และการมีเครือข่าย (Persuasion and Networking)

คือ ความสามารถที่จะซักจุ่งโน้มน้าวใจให้ผู้อื่น ให้เข้ามาช่วยเหลือร่วมมือด้วยดี รักษาไว้ความสามารถในการบริหารงาน สร้างทัศนคติ แรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการดำเนินงานและเต็มใจปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ นอกจากนี้ ยังมีแนวทางในการดำเนินธุรกิจแบบสร้างพันธมิตรและเพื่อพากันเองให้ธุรกิจอยู่รอดกันทั้งกลุ่ม (พิชญาภรณ์ พุ่มไฟศาลชัย, 2549 : 6 ; อรพิณ ตันตีธีราฤทธิ์, 2543 : 137) ขณะที่ สมคิด บางโน (2553 : 4) ; วิชัย โถสุวรรณจินดา (2548 : 19) ได้กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์ดี อัธยาศัยดี พูดจาสื่อความเข้าใจกับคนอื่นได้ดี ขึ้นแม่นแจ่มใส พูดจาไพเราะสนใจบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะลูกค้า ตลอดจน มีความสามารถในการจูงใจลูกน้อง มีศักดิ์ปะในการปกครองคนและคึงคุ้งลูกค้า มีทักษะที่ดีด้านการติดต่อสื่อสารที่ดีและรักษาสร้าง และรักษาความภาระ ในขณะที่ ฉักราพร เสน่ห์ใจ, ฐิติรัตน์ มีนาภา และคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2552 : 34) ได้กล่าวว่า การมีเครือข่ายที่ดีจะช่วยให้การติดต่อสื่อสารกิจการได้ดี ให้สะท้อนขึ้น การที่มีผู้รักษาสามารถดีและช่วยติดต่อกับบุคคลหรือช่องทางที่ถูกต้อง จะช่วยรับระยะเวลาในการหาแนวทางที่ถูกต้องด้วยตนเอง ได้อย่างมาก เครือข่าย ความสัมพันธ์อาจช่วยนำไปสู่ตลาดใหม่ แนะนำแหล่งผลิตที่ดี แนะนำลูกค้าใหม่ให้และแนะนำช่องทางในการประชาสัมพันธ์ธุรกิจได้

นอกจากนี้ ลักษณะของผู้ประกอบการที่ต้องการความสำเร็จนั้นจะมี ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกเป็นแรงผลักดัน เช่น ความสามารถด้านจิตใจ ความสามารถด้านมนุษย์สัมพันธ์ ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และความรู้ทางเทคนิค สอดคล้องกับ ผู้สั่ง รุ่มaken (2544) ที่ได้อธิบายว่า ความสามารถด้านมนุษย์สัมพันธ์ เป็นคุณลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งหมายถึงความมั่นคงทางด้านอารมณ์ ความสัมพันธ์ส่วนตัว ความสามารถในการเข้าสังคม ได้ ความคิดพิจารณา และการรักษาผู้อ่อนน้อมน้ำเสียง ผู้บริหารธุรกิจต้องรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า พนักงาน ผู้จำหน่าย เจ้าหนี้ และชุมชน เพื่อทำให้การปฏิบัติงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร คือความสามารถที่จะติดต่อสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งการติดต่อสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรและการติดต่อสื่อสารด้วยภาษา ซึ่งหมายถึงผู้ส่งและผู้รับเข้าใจ ซึ่งกันและกัน ผู้ประกอบการที่สามารถติดต่อสื่อสารกับลูกค้า พนักงาน ผู้จำหน่ายสินค้าและเจ้าหนี้ ได้ อย่างมีประสิทธิผลจะประสบผลสำเร็จมากกว่า

Ryan et al. (2006) ให้ความเห็นว่า ผู้ประกอบการควรทราบว่าไม่มีใครสามารถรู้ทุกเรื่อง และปฏิบัติทุกเรื่องด้วยตัวคนเดียวได้ การมีทักษะด้านการประสานงานหรือความร่วมมือ ทั้งภายในและภายนอกกิจการ จะช่วยให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่นซึ่งทักษะด้านนี้ จะรวมถึง การมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดี การมีทักษะในการสื่อสาร การสั่งการ การถ่ายทอดงาน เป็นต้น

รวมทั้ง ผู้ประกอบการธุรกิจไม่ว่าจะเป็นธุรกิจค้าปลีก กรณีคุณลักษณะความเป็นผู้นำ เพื่อทำให้ผู้อยู่ได้บังคับบัญชา มีความมั่นใจและสร้างความน่าเชื่อถือในการทำงาน

2) ความเชื่อมั่นในตัวเอง (Self Confidence) ก็อ เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นใน ความสามารถของตนเอง ชอบอิสระและพึงตนเอง ตั้งใจเด็ดเดี่ยว เข้มแข็ง มีลักษณะเป็นผู้นำ ขณะที่ สมคิด บางโน (2553 : 4) ผู้ประกอบการกรณีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความเป็นผู้นำ รักความอิสระ ไม่อาย愧เป็นลูกจ้างใคร เมื่อจะล้มเหลว ก็ไม่ย่อท้อแก้ไขแล้วสู้ต่อไปไม่ละทิ้งอะไรง่าย ๆ ส่วน ฉัตยาพร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีมาก และ คมกฤช ปิติฤกษ์ (2552 : 33) กล่าวว่า ผู้ประกอบการจะต้องมีความมั่นใจ (Confidence) ในความต้องการและขึ้นมาในแนวทางของคน เชื่อมั่นในการตัดสินใจและทำการ ตัดสินใจนั้น โดยไม่ลังเลและพร้อมที่จะรับความเสี่ยงจากการประกอบธุรกิจ แต่ไม่ได้หมายความว่า ผู้ประกอบการจะเชื่อมั่นในตนเองจนไม่ฟังเสียงใคร ผู้ประกอบการต้องศึกษาหาข้อมูล และนำข้อมูล ที่ได้รับมาประกอบการพิจารณาตัดสินใจรวมทั้ง Ryan et al. (2006 : 15) ที่ให้ความเห็นในลักษณะ เดียวกันว่า คนที่เชื่อมั่นในตนเองจะเป็นคนที่มีกำลังใจให้กับตนเองสูง ไม่เกล่งกลัวที่จะต่อสู้กับ ปัญหา และอุปสรรคหรือสิ่งท้าทาย จึงมีโอกาสสูงที่จะบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ ในขณะที่ อรพิน สารคิริรา鼓 (2543 : 140) ผู้ประกอบการจะต้องเชื่อมั่น และมุ่งมั่นในความสามารถของตนเอง ที่จะเป็นผู้ปรับสภาพแวดล้อมให้เป็นไปตามความต้องการมากกว่าการปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ ที่ควบคุมไม่ได้ ผู้ประกอบการจะเป็นผู้ใช้ความรู้ความสามารถผลักดันให้บรรลุเป้าหมาย

นอกจากคุณลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบการทั้ง 10 ลักษณะที่ได้กล่าว มาข้างต้นแล้ว ยังมีปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่จะช่วยสนับสนุน หรือเป็นแรงผลักดันให้แก่ธุรกิจ เช่น สมคิด บางโน (2553 : 4); ฉัตยาพร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีมาก และ คมกฤช ปิติฤกษ์ (2552 : 33) ได้ศึกษาจาก ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จจำนวนมากพบว่า ต้องมีเงินทุนจำนวนหนึ่ง (Capital) ถึงแม้ ธุรกิจขนาดเล็กจะไม่ต้องการเงินลงทุนมากสาหัสเท่ากับธุรกิจขนาดใหญ่ แต่ผู้ประกอบการต้องแน่ใจ ว่ามีเงินทุนมากเพียงพอที่จะก่อตั้งธุรกิจได้มีเงินสำหรับตนเองในการดำเนินธุรกิจได้อย่างเหมาะสมตาม สถานะ และมีเงินส่วนมากเพียงพอที่จะรักษาสภาพคล่องได้อย่างน้อย 1 ปีแรก นอกจากนั้นในการ เป็นผู้บริหาร หรือผู้ประกอบการธุรกิจไม่ว่าจะเป็นธุรกิจประเภทบริการ การผลิต หรือธุรกิจค้าปลีก ก็ตาม ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสม มีความรู้ มีประสบการณ์ มีความสามารถ ในการบริหารจัดการ (Administrative Ability) ความสามารถในการบริหารนั้นขึ้นอยู่กับทักษะ (Skill) หลักวิชา (Technical) มนุษย์สัมพันธ์ (Human Skill) และแนวความคิด (Conceptual) ที่เพียงพอ

สอดคล้องกับ ฉัตยาพร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีมาก และ คมกฤช ปิติฤกษ์ (2552 : 32); Ryan et al. (2006) ได้กล่าวถึงความสามารถ ผู้ประกอบการกรณีทักษะรอบด้านทั้งใน การสร้างธุรกิจ และจัดการธุรกิจดำเนินไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ เช่น ทักษะด้านการเงินและการบัญชี

การตลาด และการขาย การผลิตและการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การบริหารทรัพยากรมนุษย์และทักษะที่สำคัญคือ ความสามารถในการวางแผนธุรกิจ เมื่อจากว่าธุรกิจขนาดเล็กจะมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร ในการดำเนินงานเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดใหญ่ ทำให้ผู้ประกอบการจะต้องจัดสรรทรัพยากร ที่มีให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้ประกอบการจะต้องมีความสามารถรอบด้าน ในการบริหารจัดการ ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมทั้งคุณสมบัติที่สำคัญในด้านต่าง ๆ เพื่อ ผลักดันให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิผล ขณะที่ สมชาย หริรักษิตติ (2542) ต้องเป็นคนมี ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรมใหม่ ๆ มีวิสัยทัศน์กว้างไกลที่จะนำเอาแนวความคิดที่ดีมาเสริมสร้างให้เกิดประโยชน์ ต่อธุรกิจ ทำสิ่งที่ถูกต้องก่อนคนอื่นเสมอ จะก่อให้เกิดข้อได้เปรียบในการแข่งขัน

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการ ยังต้องรู้จักประเมินตนเอง รู้จักการควบคุม ตนเอง รับรู้การยอมรับทางธุรกิจ ผู้ประกอบการจะต้องไม่ทำอะไรเกินด้วยแต่เกินความเป็นจริงที่ สามารถจะทำได้ นั่นคือ ความล้มเหลวตั้งแต่ต้น และมีความซื่อสัตย์ ผู้ประกอบการจะต้องมีความ ซื่อสัตย์ต่อสุกคิดในด้านคุณภาพของสินค้า สร้างความน่าเชื่อถือให้กับตนเองในด้านการถ่ายทอดเรื่อง การเป็นสุกคิดที่ดีของธนาคารและอื่น ๆ ซึ่งความซื่อสัตย์นี้เป็นสิ่งอย่างมากของผู้ประกอบการ รวมทั้งต้องรู้จักประหยัดเพื่ออนาคต ผู้ประกอบการจะต้องรู้จักเก็บออมไว้เพื่อขยายกิจการในอนาคต หรือการรู้จักใช้จ่ายเงินอย่างประหยัดใช้เงินไปในทางที่ถูก เมื่อมีส่วนเกินก็เก็บออมไว้เพื่อการลงทุน (อรพิพ สันติธรรมากุล, 2543 : 140)

จากแนวคิด ทฤษฎีข้างต้น สามารถสรุปคุณลักษณะที่ควรมีในการเป็น ผู้ประกอบการเพื่อผลักดันให้การดำเนินธุรกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิผลและประสบผลสำเร็จ ประกอบด้วยคุณลักษณะสำคัญต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ความสามารถในด้านต่าง ๆ มีประสบการณ์ มีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความมุ่งมั่นที่จะประสบผลสำเร็จ มีความกล้าเสี่ยง มีความสามารถโน้มน้าว ใจให้ผู้อื่น มีความรับผิดชอบ มีการตั้งเป้าหมายที่ชัดเจน มีการแสวงหาโอกาส มีทักษะในการ ประสานงานที่ดี มีความสามารถด้านมนุษย์สัมพันธ์ มีความซื่อสัตย์ มีความมานะ มีความสามารถ ในการตัดสินใจ มีความคิดสร้างสรรค์และมีความรับผิดชอบต่อสังคมและในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แนวคิดศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการของ McBay เพื่อกำหนดรอบ แนวคิดในการวิจัย ซึ่งเป็นแนวคิดที่มีความครอบคลุมจากหลายมิติคือด้านศักยภาพของการเป็น ผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ประกอบการในปัจจุบันจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถ ในหลากหลายด้าน เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาศักยภาพของการ เป็นผู้ประกอบการ โดยการประเมินตามแนวความคิดของ McBay

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ

วิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม จะประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวนั้นมีผลมาจากสาเหตุหลายปัจจัย จากการศึกษาเพิ่มเติมโดย เกรุงกานต์ อินทพันธ์ (2549) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประสบความสำเร็จ ได้แก่ การมีเชาวน์อารมณ์อยู่ในระดับสูง มีความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเองอย่างภายในอยู่ในระดับสูง และความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเองอยู่ในระดับต่ำ มีภาวะผู้นำและมีความสำเร็จในการประกอบการอยู่ในระดับสูง เชavn์อารมณ์ ความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเองอย่างในและภาวะผู้นำมี ความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนั้นยังพบว่า ภาวะผู้นำ ความเชื่อในอำนาจควบคุมตนเองอย่างในและเชavn์อารมณ์สามารถร่วมกันพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบการ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในขณะเดียวกันการศึกษาถึงปัจจัยที่สนับสนุนการอยู่รอดในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญที่มีผลต่อการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการ จากการศึกษาของ รุ่ง ใจร้อน อิฐรัตน์ (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยสนับสนุนการอยู่รอดของผู้ประกอบการ ในภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตพื้นที่จังหวัด ศรีสะเกษ บุไสหรา อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่สนับสนุนการอยู่รอดของผู้ประกอบการในภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม และเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความอยู่รอด ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความอยู่รอดของผู้ประกอบการ ได้แก่ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลหลักคือ ปัจจัยที่สนับสนุนและคุณลักษณะของผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวแปรซึ่งจำแนกตามรูปแบบการจดทะเบียนและขนาดของเงินทุนจดทะเบียน พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยค่าเฉลี่ยของปัจจัยสนับสนุนสั่งต่อความอยู่รอดของผู้ประกอบการที่จดทะเบียนในรูปแบบสหกรณ์และห้างหุ้นส่วนมากกว่าผู้ประกอบการในรูปแบบร้านค้าหรือบุคคลธรรมดาและบริษัทจำกัดและในด้านความแตกต่างที่จำแนกตามขนาดของเงินทุนจดทะเบียน พบว่าค่าเฉลี่ยของปัจจัยสนับสนุนของผู้ประกอบการและปัจจัยด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการส่งผลต่อความอยู่รอดของผู้ประกอบการขนาดกลางมากกว่าขนาดย่อม

การดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม นอกจากการศึกษาถึงปัจจัยที่สำคัญในด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จและการอยู่รอดในการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการแล้ว ผู้ประกอบการยังต้องศึกษาถึง การวิเคราะห์การดำเนินงานของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในการสร้างความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการในการสร้างมาตรฐานในการผลิตและให้บริการแก่ลูกค้าต่อไป จากการศึกษาของ ธีระพันธ์ จิตกาวิน (2553) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์

การดำเนินงานของวิชาหกิจนาคคลาด และขนาดย่อม หมวดธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่มใน จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินงานของวิชาหกิจนาคคลาด และขนาดย่อม หมวดธุรกิจบริการอาหารและเครื่องดื่ม ในจังหวัดเชียงใหม่ ใน 4 ด้าน คือ ด้านการจัดการด้านการตลาด ด้านการผลิตและด้านการเงิน ตลอดจนสิ่งแวดล้อมในการดำเนินงานและปัจจัยความสำเร็จในการ ดำเนินงาน ผลการศึกษาพบว่า ด้านการจัดการผู้ประกอบการส่วนมากมีการวางแผนล่วงหน้า ส่วนมาก ให้ความสำคัญกับการวางแผนด้านการผลิตมากที่สุด รองลงมาด้านการเงิน/การบัญชี และด้านการ จัดการเท่ากัน และด้านการตลาดน้อยที่สุด การวางแผนแต่ละด้านเป็นการวางแผนระยะสั้น(น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 ปี) และดำเนินตามแผนที่วางไว้เกือบทั้งหมด ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่มีผังโครงสร้าง องค์กรเจ้าของกิจการเป็นผู้ควบคุมคุณภาพในทุก ๆ กิจกรรมการดำเนินงาน มีการจัดแบ่งแผนงานค่าง ๆ ที่ชัดเจน ได้แก่ แผนการผลิต/ครัวและแผนกบริการ ไม่มีการจัดทำคำบรรยายลักษณะงาน

ผู้ประกอบการส่วนมากมีการรวมอำนาจไว้ที่ผู้บริหารระดับสูง หรือเจ้าของ มีวิธีการ ประการครับสนับสนุนพนักงานด้วยวิธีการติดป้ายประกาศรับสมัครงานหน้าร้านและติดต่อพนักงานใน ร้านให้ช่วยแนะนำคนรู้จักงานสัมภาระ มีเกณฑ์ในการคัดเลือกพนักงาน คือ พิจารณาจากบุคลิกภาพ และประสบการณ์ ปัจจัยที่ใช้ในการกำหนดค่าตอบแทนในการทำงาน คือ กฎหมายแรงงาน และตาม ประสบการณ์ของพนักงานและมีสะหวัดคือการที่เด่นชัด ได้แก่ อาหารระหว่างปฏิบัติงานและการ ประกันสังคม มีการพัฒนาความรู้ ความสามารถและทักษะให้กับพนักงาน มีวิธีการจูงใจพนักงาน ในการทำงาน คือ คุ้มครองเงินเดือนอย่างโปร่งใส ให้ส่วนลดสำหรับพนักงานที่ทำงานหนัก และมีการประเมินผลการประจำเดือน ให้รางวัลแก่พนักงานที่ทำงานดี และมีการจัดอบรม定期เพื่อพัฒนาความสามารถของพนักงาน และ ลักษณะผู้นำองค์กรแบบประชาธิปไตย สะหวัดคือการ

นอกจากนี้ การศึกษาถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการนั้น ก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่ ผู้ประกอบการจะต้องให้ความสำคัญ เพราะคุณลักษณะของผู้ประกอบการนั้น จะส่งผลต่อความสำเร็จ ในการดำเนินกิจการวิชาหกิจนาคคลาด และขนาดย่อมของผู้ประกอบการ ตลอดด้วยกับการศึกษา ของ นราเขต ยืนสุข (2552) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับ ความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจนาคคลาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการมีคุณลักษณะของ ผู้ประกอบการ ด้านความต้องการความสำเร็จ ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์และความกล้าเสี่ยง อยู่ ในระดับสูง สำหรับความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจ และความคิดในการใช้จ่ายอยู่ใน ระดับปานกลาง และความสำเร็จของผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูง คุณลักษณะของผู้ประกอบการ ด้านความต้องการความสำเร็จ ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ ความคิดในการใช้จ่ายและความ กล้าเสี่ยง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ส่วนด้านความเชื่อในอำนาจตนและความสามารถในการรับรู้โอกาสทางธุรกิจมีความสัมพันธ์

ทางบวกกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังพบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลกับความสำเร็จของผู้ประกอบการ คือ ความต้องการความสำเร็จ ความมีเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์และสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 22.4 และกมลกานต์ เทพธราณนท์ (2549) ที่ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายในคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายใน คุณลักษณะของผู้ประกอบการและความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อยู่ในระดับสูง ภาวะผู้นำ คุณลักษณะของผู้ประกอบการ และแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังพบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการ ภาวะผู้นำและแรงจูงใจภายใน สามารถร่วมกันพยากรณ์ความสำเร็จในการประกอบการได้ร้อยละ 32 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รวมทั้งการวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเดชเกรียง ไกรและคณะ (2550) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัยคุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้ ภาคบริการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบภาคธุรกิจบริการ ในภาคใต้ที่ประสบความสำเร็จ หากความสัมพันธ์ของคุณลักษณะสำคัญทั่วไปของผู้ประกอบการกับการประสบความสำเร็จ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ในภาคธุรกิจบริการ มีลักษณะวิสาหกิจแบบเจ้าของคนเดียว มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ 6-10 ปี ผลการดำเนินงานในช่วงที่ผ่านมา มุ่งเน้นลูกค้าเดิม ผลกำไรต่อเนื่อง มีการวางแผนแหล่งทุนและการควบคุมภายใน ผู้ประกอบการมีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี จนการศึกษาระดับปริญญาตรี เป็นชาย มีสถานภาพสมรส มีประสบการณ์ก่อนทำธุรกิจของตนเอง 1-3 ปี ไม่เคยประสบความล้มเหลวในการทำงานและมีเหตุผลในการประกอบธุรกิจ เพื่อต้องการเป็นอิสระและบริหารงานเอง การศึกษาดึงปัจจัยต่าง ๆ ที่อธิบายถึงความสัมพันธ์ของลักษณะวิสาหกิจ ลักษณะผู้ประกอบการ คุณลักษณะผู้ประกอบการและความสามารถทางการจัดการพบว่า คุณลักษณะผู้ประกอบการเป็นผลมาจากการลักษณะวิสาหกิจ ลักษณะผู้ประกอบการและความสามารถทางการจัดการ นอกจากนี้ลักษณะวิสาหกิจยังสัมพันธ์กับลักษณะผู้ประกอบการด้วย ส่วนความสามารถทางการจัดการนั้นสัมพันธ์กับลักษณะผู้ประกอบการ

สอดคล้องกับการศึกษาของ วัชรี ไหหมเจริญ (2550) ได้วิจัยเรื่องคุณลักษณะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ที่ประสบผลสำเร็จในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ประสบความสำเร็จในเขตอำเภอเมืองจังหวัดลพบุรี เปรียบเทียบคุณลักษณะของผู้ประกอบการ โดยจำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนและประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ประสบผลสำเร็จในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี โดยภาพรวมแล้วอยู่

ในระดับมากทั้ง 8 ค้าน แสดงให้เห็นว่าผู้ประกอบการที่ประสบผลสำเร็จ มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ในการทำงาน และยังมีประสิทธิภาพประสิทธิผลในการทำงานและเมื่อพิจารณาเป็นรายค้านแล้ว ได้แก่ ค้านความคิดสร้างสรรค์ ค้านความกล้าเสี่ยง ค้านความชำนาญ ค้านความมุ่นเม้นท์ทะเยอ ทะยาน ค้านความขยันขันแข็ง ค้านความเชื่อ ค้านความเอาใจใส่ และมีวินัยในการทำงาน และค้านความสามารถหาโอกาสในวิกฤต อยู่ในระดับมากเช่นกันและคุณลักษณะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ที่ประสบผลสำเร็จในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพบูรี โดยภาพรวมและรายค้านทั้ง 8 ค้าน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความคาดเคลื่อน 0.05

นอกจากนี้ ภาณุ อุบลศรี (2546) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ และวิธีการจัดการของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินธุรกิจการค้าและการบริการขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อลักษณะความเป็นผู้ประกอบการและวิธีการจัดการระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจการค้าและการบริการขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ และ เพื่อเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้ประกอบการและวิธีการจัดการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินธุรกิจการค้าและการบริการขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่ พนวจ ค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจการสูง และต่ำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99.9% โดยที่ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงมีค่าเฉลี่ยคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูง ใน 12 ค้าน ได้แก่ ค้าน ไฟความสำเร็จ ความคิดสร้างสรรค์ ความกล้าเสี่ยง กล้าเริ่ม ความมั่นใจในตัวเอง การจัดการความผิดพลาดล้มเหลว แรงจูงใจและพลัง วิสัยทัศน์ และเป้าหมาย การแสวงหาข้อมูลและความเชี่ยวชาญจากผู้อื่นและความซื่อสัตย์สุจริตและสำหรับค่าเฉลี่ยวิธีการจัดการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจการสูงและต่ำ มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99.9% โดยที่ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงมีค่าเฉลี่ยวิธีการจัดการสูงกว่า ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต่ำ จำนวน 5 ค้าน คือ การวางแผน การจัดองค์การ การจัดคนเข้าทำงานการเป็นผู้นำและการควบคุม

ขณะเดียวกัน การศึกษาถึงคุณสมบัติของผู้ประกอบการที่เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่ง ผู้ประกอบการควรทราบ ไม่ว่าธุรกิจประเภทใดก็ตาม โดยจากการศึกษาของ จันทร์จิตร เธียรศิริ (2546) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง คุณสมบัติของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็กในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณสมบัติของผู้ประกอบการธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็ก จำนวน 144 คน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนมากเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 31-40 ปี สมรสแล้วและใช้เงินลงทุนครั้งแรกในธุรกิจต่ำกว่า 100,000 บาท จากการศึกษาคุณสมบัติของผู้ประกอบการ พนวจ คุณสมบัติของผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ความมานะ

ความเป็นมิตร ความเป็นผู้นำ ความสามารถในการตัดสินใจ การแสดงออกอย่างมีประสิทธิภาพ ยุปนิสัยและความสามารถในการบริหาร ส่วนคุณสมบัติที่ผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความรู้ ประสบการณ์ และการมองการณ์ไกล

อีกทั้ง คุณสมบัติผู้ประกอบการและภูมิความรู้ ความชำนาญเป็นปัจจัยที่สำคัญ และจำเป็นที่ผู้ประกอบการควรมี เพราะคุณสมบัติรวมทั้งภูมิความรู้ ความชำนาญดังกล่าวนั้นมีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาของชัชวาล วนิชผล (2546) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ คุณสมบัติผู้ประกอบการและภูมิความรู้ ความชำนาญที่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร พนว่า คุณสมบัติผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมากทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง ความมีนิวัตกรรม ความกล้าเสี่ยง ความมุ่งมั่นในการแข่งขัน ความสม่ำเสมอ และไฟแรงในการเรียนรู้ และความมุ่งมั่นในการความสำเร็จ โดยคุณลักษณะด้านความมีนิวัตกรรม และคุณลักษณะด้านความมุ่งมั่นในการแข่งขันมีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ ซึ่งวัดจากความพึงพอใจในแนวโน้มของกำไร ความพึงพอใจในด้านความสำเร็จเหนือคู่แข่ง ความพึงพอใจในรายได้ และความพึงพอใจในฐานะผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ ความชำนาญ ซึ่งประกอบด้วย ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทางด้านอาชีพและประสบการณ์บริหาร ไม่มีผลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการซึ่งวัดจาก ความพึงพอใจในผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ รวม 7 ด้าน ได้แก่ ความพึงพอใจในแนวโน้มของกำไร ไม่มีความพึงพอใจในแนวโน้มของจำนวนลูกค้า ความพึงพอใจในแนวโน้มของยอดขาย ความพึงพอใจในรายได้ ความพึงพอใจในด้านการยอมรับของสังคม ความพึงพอใจในด้าน ความสำเร็จเหนือคู่แข่ง และความพึงพอใจในฐานะผู้ประกอบการ

อีกอย่างหนึ่ง การศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการในการประกอบธุรกิจจะทำให้ทราบถึงปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการจากการศึกษา ของ วีรดา เรืองรุ่ง (2550) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการและผลประกอบการของร้านอาหารขนาดย่อม ในเขตเมืองพัทยา การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการและผลประกอบการของร้านอาหารขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการร้านอาหารส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุสูงกว่า 49 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรีและมีระยะเวลาทำงานก่อนประกอบธุรกิจมากกว่า 10 ปี เพศชายมีความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิง ส่วนใหญ่มีอายุ 30-39 ปี ระดับการศึกษาปริญญาตรี เคยมีประสบการณ์เป็นผู้ประกอบการมาก่อน และมีระยะเวลาทำงานก่อนประกอบธุรกิจมากกว่า 10 ปี และพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลประกอบการ ได้แก่ ประเภทของกิจการ ลักษณะของกิจการ รายการอาหาร รายการเครื่องดื่ม ระยะเวลาดำเนินการ และจำนวนลูกค้าประจำ ส่งผลต่อผลประกอบการ

การศึกษาถึงศักยภาพ หรือความสามารถซึ่งเป็นปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่มีความจำเป็น และผู้ประกอบการจะตามได้ เพื่อให้สามารถดำเนินกิจการได้อย่างดีและประสบความสำเร็จในการดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พิชญารณ์ พุ่มไพบูลย์ (2549) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ศักยภาพของผู้ประกอบการในจังหวัดเชียงใหม่ ในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศักยภาพของผู้ประกอบการ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำนวน 351 ราย ขนาดกลาง 8 ราย และขนาดย่อม 343 ราย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง อายุ 41-50 ปี สมรสแล้ว สำเร็จการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดย่อมประเทกิจการบริการ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการสูง ทั้ง 3 ด้าน เมื่อพิจารณาจากรายด้าน พบว่าคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากอยู่ในระดับสูง ได้แก่ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วย คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการด้านการแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน ความไฟหางาน คุณภาพและประสิทธิภาพและความกล้าเสี่ยง ศักยภาพแห่งการวางแผน ประกอบด้วย ด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตามและการประเมินอย่างมีระบบ การแสวงหาข้อมูลและศักยภาพแห่งอิฐนาแจ ประกอบด้วย การซื้อขาย การซักซ่อนและการมีเครือข่าย ความเชื่อมั่นในตัวเอง

สอดคล้องกับการศึกษาของ ปรัชนันท์ กังวนปิยศักดิ์ (2550) ที่ได้ทำการศึกษาขีดความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเทกสถานประกอบการ ตามมาตรฐาน ในภาคตะวันออก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขีดความสามารถหลัก ขีดความสามารถทั่วไปและความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการมีขีดความสามารถหลักมากที่สุด ในด้านจรรยาบรรณในการดำเนินกิจการสปา มีความรู้ด้านความสะอาด ด้านการบำบัด ความรู้ด้านเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในสปาความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า และความมั่ใจรักในงานบริการตามลำดับ ส่วนขีดความสามารถทั่วไปมากที่สุด ได้แก่ ด้านความสามารถ ด้านการบริหารจัดการธุรกิจ การฝึกอบรมพนักงาน ด้านการตลาด ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร การสร้างเครือข่าย ความรู้ด้านระบบที่บังคับและกฎหมาย การใช้คอมพิวเตอร์ ความรู้ด้านการเงินการบัญชีและด้านเศรษฐกิจ นอกจากนี้ ยังพบว่าผู้ประกอบการมีความเป็นผู้ประกอบการมากที่สุดคือด้านความสามารถสำเร็จในการเริ่มและขยายธุรกิจ การรับรู้การควบคุมตนเอง มีมุ่งมองทางธุรกิจ การรับรู้การยอมรับทางธุรกิจ การยอมรับความเสี่ยงหรือความไม่แน่นอน การเริ่มสิ่งใหม่ ๆ กับธุรกิจและความเป็นอิสระตามลำดับ

นอกจากนี้จากการศึกษาของ พิชญารณ์ พุ่มไพบูลย์ ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ สราฐ หนุนเงิน (2548) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ขีดความสามารถแข่งกับขีดความสามารถ

ที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทกิจการสถานบริการสปา ในจังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขีดความสามารถในการต่อสู้จริงและขีดความสามารถที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการกิจการสถานบริการสปา ในจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการเพศหญิงมีขีดความสามารถมากกว่าเพศชายเล็กน้อยโดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 51-60 ปี มีประสบการณ์ในธุรกิจสปาต่ำกว่า 1 ปี และมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีขีดความสามารถมากที่สุด เมื่อพิจารณาขีดความสามารถหลักรายด้านพบว่า ผู้ประกอบการ มีความรู้ มีธรรยาบรรณในอาชีพและทักษะการบริการเป็นอย่างดี ทำให้ลูกค้าประทับใจใน คุณสมบัติด้านทักษะการบริการมากที่สุด ส่วนขีดความสามารถที่ไว้ไปรายด้านพบว่า ผู้ประกอบการ มีความสามารถในการจัดการ ความสามารถในการฝึกอบรมพนักงานเป็นอย่างดี แต่ข้างด้าน ความสามารถด้านการตลาด การสื่อสาร การใช้คอมพิวเตอร์และการสร้างเครือข่าย ในภาพรวมแล้ว ขีดความสามารถของผู้ประกอบการมีความใกล้เคียงกับขีดความสามารถที่พึงประสงค์

2.3 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการ

ในมุมมองของนักวิชาการหลายท่านมีความเห็นต่อประเด็นประสิทธิผล (Effectiveness) ที่แตกต่างหลากหลาย ซึ่ง Robbins (1990 : 58) ได้กล่าวถึงประสิทธิผลองค์การพิจารณาได้จากระดับ ที่องค์การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ วิรัช สงวนวงศ์วาน (2553) กล่าวว่า ประสิทธิผล (Effectiveness) วัดจากความสามารถในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร (Goal Attainment) ประสิทธิผล จึงมุ่งผลลัพธ์ (End) จึงมักเป็นระบบทาบ ประสิทธิผลจึงอาจหมายถึง การเลือกปฏิบัติหรือเลือกทำใน สิ่งที่ถูกต้อง เพื่อให้องค์การบรรลุเป้าหมาย ซึ่งเป็นภารกิจสำคัญของผู้บริหาร การดำเนินงานของ องค์การอาจมีประสิทธิภาพแต่ไม่มีประสิทธิผล หรือมีประสิทธิผลแต่ไม่มีประสิทธิภาพ ขณะที่ ขักขอกฤษณ์ เอียนทอง (2551) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ประสิทธิผลหมายถึง ผลสำเร็จหรือผลสัมฤทธิ์ ในการปฏิบัติงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือผลสำเร็จของการบริหารที่บรรลุถึงเป้าหมายตามที่ กำหนดไว้ ที่อาจเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่ไม่มีประสิทธิภาพก็ได้ เพราะประสิทธิผลเพียงแต่ พิจารณาจากผลงานที่ได้รับเท่านั้น ขณะที่ Schein (1970 : 177) มีความเห็นว่า ประสิทธิผลองค์การ หมายถึง สมรรถนะ (Capacity) ขององค์การในการที่จะอยู่รอด (Survival) ปรับตัว (Adapt) รักษาสภาพ (Maintain) และเติบโต (Grow) ไม่ว่าองค์การนั้นจะมีหน้าที่ใดที่ต้องการให้ลูกค้า ขณะ Reddin, 1971 ; อ้างอิงจาก จักกฤษณ์ เอียนทอง, 2551) ได้ให้-definition ว่า “Effectiveness is the extent to which a manager achieves the output requirements of this position” หรือ ประสิทธิผล เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง กับการกระทำการของผู้บริหารให้ผลงานนั้นบรรลุผลสำเร็จตามความคาดหมาย ซึ่งประสิทธิผลของการ บริหารจัดการมีส่วนสนับสนุนกับผลงาน หรือผลผลิตที่นักบริหารได้กระทำในสถานการณ์ใดหนึ่ง

โดยใช้วิธีการปฏิบัติงานที่เหมาะสม สอดคล้องกับ ผู้เชี่ยวชาญ (2550) ได้ให้ความหมาย ประสิทธิผลการบริหารจัดการว่า หมายถึง ความสามารถขององค์กรในการปรับตัว ให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมสามารถดำเนินกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่าง จำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการบูรณะเพื่อความอยู่รอดและสร้างรากฐานแบบแผนที่ดีของ องค์กร ได้ตลอดไป นอกจากนี้ Arnold and Feldman (1986 : 6) กล่าวว่า ประสิทธิผลขององค์กร (Organizational effectiveness) หมายถึง ระดับของการปฏิบัติงานที่องค์กรคาดหวัง หรือวางแผนไว้ สามารถบรรลุหรือสำเร็จลุล่วงไปได้

กล่าวโดยสรุป ประสิทธิผล หมายถึง ความสามารถในการบรรลุเป้าหมายหรือผลสำเร็จ ของการบริหารจัดการที่บรรลุถึงเป้าหมายตามที่ได้กำหนดไว้ และสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และสามารถทำให้เกิดความพึงพอใจทั้ง ผู้ให้และผู้รับบริการ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำเพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จตามคาดหมายของ ผู้ประกอบการหรือองค์การ ได้กระทำในสถานการณ์ใดหนึ่งด้วยการใช้วิธีในการปฏิบัติที่เหมาะสม เพื่อพัฒนาและปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลง และมีความสามารถในการที่จะ อยู่รอด (Survival) และเติบโต (Growth) ขององค์กรธุรกิจ

2.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดหรือการประเมินประสิทธิผล

การประเมินมีความจำเป็นและสำคัญต่อการพัฒนาองค์กรเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะ เป็นภาครัฐหรือเอกชนจำเป็นที่จะต้องมีการประเมินองค์กร เพื่อที่จะทราบว่าองค์กรดำเนินการอย่าง มีประสิทธิผล ได้ตรงตามวัตถุประสงค์เป้าหมายที่วางไว้เพียงใด และนำมาปรับใช้ให้ตรงประเด็น ทำให้องค์กรมีการพัฒนาไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลซึ่งเครื่องมือที่ได้รับความสนใจ เป็นอย่างยิ่ง และมีการนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย คือ ระบบการประเมินองค์กรแบบ Balance Scorecard พศ. ๒๕๔๘ (2548) ได้อธิบายเกี่ยวกับ Balanced Scorecard (BSC) ว่า เป็นเครื่องมือ ทางด้านการจัดการที่ช่วยในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ (Strategic Implementation) โดยอาศัยการ วัดหรือประเมินผล (Measurement) ที่จะช่วยให้องค์กรเกิดความสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมุ่งเน้นในสิ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร (Alignment and focused)

แนวความคิด Balanced Scorecard ได้ถูกพัฒนาขึ้นตั้งแต่ต้นทศวรรษที่ 1990 โดย มีจุดเริ่มต้นจาก Professor Robert Kaplan อาจารย์จากมหาวิทยาลัย Harvard และ Dr. David Norton ที่ปรึกษาทางด้านการจัดการ โดยทั้งสองคนได้มีการศึกษาถึงการประเมินผลการดำเนินงานของ องค์กรต่าง ๆ ในอเมริกา และพบว่าองค์กรส่วนใหญ่นิยมใช้แต่ตัวชี้วัดทางด้านการเงินเป็นหลัก ทั้งสองจึงได้เสนอว่าองค์กรควรจะพิจารณาตัวชี้วัดในสิ่นnum ตามแนวคิด Balanced Scorecard ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยการจัดการองค์กรในการประเมินผล และวัดผลการปฏิบัติงานขององค์กรและ

จะช่วยเพิ่มนูนของค้านอื่นเพิ่มขึ้น เป็นดันว่า นูนของค้านลูกค้า นูนของค้านกระบวนการภายใน และ นูนของค้านการเรียนรู้ และการพัฒนาขององค์กร นอกจานนี้ BSC ยังเป็นเครื่องมือที่สามารถช่วย ในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติได้ และทำให้แนวคิดในการประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยใช้ BSC ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายตั้งแต่นั้นมา และได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งในปี 1996 ทั้งสองได้ร่วมกันเขียนหนังสือ Balanced Scorecard ขึ้นมาโดยแนวคิดประเด็นหลักๆ ที่ ได้เสนอไว้ คือ การประเมินผลและวัดผลการปฏิบัติงาน โดยใช้บูนของใหม่ในการประเมินผลองค์กรซึ่งประกอบด้วย บูนของ 4 ค้าน และบูนของแต่ละค้าน จะมีตัวชี้วัดที่สำคัญ หรือ Key Performance Indicators (KPI) เป็นชุดที่มีความสัมพันธ์กันคือ

(1) บูนของค้านการเงิน (Financial Perspective) เป็นบูนของที่มีความสำคัญที่จะ บอกถึงผลประกอบการขององค์กร ได้ว่าเป็นอย่างไร บูนของค้านการเงินมีตัวอย่างของตัวชี้วัด หรือ KPI เช่น การเพิ่มขึ้นของกำไร การเพิ่มขึ้นของรายได้ หรือยอดขายและการลดลงของต้นทุน

(2) บูนของค้านลูกค้า (Customer Perspective) เป็นบูนของที่จะตอบคำถามว่า ลูกค้ามองเราว่ายังไง มีตัวอย่างตัวชี้วัด KPI เช่น ความพึงพอใจของลูกค้า ส่วนแบ่งตลาด การรักษา ลูกค้าเก่า การเพิ่มขึ้นของลูกค้าใหม่ เป็นต้น

(3) บูนของค้านกระบวนการภายใน (Internal Process Perspective) เป็นบูนของที่ สะท้อนถึงประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการจัดการองค์กร สามารถしながらลดต้นทุนค่าที่ลูกค้า ต้องการ ได้มีตัวอย่างตัวชี้วัด KPI เช่น ผลิตภาพ (Productivity) หรือประสิทธิภาพและประสิทธิผล ขององค์กร กระบวนการขนส่งภายใน การเก็บรักษา และวงจรเวลา (Cycle Time)

(4) บูนของค้านการเรียนรู้และการพัฒนา (Learning and Growth Perspective) เป็นบูนของที่ผู้บริหารจะให้ความสำคัญกับบุคลากรในองค์กร มีตัวอย่างตัวชี้วัด เช่น ความพึงพอใจ ของพนักงานทัศนคติของพนักงานและอัตราการเข้าอกของพนักงาน

ในการประเมินหรือการวัดประสิทธิผลเป็นเรื่องที่ซับซ้อน เนื่องจากว่าการที่ นักวิชาการพยายามได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ประสิทธิผล (Effectiveness)” ในลักษณะที่ หลากหลายแตกต่างกัน ทำให้วิธีการในการวัดประสิทธิผล หรือตัวชี้วัดถึงประสิทธิผลขององค์การ จึงมีบูนของที่แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม การพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิผลองค์การซึ่งให้ความ สำคัญกับการบรรลุเป้าหมายเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของประสิทธิผลองค์การด้วยโดยให้ความสำคัญกับ การวางแผนและการกำหนดเป้าหมาย (Planning and Goal setting) ซึ่งเกี่ยวข้องกับระดับความมากน้อย ที่องค์การมีการวางแผนอย่างเป็นระบบสำหรับอนาคต และระดับที่องค์การมีการกำหนดเป้าหมาย อย่างชัดเจน ตลอดจนความเห็นพ้องต้องกันในเป้าหมาย (Goal consensus) ของสมาชิกในองค์การ และความยึดมั่นในเป้าหมายขององค์การ (Internalization of Organizational Goals) ซึ่งสมาชิกมีการ

ยอมรับในเป้าหมายขององค์การว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสมซึ่งความเห็นของ Campbell ยังสอดคล้องในลักษณะเดียวกับ Robbins (1990 : 24-41) เห็นว่าวิธีการวัดความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมาย (The goal-attainment approach) เป็นวิธีการหนึ่งในการวัดประสิทธิผล องค์การ ซึ่งความสามารถวัดประสิทธิผลขององค์การจากความสามารถในการบรรลุเป้าหมายได้ ต่อเมื่อลักษณะขององค์การและเป้าหมายนั้นมีลักษณะเป็นเป้าหมายที่แท้จริง สามารถมองเห็นและเข้าใจเป้าหมายเหล่านี้ได้ จำนวนเป้าหมายที่แท้จริงขององค์การควรมีปริมาณไม่นักจนเกิน ความสามารถที่เราจะวัดได้ มีความเห็นพ้องด้วยกันในเป้าหมายที่แท้จริงเหล่านี้ และต้องสามารถวัด ได้ว่าองค์การกำลังบรรลุเป้าหมายได้แค่ไหน เมื่อไร อย่างไร

ขณะที่ Hoy and Miskel (1991 : 397) มีความเห็นในลักษณะเดียวกันว่าวิธีวัด ประสิทธิผลขององค์การจากความสามารถในการบรรลุเป้าหมาย(Goal Attainment) องค์การทุก องค์กรมีเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง องค์การจะอยู่รอดได้จำเป็นต้องปฏิบัติหน้าที่ใน การเปลี่ยนปัจจัยนำเข้า เพื่อให้เกิดผลผลิตบรรลุตามเป้าหมายขององค์การนั้น ทั้งวัดประสิทธิผลคือ ผลสัมฤทธิ์ (Achievement) คุณภาพ (Quality) การได้มาซึ่งทรัพยากร (Resource acquisition) และ ประสิทธิภาพ (Efficiency) นอกจากนี้ Arnold and Feldman (1986 : 6) ได้กล่าวถึงองค์การที่มี ประสิทธิผลจะต้องประกอบมี 1) การเจริญเติบโตขององค์การ (Growth) เช่น จำนวนของผลิตภัณฑ์ หรือการให้บริการที่เพิ่มขึ้น 2) การได้มาซึ่งทรัพยากรทางการจัดการ (Resource acquisition) เป็นความสามารถขององค์การในการสร้างรายได้ตามกระบวนการพิจารณาองค์การ ได้แก่ ทุน คุณ วัสดุคุณ และแนวความคิดใหม่ ๆ เป็นต้น 3) ความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) ของ องค์การภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปในส่วนของผู้รับบริการ อยู่เบื้องหลัง พนักงานและหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น 4) นวัตกรรม (Innovation) คือ ความสามารถขององค์การในการคิดสิ่งใหม่ ๆ เช่น การให้บริการรูปแบบใหม่ การใช้เทคโนโลยีใหม่ หรือระบบการจัดการที่ทันสมัย เป็นต้น 5) ผลิตภาพการให้บริการ (Productivity) คือ การจัดทำบริการที่มีคุณค่าในระดับสูง โดยใช้ต้นทุนต่ำ ที่สุด หรือความนิประสิทธิภาพในการจัดการ 6) ความพึงพอใจของผู้รับบริการ (Customer/Client satisfaction) และความพึงพอใจ ความผูกพันของพนักงาน หรือสมาชิกที่มีต่องค์การ ซึ่งเป็นความเห็น ที่สอดคล้องกับ Campbell ที่ให้ความสำคัญกับความสามารถตอบสนองความต้องการต่อบุคคลหรือ องค์การภายนอกทั้งนี้ต้องมีการประเมินผลจากบุคคลภายนอก (Evaluation by External Entities) โดยการประเมินผลองค์การหรือหน่วยงานย่อยขององค์การ โดยบุคคลและองค์การต่าง ๆ ที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมขององค์การที่ถูกประเมินผล ซึ่งเป็นการพิจารณาถึงความง่วง倦怠และ การสนับสนุนที่องค์การได้รับจากลูกค้า เช่น ลูกค้าเจ้าของกิจการประชาชน ซึ่ง Robbins (1990 : 24-41)

เห็นว่า ถ้าองค์การมีความสามารถในการชนะใจและตอบสนองความต้องการของบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์เหล่านั้นซึ่งอยู่เหนือองค์การจะมีผลต่อความอยู่รอดขององค์การด้วย

นอกจากแนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ยังมีแนวคิดของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994 : 41-45) ที่ได้นำหลักมิติของเวลา (Time Dimension) เข้ามาผนวกในการวัดประสิทธิผลขององค์การ กล่าวคือ จะต้องวิเคราะห์กระบวนการหรือวิธีของการ นำทรัพยากรซึ่งเป็นปัจจัย หรือตัวป้อนมาเข้าจัดการให้ออกมาเป็นผลลัพธ์กลับสู่สภาพแวดล้อม หรือตลาดตามระยะเวลา ซึ่งเครื่องบ่งชี้คัดกรองความสามารถ ได้ดังนี้

(1) เครื่องบ่งชี้ในระยะสั้น (Short-Term) ระยะเวลา 1-3 ปี โดยพิจารณาจาก 1) การผลิต (Production) หมายถึง ความสามารถขององค์การในการผลิตผลผลิตในปริมาณ และคุณภาพซึ่งสูกค้า ต้องการ การวัดผลผลิตจะรวมถึงผลกำไร (Profit) การขาย (Sale) ส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) เครื่องวัดเหล่านี้สัมพันธ์โดยตรงกับผลผลิต 2) ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง ความสามารถในการบรรลุความสำเร็จขององค์การ โดยมีกระบวนการผลิตเป็นตัวกลางในการแปรรูป หรือความสามารถขององค์การในการสร้างปัจจัยน้ำหนามของกระบวนการพิจารณาองค์การ ได้แก่ ทุน คน วัสดุคิบ แนวความคิดใหม่ ๆ และอื่น ๆ ให้คุณค่าโดยสิ้นเปลืองน้อยที่สุด ขณะที่ นิตย์ สัมมาพันธ์ (2546 : 10-21) ให้ความเห็นว่า ผลิตภาพ (Productivity) หมายถึงอัตราส่วนระหว่างผลผลิต (Output) ขององค์กรในรูปของสินค้า และบริการต่อจำนวนปัจจัย (Input) ดังนั้น ผลิตภาพจึงมีความหมายเดียวกันกับประสิทธิภาพ คือ ความสามารถที่จะนำใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าที่สุดในการที่จะบรรลุเป้าหมาย 3) ความยืดหยุ่นของระบบงาน (Flexibility) หมายถึง ความสามารถขององค์การในการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทั้งภายใน และภายนอกขององค์การ หรือตอบสนองต่อภาระการณ์การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในภาวะสูญเสิน ขณะที่ Ed Martin (2011) ให้ความเห็นว่าธุรกิจที่สามารถอยู่รอดและดำเนินกิจการอย่างมีประสิทธิผล องค์การต้องมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนระบบการทำงานทำงานภายในบริษัท หรือองค์การอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้องค์การสามารถดำเนินอยู่ได้ในสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงต่อไปได้ 4) ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง ความสามารถขององค์การที่สามารถสนองตอบความต้องการ ความพึงพอใจ และข้อเสนอแนะของพนักงาน ได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งพิจารณาได้จากทัศนคติของพนักงาน การเปลี่ยนงาน การขาดงาน อัตราการเข้าออกของพนักงาน เป็นต้น รวมถึง ความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อสินค้าและบริการขององค์การ

(2) เครื่องบ่งชี้ระยะกลาง (Intermediate) ระยะเวลา 3-5 ปี โดยพิจารณาจาก 1) การแข่งขัน (Competitiveness) หมายถึง การดำเนินอยู่ของธุรกิจในตำแหน่งที่สามารถแข่งขันได้ในอุตสาหกรรม ทั้งในด้านการผลิต คุณภาพของสินค้า และความยืดหยุ่นขององค์การ รวมถึงการได้รับผลกระทบเมื่อมีคู่แข่งรายใหม่เข้ามา 2) การพัฒนา (Development) หมายถึง ความพยายามเพิ่มพูนสมรรถนะแก่

องค์การ ได้แก่ การพัฒนาบุคลากร การพัฒนาโครงสร้าง กระบวนการและขั้นตอนการดำเนินงาน การปรับเปลี่ยนเป้าหมาย บทบาทหน้าที่ เป็นต้น

(3) เครื่องบ่งชี้ระยะยาว (Long - Term) ระยะเวลา 5 ปี ขึ้นไปโดยพิจารณาจาก ความอยู่รอดขององค์การ (Survival) คือการที่องค์การสามารถดำรงอยู่ต่อไปได้ในสภาพแวดล้อม ทางธุรกิจที่อยู่ร่ององค์การนั้นเอง

โดยแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินประสิทธิผลขององค์การจากการประเมินตามมิติเวลา ได้มีการทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม โดย (Cole, 2000 : 230 ; อ้างอิงจาก ชาญ รัตนพิสิฐ, 2551: 77-78) ซึ่งได้นำแนวคิดนี้มาใช้ประกอบการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การของผู้ประกอบการธุรกิจ และผู้บริหารระดับสูงในประเทศไทยฯ ว่าสามารถใช้ประเมินประสิทธิผลขององค์การ โดยอาศัยเกณฑ์ที่เป็นตัวบ่งชี้ด้านประสิทธิผลตามระยะเวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพ และพบประเด็น ที่น่าสนใจเพิ่มเติบโต เมื่อจะใช้เกณฑ์การประเมิน โดยแบ่งออกเป็นระยะเวลาอย่างชัดเจนก็ตาม แต่ก็ สามารถใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการที่ใช้ประเมินได้ในผู้ประกอบการที่เพิ่งจะเริ่มต้นดำเนินธุรกิจหรือ ได้ดำเนินธุรกิจมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง (1-5 ปี) หรืออาจใช้เป็นเกณฑ์ประเมินประสิทธิผลขององค์การ นอกเหนือจากการประเมินด้วยวิธีอื่น ๆ ได้ด้วยเช่นกัน โดยไม่ต้องคำนึงถึงเกณฑ์ตามมิติเวลา ใน ข้างต้นอีกต่อไป เนื่องจากเกณฑ์ที่ใช้ประเมินประสิทธิผลขององค์การ ได้แก่ การผลิต(Production) ประสิทธิภาพ (Efficiency) ความยืดหยุ่นของระบบงาน (Flexibility) ความพึงพอใจ (Satisfaction) การแข่งขัน (Competitiveness) การพัฒนา (Development) และความอยู่รอดขององค์การ (Survival) นั้นเป็นหลักเกณฑ์เหมาะสมที่ใช้ในการบ่งชี้ถึงประสิทธิผลขององค์การอยู่แล้วในระดับหนึ่ง และ ยังเป็นเกณฑ์การวัดประสิทธิผลที่ผู้ประกอบการสามารถพิจารณา และรับรู้ได้โดยง่าย มีความชัดเจน สามารถทำการประเมินได้ทันทีโดยผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้บริหารระดับสูงและ เป็นเกณฑ์ที่ผู้ประกอบการจำเป็นที่จะต้องสร้าง หรือทำการประเมินอย่างต่อเนื่องอยู่แล้วเพื่อให้ องค์การมีการเจริญเติบโต พัฒนา สามารถอยู่รอดและแข่งขันในธุรกิจในต่อไป

จากการวิจัยของ Cole ที่ได้กล่าวถึงในข้างต้นนี้ ได้สนับสนุนให้เห็นว่าแนวคิด ของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994) ดังกล่าวนั้น มีความครอบคลุมในการประเมิน ประสิทธิผลขององค์การอย่างเหมาะสมแล้วและไม่จำเป็นต้องพิจารณาตามกรอบของระยะเวลา ตามที่ได้กำหนดไว้ตามแนวคิดเดิมเสมอไป ใน การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลของการบริหาร ขั้นการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แนวคิดในการประเมินประสิทธิผล ขององค์การตามแนวคิดของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994) ซึ่งมีการใช้รูปแบบการ ประเมินประสิทธิผลขององค์การ โดยใช้หลักเกณฑ์ (The Multiple Criteria of Effectiveness) ร่วมกับพิจารณา ซึ่งในการ ศึกษารั้งนี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาเกณฑ์ในข้างต้นเพียง 4 ด้าน หรือ

ประสิทธิผลระยะสั้น ได้แก่ การผลิต (Production) ประสิทธิภาพ (Efficiency) ความยืดหยุ่นของระบบงาน (Flexibility) และความพึงพอใจ (Satisfaction) เนื่องจากตัวเกณฑ์ที่มีความครอบคลุมเหมาะสม มีความสอดคล้องกับการดำเนินธุรกิจในแขวงบล็อกคำใช้และสอดคล้องกับกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิผล

ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผลการศึกษาพบว่า ภาวะผู้นำ ความสามารถในการตัดสินใจในการบริหารของผู้ประกอบการและประสิทธิผลขององค์การอยู่ในระดับสูง ส่วนความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งของผู้ประกอบการแบบถอนตัวและแบบกลุ่มเกลี้ยงอยู่ในระดับต่ำ มีการใช้การจัดการความขัดแย้งแบบใช้อำนาดอยู่ในระดับปานกลาง และมีการใช้การจัดการกับความขัดแย้งแบบร่วมมือเพื่อแก้ปัญหา และแบบประเมินประเมิน อยู่ในระดับสูง นอกจากนั้นยังพบว่า ภาวะผู้นำ ความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งแบบกลุ่มเกลี้ยง แบบร่วมมือเพื่อแก้ปัญหา แบบประเมินประเมินและความสามารถในการตัดสินใจในการบริหาร มีความสามารถในการตัดสินใจในการจัดการกับความขัดแย้งแบบถอนตัว และการใช้อำนาด มีความสามารถในการจัดการกับความขัดแย้งแบบร่วมมือเพื่อแก้ปัญหา และความสามารถในการตัดสินใจในการบริหารสามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลขององค์การวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยสามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลขององค์การได้ร้อยละ 40.1

ชัยฤทธิ์ ทองรอด (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องภาวะผู้นำในวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจกับการอยู่รอดของอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา รูปแบบของผู้นำในวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อมและศึกษาความสามารถสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อภาวะผู้นำ รูปแบบของผู้นำ ประสิทธิผลของผู้นำและความสามารถในการแข่งขันที่มีผลต่อความอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า อาชญากรรมส่งผลในเชิงบวกต่อประสิทธิผลของผู้นำ ภาวะผู้นำแบบปฏิรูปส่งผลในเชิงบวกต่อประสิทธิผลของผู้นำและความสามารถในการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนระดับการศึกษาส่งผลในเชิงบวกต่อความสามารถในการแข่งขัน ประสบการณ์ในการทำงานส่งผลในเชิงบวกต่อประสิทธิผลของผู้นำ ภาวะผู้นำแบบปฏิรูป และความสามารถในการแข่งขัน ส่งผลในเชิงบวกต่อความอยู่รอดของวิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม

รุ่งนิชัย วรชิน (2549) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะผู้นำกับประสิทธิผลภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานครผลการวิจัยพบว่า 1) คุณลักษณะผู้นำได้แก่ คุณลักษณะทางบุคลิกภาพ คุณลักษณะทางแรงจูงใจและคุณลักษณะทางทักษะ มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลภาวะผู้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีร้อยดับความสัมพันธ์เท่ากับ 0.83 และตัวแปรที่ส่งผลต่อประสิทธิผลภาวะผู้นำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ คุณลักษณะทางแรงจูงใจ และคุณลักษณะทางทักษะ โดยมีสัมประสิทธิ์คดดอยเท่ากับ .266 และ .627 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรคุณลักษณะทางบุคลิกภาพไม่ส่งผลต่อประสิทธิผลภาวะผู้นำ

จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ทั้งภายในและต่างประเทศ ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะหรือปัจจัยที่สำคัญในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นศักยภาพที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีและให้ความสำคัญในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องศักยภาพในด้านต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงในการดำเนินงานในธุรกิจของผู้ประกอบการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญในการศึกษาถึงปัจจัยคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ ที่มีผลต่อการความสำเร็จในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพในการดำเนินกิจการให้มีความสามารถในการแข่งขันและประสบผลสำเร็จอย่างยั่งยืนต่อไป

บทที่ 3

ระเบียนวิธีการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีระเบียนวิธีการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมภาคการผลิตที่ประกอบกิจการ และได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมาย กับสำนักงานเขต ทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้า แขวงบ่อค้ำไชย และดำเนินกิจการอย่างน้อย 3 ปี และขั้นเปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยแต่ละปี 5-99 คน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มประชากรมีจำนวนทั้งสิ้น 166 ราย ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยใช้ตารางประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ R.V.Krejcie และ D.W.Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน 5% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการทั้งสิ้น 120 คน (ฐานนิท์ ศิลป์ชาڑ, 2553 : 49) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ด้วยการจับฉลากรายชื่อของผู้ประกอบการที่ได้จากการรวบรวมมาจากสำนักงานเขตทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้า แขวงบ่อค้ำไชย

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-ended Questionnaire) ที่ประกอบด้วยเนื้อหา 3 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ ข้อมูลศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ ข้อมูลประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามวิธีของ Likert Scale เพื่อนำไปประเมินระดับความสำคัญเกี่ยวกับข้อคิดเห็นของศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งได้จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย 10 คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ

(1) **ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (Achievement Competencies)** มี 5 คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านการแสวงหาโอกาส ประกอบมีความสามารถทั้งหมดจำนวน 6 ข้อ ความมุ่งมั่นจำนวน 5 ข้อ ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน จำนวน 6 ข้อ ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ จำนวน 6 ข้อ และด้านความกล้าเสี่ยง จำนวน 5 ข้อ

(2) **ศักยภาพแห่งการวางแผน (Planning Competencies)** มี 3 คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านการตั้งเป้าหมาย ประกอบมีความสามารถทั้งหมดจำนวน 6 ข้อ การวางแผน ติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ จำนวน 5 ข้อ และด้านการแสวงหาข้อมูล จำนวน 5 ข้อ

(3) **ศักยภาพแห่งอำนาจ (Power Competencies)** มี 2 คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ด้านการซื่อสัมภាន การซักซ่อนและการมีเครือข่าย ประกอบมีความสามารถทั้งหมดจำนวน 5 ข้อ และความเชื่อมั่นในตัวเอง ประกอบมีความสามารถทั้งหมดจำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ โดยลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามวิธีของ Likert Scale เพื่อนำไปประเมินระดับความสำคัญเกี่ยวกับข้อคิดเห็นปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการซึ่งประกอบด้วย 4 ด้านตามเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลลงกรากของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994) ได้แก่ ด้านการผลิต (Production) ด้านประสิทธิภาพ (Efficiency) ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน (Flexibility) ด้านความพึงพอใจ

(Satisfaction) ได้แก่ ด้านการผลิต ประกอบมีคำตามทั้งหมดจำนวน 6 ข้อ ด้านประสิทธิภาพ จำนวน 6 ข้อ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน จำนวน 6 ข้อและด้านความพึงพอใจ จำนวน 6 ข้อ

3.3 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

3.3.1 การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ทำการสร้างแบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งเป็นขั้นตอนตามลำดับดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาค้นคว้าเนื้อหาสาระจากทฤษฎี แนวคิดและหลักการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแหล่งความรู้ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางนำมาสร้างข้อคำถาม (Item) ของแบบสอบถาม

3.3.1.2 กำหนดประเด็นและขอบเขตของคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และประโยชน์ของการวิจัย

3.3.1.3 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยประยุกต์ใช้ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งต่าง ๆ ข้างต้น

3.3.2 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

3.3.2.1 การทดสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity Test)

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างขึ้นพร้อมแบบประเมินเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ครอบคลุมของเนื้อหาตลอดจนความชัดเจน และความเหมาะสมในการใช้ภาษา เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบตามแบบประเมินแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำไปเป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยต่อไป

3.3.2.2 การทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability Test) ของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้แก้ไขตามผู้ทรงคุณวุฒิระบุเรียบร้อยแล้วไปทำการทดลองใช้ (Try-Out) กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยทำการแจกแบบสอบถามกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในเขตพื้นที่ที่ทำการวิจัยที่มีผู้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย เพื่อนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) โดยการวิเคราะห์ประมาณหาค่า cronbach alpha แอลfa (Cronbach Alpha Analysis Test) ด้วยคอมพิวเตอร์

โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ซึ่งได้ค่าเท่ากัน .869 หลังจากนั้นทำการปรับปรุงแบบสอบถามตามผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามก่อนนำไปใช้จริง

3.4 การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยได้ดำเนินการเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปสำรวจกับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิตในแขวง บอตคำ ไชย สารารษรัฐประหาริป้าชีบะประชาชนลาว ที่เป็นกลุ่มประชากรตัวอย่างโดยตรงด้วยตนเอง โดยการส่งแบบสอบถามให้กับผู้ประกอบการ ซึ่งแจ้งรายละเอียดและขอความร่วมมือพร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย รวมทั้งวิธีการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้

3.4.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้นำทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window ต่อไป

3.4.3 ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของการวิจัยต่อไป

3.4.4 การแปลผล เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ลักษณะค่าตามเป็นค่าตามแบบให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นตามวิธีของ Likert Scale (ธนาịnh ศิลป์เจริญ, 2553 : 75) กำหนดให้คะแนนแบบสอบถาม ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	ความสำคัญมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	ความสำคัญมาก
ระดับ 3	หมายถึง	ความสำคัญปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	ความสำคัญน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	ความสำคัญน้อยที่สุด

ระดับค่าเฉลี่ยของการวิเคราะห์ ดังนี้

ระดับ 4.50-5.00	หมายความว่า	ความสำคัญมากที่สุด
ระดับ 3.50-4.49	หมายความว่า	ความสำคัญมาก
ระดับ 2.50-3.49	หมายความว่า	ความสำคัญปานกลาง
ระดับ 1.50-2.49	หมายความว่า	ความสำคัญน้อย
ระดับ 1.00-1.49	หมายความว่า	ความสำคัญน้อยที่สุด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบแล้ว ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้อง และสมบูรณ์ของค่าตอบ เพื่อนำไปลงรหัสและทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติ (โปรแกรม SPSS) การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดระดับความมั่นคงสำคัญเท่ากับ .05 เพื่อตอบวัตถุประสงค์และทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถแบ่งได้ 2 ประเภทได้แก่

3.5.1 การรายงานผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ทั่วไปของผู้ประกอบการ ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนความคิดเห็นเพื่อบรรยายระดับของ ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการและประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของผู้ประกอบการในแขวงบ่อคำ ไชยวิทยาลัยประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.5.2 การรายงานผลด้วยสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ซึ่งได้แก่ การวิเคราะห์ สมมติฐานทั้ง 9 ข้อ โดยมีการใช้สถิติการวิจัย ดังนี้

3.5.2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 จะใช้สถิติทดสอบหากความแตกต่างค่าที่ (*t-test*) ในกรณี การเปรียบเทียบของกลุ่ม 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน

3.5.2.2 สมมติฐานข้อที่ 2-4 จะใช้สถิติทดสอบหากความแตกต่างค่าเอฟ (*F-test*) หรือการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance: One-way ANOVA) เมื่อ พนักงานแต่ละคนจะทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ (*Multiple Comparisons*) ด้วยวิธีของ Scheffe เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบนัยสำคัญของความแตกต่างของค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง โดยแยก จำแนกตาม อายุ วุฒิการศึกษาและประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อคำ ไชยวิทยาลัยประชาธิปไตยประชาชนลาว

3.5.2.3 สมมติฐานข้อที่ 5-9 ใช้สถิติวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระคู่กัน ก่อนนำไปใช้เป็นตัวพยากรณ์ในเคราะห์การทดสอบพหุคุณ และใช้สถิติการทดสอบพหุคุณด้วยวิธี Enter (Enter Multiple Regression Analysis) เพื่อหาตัวแปรพยากรณ์ร่วมระหว่างศักยภาพการเป็น ผู้ประกอบการที่สามารถร่วมกันพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการในแขวงบ่อคำ ไชยวิทยาลัยประชาธิปไตย ประชาชนลาว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบ่อเกี้ยว ไซะสารະณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

- 4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.2 ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล ได้ทรงกัน ผู้วิจัยจึงได้ใช้สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

n	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน
SD	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบแบบ t-test
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบแบบ F-test
P	แทน ระดับความมั่นยำสำคัญทางสถิติ
SS	แทน ผลรวมกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน ค่ากำลังสองเฉลี่ย (Mean Squares)
df	แทน ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
R	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณ
R^2	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
Adj. R ²	แทน ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ปรับปรุง

B	แทน สัมประสิทธิ์ดัดของคัวแปรในรูปแบบเดียว
Beta	แทน สัมประสิทธิ์ดัดของคัวแปรในรูปแบบมาตรฐาน
Std.Error	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
\hat{Y}_{TOEFF}	แทน ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม
\hat{Y}_{PROD}	แทน ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต
\hat{Y}_{EFFIC}	แทน ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านประสิทธิภาพ
\hat{Y}_{FLEX}	แทน ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน
\hat{Y}_{SATIS}	แทน ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความพึงพอใจ
ACHIEV	แทน ศักยภาพแห่งความสำเร็จ
PLAN	แทน ศักยภาพแห่งการวางแผน
POWER	แทน ศักยภาพแห่งอำนาจ
a	แทน ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบเดียว
*	แทน ระดับนัยสำคัญที่ .05
**	แทน ระดับนัยสำคัญที่ .01

4.2 ลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบ่อพลีคำ ไชย สาธารณรัฐประชาชนลาว ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ หรือ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย เพศ อายุ วุฒิการศึกษา และ ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ โดยแสดงในตารางที่ 4.1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	82	68.33
หญิง	38	31.67
รวม	120	100
อายุ		
ต่ำกว่า 30 ปี	12	10.00
31- 40 ปี	58	48.33
41- 50 ปี	39	32.50
51- 60 ปี	11	9.17
รวม	120	100
วุฒิการศึกษา		
ประถมศึกษา	14	11.67
มัธยมศึกษาตอนต้น	22	18.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	31	25.83
อนุปริญญา	34	28.33
ปริญญาตรี	19	15.83
รวม	120	100

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ		
ต่ำกว่า 3 ปี	7	5.83
3-5 ปี	38	31.67
6-10 ปี	50	41.67
10 ปี ขึ้นไป	25	20.83
รวม	120	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ต้องแบบสอบถามจำนวน 120 คน มีลักษณะข้อมูลทั่วไป ดังนี้

ผู้ประกอบการในการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 68.33 เป็นเพศหญิง ร้อยละ 31.67 มีอายุระหว่าง 30-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.33 รองลงมา คือ อายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 32.50 มีภูมิการศึกษาส่วนใหญ่ในระดับอนุปริญญา คิดเป็น ร้อยละ 28.33 รองลงมาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ร้อยละ 25.83 ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีประสบการณ์ 6-10 ปี คิดเป็น ร้อยละ 41.67 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ 3-5 ปี ร้อยละ 31.67

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม

ผู้วิจัยได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ โดยจำแนกออกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย 10 คุณลักษณะ ได้แก่ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วย 5 คุณลักษณะ คือ การแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความมุกพัน ความรับผิดชอบในงาน ความต้องการให้ทำ ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ และความกล้าเสี่ยง ด้านศักยภาพแห่งการวางแผนประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ คือ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตามการประเมินอย่างมีระบบ และการแสวงหาข้อมูล ส่วนด้านศักยภาพแห่งอำนาจ ประกอบด้วย 2 คุณลักษณะ คือ การซื่อชวน การซักชวน การมีเครือข่าย และความเชื่อมั่นในตัวเอง แสดงในตารางที่ 4.2 - 4.16 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ

ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	SD	ระดับ
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ	3.52	.352	มาก
ศักยภาพแห่งการวางแผน	3.65	.419	มาก
ศักยภาพแห่งอิร่านาจ	3.70	.421	มาก
รวม	3.65	.329	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ โดยสรุปทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านตามค่าเฉลี่ย จากมากไปน้อย พบว่า ผู้ประกอบการ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบอยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ศักยภาพแห่งอิร่านาจ ($\bar{X} = 3.70$) ศักยภาพแห่งการวางแผน ($\bar{X} = 3.65$) และ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ($\bar{X} = 3.52$)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ

ศักยภาพแห่งความสำเร็จ	\bar{X}	SD	ระดับ
การแสวงหาโอกาส	3.61	.449	มาก
ความมุ่งมั่น	3.79	.581	มาก
ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน	3.83	.467	มาก
ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ	3.59	.563	มาก
ความกล้าเสี่ยง	3.33	.494	ปานกลาง
รวม	3.52	.352	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.52$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน ($\bar{X} = 3.83$) ความมุ่งมั่น ($\bar{X} = 3.79$) การแสวงหาโอกาส

($\bar{X} = 3.61$) และค่านความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.59$) ส่วนค่านความกล้าเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.61$)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านการแสวงหาโอกาส

การแสวงหาโอกาส	\bar{X}	SD	ระดับ
ชอบความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับงานที่ทำอยู่เสมอ	3.77	.807	มาก
มั่นใจว่ามีการใหม่ เพื่อช่วยให้งานธุรกิจคืบหน้า	3.85	.806	มาก
มั่นใจทำงานล่วงหน้าโดยไม่ต้องรอให้ผู้อื่นร้องขอ	3.48	.888	ปานกลาง
มีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ	3.58	.796	มาก
กระตือรือร้น มีชีวิตชีวา ทำงานประจำโดยไม่เบื่อหน่ายเสมอ	3.55	.743	มาก
สอนด้านความต้องการของตลาดและของลูกค้าอยู่เสมอเพื่อหาโอกาสเปิดช่องทางทำธุรกิจใหม่ ๆ	3.43	.976	ปานกลาง
รวม	3.61	.449	มาก

จากตารางที่ 4.4 พนว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านการแสวงหาโอกาสโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนว่า อยู่ในระดับมากในข้อผู้ประกอบการมั่นใจว่ามีการใหม่ ๆ เพื่อช่วยให้งานธุรกิจคืบหน้า ($\bar{X} = 3.85$) ชอบความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับงานที่ทำอยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.77$) และมีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.58$) ตามลำดับ ส่วนข้อมั่นใจทำงานล่วงหน้าโดยไม่ต้องรอให้ผู้อื่นร้องขอ และท่านสอนด้านความต้องการของตลาดและของลูกค้าเพื่อหาโอกาสเปิดช่องทางทำธุรกิจใหม่ ๆ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) และ ($\bar{X} = 3.43$)

**ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ
แห่งความสำเร็จ ด้านความมุ่งมั่น**

ความมุ่งมั่น	\bar{X}	SD	ระดับ
พร้อมที่จะทุ่มเทสติปัญญาความสามารถ เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ มีความมุ่งมั่น ในการทำงานให้สำเร็จ แม้ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค เต็มใจในการทำงานทุกอย่างทั้งด้านการบริหารและด้านปฏิบัติการ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของธุรกิจ	4.06	.823	มาก
พร้อมในการปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตเพื่อให้สอดคล้องกับธุรกิจ ท่านพร้อมที่จะยืนหยัดเพื่อเป้าหมายธุรกิจ แม้ต้องเผชิญกับปัญหา	3.78	.814	มาก
ร้ายแรง เช่น เพลิงไหม้ น้ำท่วม เป็นต้น	3.88	.758	มาก
รวม	3.61	.873	มาก
	3.63	1.013	มาก
	3.79	.581	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพ
แห่งความสำเร็จ ด้านความมุ่งมั่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า
อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้ประกอบการพร้อมที่จะทุ่มเท
สติปัญญาความสามารถ เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ ($\bar{X} = 4.06$) เต็มใจในการทำงานทุกอย่าง
ทั้งด้านการบริหารและด้านปฏิบัติการ ($\bar{X} = 3.88$) และมีความมุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จแม้ต้อง
เผชิญกับปัญหาอุปสรรค ($\bar{X} = 3.78$) ตามลำดับ

**ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ
แห่งความสำเร็จ ด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน**

ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน	\bar{X}	SD	ระดับ
มุ่งมั่นในการทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลา	4.08	.780	มาก
ยึดมั่นในคำนับสัญญา และ เป้าหมายที่ตั้งไว้	3.91	.733	มาก
พร้อมที่จะทำงานทุกอย่าง เพื่อให้งานสำเร็จตามกำหนดเวลา	4.06	.714	มาก
มุ่งมั่นในการทำงานที่รับผิดชอบให้ได้ผลตามที่ต้องการ	3.93	.769	มาก
พร้อมรับผิดชอบผลจากการตัดสินใจเสมอ	3.73	.896	มาก
เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหา ท่านสามารถตั้งสติได้โดยไม่ตื่นตระหนก	3.25	.770	ปานกลาง
รวม	3.83	.467	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงานโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.83$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในข้อ ผู้นำในการทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลา ($\bar{X} = 4.08$) พร้อมที่จะทำงานทุกอย่าง เพื่อให้งานสำเร็จ ตามเวลา ($\bar{X} = 4.06$) ผู้นำในการทำงานที่รับผิดชอบให้ได้ผลตามที่ต้องการ ($\bar{X} = 3.93$) ตามลำดับ และเมื่อเพชรญหน้ากับปัญหา สามารถตั้งสติได้โดยไม่ตื่นตระหนกอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$)

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ

ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ	\bar{X}	SD	ระดับ
ไม่ยอมรับผลงานหากไม่เป็นที่น่าพอใจ	3.27	.941	ปานกลาง
พยายามปฏิบัติงานให้สูงกว่ามาตรฐาน	3.84	.810	มาก
พยายามหาวิธีการทำงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม	3.76	.935	มาก
พยายามหาความรู้ เทคนิคใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงกระบวนการธุรกิจตลอดเวลา	3.67	.929	มาก
นำข้อผิดพลาดล้มเหลวในอดีตมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้น	3.50	.820	มาก
นำผลลัพธ์ของงานมาดำเนินการเป็นมาตรฐานที่สูงขึ้นของงานครั้งต่อไปเสมอ	3.52	.799	มาก
รวม	3.59	.563	มาก

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในข้อ พยายามปฏิบัติงานให้สูงกว่ามาตรฐาน ($\bar{X} = 3.84$) พยายามหาวิธีการทำงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม ($\bar{X} = 3.76$) พยายามหาความรู้ เทคนิคใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงกระบวนการธุรกิจตลอดเวลา ($\bar{X} = 3.67$) ตามลำดับ และไม่ยอมรับผลงานหากไม่เป็นที่น่าพอใจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$)

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านความกล้าเสี่ยง

ความกล้าเสี่ยง	\bar{X}	SD	ระดับ
มีการวิเคราะห์ ผลบวกและผลลบ ก่อนการตัดสินใจเสมอ	3.43	.876	ปานกลาง
มักทำงานที่ท้าทายความสามารถ	3.18	.967	มาก
พร้อมที่จะลงทุนธุรกิจ เม้มีความเสี่ยงในผลลัพธ์	3.24	.820	ปานกลาง
ภูมิใจเป็นอย่างมากเมื่อประสบความสำเร็จในงานที่คนอื่นล้มเหลว หรือไม่กล้าเสี่ยง	3.67	.920	มาก
พร้อมที่จะตัดสินใจทำ เมื่อจะซื้อน้ำท่วมผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น	3.14	.737	ปานกลาง
รวม	3.33	.494	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.8 พบร้า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านความกล้าเสี่ยงโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบร้า อยู่ในระดับมากในข้อภูมิใจเป็นอย่างมากเมื่อประสบความสำเร็จ ในงานที่คนอื่นล้มเหลวหรือไม่กล้าเสี่ยง ($\bar{X} = 3.67$) และมักทำงานที่ท้าทายความสามารถ ($\bar{X} = 3.18$) อยู่ในระดับปานกลางในข้อมีการวิเคราะห์ ผลบวกและผลลบ ก่อนการตัดสินใจเสมอ ($\bar{X} = 3.43$) พร้อมที่จะลงทุนธุรกิจ เม้มีความเสี่ยงในผลลัพธ์ ($\bar{X} = 3.24$) และพร้อมที่จะตัดสินใจทำ เมื่อจะซื้อน้ำท่วมผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น ($\bar{X} = 3.14$)

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งการวางแผน

ด้านศักยภาพแห่งการวางแผน	\bar{X}	SD	ระดับ
การตั้งเป้าหมาย	3.58	.506	มาก
การวางแผนและติดตามการประเมินอย่างมีระบบ	3.56	.509	มาก
การแสวงหาข้อมูล	3.82	.547	มาก
รวม	3.65	.419	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการค้านศักยภาพแห่งการวางแผนโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.65$) เมื่อพิจารณาเป็นรายค้านพบว่า ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากทุกค้าน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.82 3.58 และ 3.56

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการตั้งเป้าหมาย

การตั้งเป้าหมาย	\bar{X}	SD	ระดับ
กำหนดเป้าหมายสอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่	3.53	.766	มาก
ให้ความสำคัญกับเป้าหมายในอนาคตมากกว่าผลสำเร็จในอีก มีการจัดทำแผนกำหนดวิธีการ ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายในอนาคตเสมอ	3.88	.747	มาก
มีการกำหนด แผนระยะสั้น และ ระยะยาว ที่สอดคล้องกัน	3.75	.822	มาก
มีการกำหนด วิธีการทำงาน ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	3.43	.905	ปานกลาง
มีการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อปรับวิธีการทำงานให้สอดคล้อง กับสถานการณ์เสมอ	3.45	.897	ปานกลาง
รวม	3.58	.506	มาก

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการตั้งเป้าหมายโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในข้อ ให้ความสำคัญกับเป้าหมายในอนาคตมากกว่าผลสำเร็จในอีก ($\bar{X} = 3.88$) มีการจัดทำแผนกำหนดวิธีการที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายในอนาคตเสมอ ($\bar{X} = 3.75$) และมีการกำหนดเป้าหมายสอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่ ($\bar{X} = 3.53$) ส่วนอยู่ในระดับปานกลางได้แก่ มีการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อปรับวิธีการทำงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์เสมอ ($\bar{X} = 3.46$) มีการกำหนด วิธีการทำงานที่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ($\bar{X} = 3.45$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการวางแผน ติดตามการประเมินอย่างมีระบบ

การวางแผน ติดตามการประเมินอย่างมีระบบ	\bar{X}	SD	ระดับ
ประเมินผลการปฏิบัติงาน อยู่เสมอ	3.68	.767	มาก
ได้ติดตามตรวจสอบการทำงาน ให้สอดคล้องกับภาระเบี่ยง กฎหมาย	3.62	.881	มาก
ได้กำหนด ระยะเวลาในการประเมินผลงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ มีแผนการทำงานที่เป็นลำดับชั้นทั้งในปฏิบัติงานและการตรวจสอบประเมิน	3.56	.765	มาก
มีวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินงานที่มอบหมาย	3.51	.789	มาก
รวม	3.56	.509	มาก

จากตารางที่ 4.11 พนวจ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาด มีศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการวางแผนติดตามการประเมินอย่างมีระบบโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.56$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนวจ อยู่ในระดับมากในข้อมีการประเมินผลการปฏิบัติงานอยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.68$) มีการติดตามตรวจสอบการทำงานให้สอดคล้องกับภาระเบี่ยง กฎหมาย ($\bar{X} = 3.62$) และได้กำหนด ระยะเวลาในการประเมินผลงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 3.56$) ตามลำดับ ส่วนมีวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินงานที่มอบหมาย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$)

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการสำรวจหาข้อมูล

การสำรวจหาข้อมูล	\bar{X}	SD	ระดับ
ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	3.90	.824	มาก
รวบรวมข้อมูลที่เพียงพอ ก่อนที่จะเริ่มโครงการใหม่	3.73	.788	มาก
ซอนและหาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับงานเสมอ	3.85	.752	มาก
สำรวจหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ หลายแห่งเพื่อส่งเสริมงานหรือโครงการต่าง ๆ	3.67	.892	มาก
เชื่อว่าความรู้ความสามารถเกิดจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง	3.95	.754	มาก
รวม	3.82	.547	มาก

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งการวางแผน ด้านการแสวงหาข้อมูลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.82$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ เช่นว่าความรู้ความสามารถ เกิดจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.95$) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ($\bar{X} = 3.90$) และขอบแสวงหาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับงานเสมอ ($\bar{X} = 3.85$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งอำนาจ

ด้านศักยภาพแห่งอำนาจ	\bar{X}	SD	ระดับ
การซึ่งช่วย การซักซ่อน และการมีเครือข่าย	3.71	.526	มาก
ความเชื่อมั่นในตัวเอง	3.70	.496	มาก
รวม	3.70	.421	มาก

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพ การเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งอำนาจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณา เป็นรายด้าน พบว่า มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมากทุกด้าน ($\bar{X} = 3.71$ และ 3.70)

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งอำนาจ ด้านการซึ่งช่วย การซักซ่อน การมีเครือข่าย

การซึ่งช่วย การซักซ่อน การมีเครือข่าย	\bar{X}	SD	ระดับ
สามารถโน้มน้าวผู้อื่น ให้คล้อยตามเหตุผลหรือข้อเสนอแนะของท่าน ได้ดี	3.60	.771	มาก
คำนึงถึงวิธีแก้ไขปัญหาที่เป็นประโยชน์กับทุกคน เพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้	3.73	.817	มาก
สามารถ ชูใจให้พนักงานในองค์กร เต็มใจและมีทัศนคติที่ดี ในการ ทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของธุรกิจ	3.79	.685	มาก
เชื่อว่าการสร้างเครือข่ายสามารถสร้างโอกาสทางธุรกิจหลายด้าน	3.85	.895	มาก
มีวิธีการต่างๆ เพื่อทำให้พนักงานรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในความสำเร็จของธุรกิจ	3.55	.858	มาก
รวม	3.71	.526	มาก

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งอำนาจ ด้านการซื้อขาย การซักซวน การมีเครือข่ายโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พนวณว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผู้ประกอบการเชื่อว่าการสร้างเครือข่ายสามารถสร้างโอกาสทางธุรกิจหลายด้าน ($\bar{X} = 3.85$) สามารถจูงใจให้พนักงานในองค์กรให้เต็มใจ และมีทัศนคติที่ดีในการทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของธุรกิจ ($\bar{X} = 3.79$) และคำนึงถึงวิธีแก้ไขปัญหาที่เป็นประโยชน์กับทุกคน เพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ($\bar{X} = 3.73$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพแห่งอำนาจ ด้านความเชื่อมั่นในตัวเอง

ความเชื่อมั่นในตัวเอง	\bar{X}	SD	ระดับ
มั่นใจว่าทุกสิ่งที่ทำต้องสำเร็จ	3.73	.777	มาก
รู้ดีจุดอ่อนของตนเอง	3.43	.857	ปานกลาง
มีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและให้กำลังใจตนเองสูง	3.86	.792	มาก
หากทำตัวสินใจว่าจะทำสิ่งใดแล้วว่าตัวก็จะทำสิ่งนั้นจนบรรลุผลสำเร็จ	3.79	.744	มาก
รวม	3.70	.496	มาก

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพแห่งอำนาจด้านความเชื่อมั่นในตัวเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนวณว่า อยู่ในระดับมากในข้อมูลมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและให้กำลังใจตนเองสูง ($\bar{X} = 3.86$) หากตัวสินใจว่าจะทำสิ่งใดแล้วว่าตัวก็จะทำสิ่งนั้นจนบรรลุผลสำเร็จ ($\bar{X} = 3.79$) และมั่นใจว่าทุกสิ่งที่ทำต้องสำเร็จ ($\bar{X} = 3.73$) ตามลำดับ ส่วนข้อรู้ดีจุดอ่อนของตนเอง อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$)

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการเริ่งความสำคัญค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุด

ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	SD	ระดับ
ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน	3.83	.467	มาก
การแสวงหาข้อมูล	3.82	.547	มาก
ความมุ่งมั่น	3.79	.581	มาก
การซื่อสัมภាន การซัก芻วน และการมีเครือข่าย	3.71	.526	มาก
ความเชื่อมั่นในตัวเอง	3.70	.496	มาก
การแสวงหาโอกาส	3.61	.449	มาก
ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ	3.59	.563	มาก
การตั้งเป้าหมาย	3.58	.506	มาก
การวางแผนและติดตามการประเมินอย่างมีระบบ	3.56	.509	มาก
ความกล้าเสี่ยง	3.33	.494	ปานกลาง
รวม	3.65	.329	มาก

จากตารางที่ 4.16 พนวจ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพ การเป็นผู้ประกอบการ โดยเริ่งความสำคัญค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นสูงสุด ได้แก่ ด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน ($\bar{X} = 3.83$) รองลงมาคือ ด้านการแสวงหาข้อมูล ($\bar{X} = 3.82$) และด้านความมุ่งมั่น ($\bar{X} = 3.79$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน และด้านความพึงพอใจ แสดงในตารางที่ 4.17-4.21 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ

ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ	\bar{X}	SD	ระดับ
ค้านการผลิต	3.40	.422	ปานกลาง
ค้านประสิทธิภาพ	3.44	.487	ปานกลาง
ค้านความยึดหยุ่นของระบบงาน	3.48	.449	ปานกลาง
ค้านความพึงพอใจ	3.61	.498	มาก
รวม	3.48	.346	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายค้านโดย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในค้านความพึงพอใจ ($\bar{X} = 3.61$) และอยู่ใน ระดับปานกลางในค้านความยึดหยุ่นของระบบงาน ($\bar{X} = 3.48$) ค้านประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.44$) และ ค้านการผลิต ($\bar{X} = 3.40$)

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ค้านการผลิต

ค้านการผลิต	\bar{X}	SD	ระดับ
ธุรกิจสามารถผลิตสินค้าเพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า	3.67	.813	มาก
สามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพหรือมาตรฐานตรงตามที่กำหนด	3.66	.692	มาก
สามารถสร้างผลกำไรมาโดยตลอด	3.37	.744	ปานกลาง
ข้อรวมของการทำงาน่ายสินค้า มีการเพิ่มน้ำหนักต่อเนื่องทุกๆ ปี ในช่วงเวลา 1-2 ปี ที่ผ่านมา ธุรกิจของท่านมีส่วนแบ่งทางการตลาด เพิ่มน้ำหนักต่อเนื่อง	3.23	.670	ปานกลาง
ในรอบปีที่ผ่านมาธุรกิจของท่านมีผลกำไรเป็นไปตามเป้าหมาย	3.19	.748	ปานกลาง
รวม	3.40	.422	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.18 พนว่า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการผลิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนว่า อยู่ในระดับมากในข้อธุรกิจสามารถผลิตสินค้า เพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า ($\bar{X} = 3.67$) ธุรกิจสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ หรือมาตรฐาน ตรงตามที่กำหนด ($\bar{X} = 3.66$) อยู่ในระดับปานกลางในข้อสามารถสร้างผลกำไรมาโดยตลอด ($\bar{X} = 3.37$) ในรอบปีที่ผ่านมาธุรกิจของท่านมีผลกำไรเป็นไปตามเป้าหมาย ($\bar{X} = 3.27$) และยอดรวม ของการจำหน่ายสินค้า มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกๆ ปี ($\bar{X} = 3.23$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการ บริหารจัดการธุรกิจ ด้านประสิทธิภาพ

ด้านประสิทธิภาพ	\bar{X}	SD	ระดับ
การใช้วัสดุคิบที่มีอยู่อย่างจำกัดในการผลิตได้อย่างคุ้มค่าที่สุด	3.45	.829	ปานกลาง
การใช้เวลาในการผลิตน้อยกว่ามาตรฐาน	3.28	.916	ปานกลาง
พนักงานในกิจการ สามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ	3.64	.754	มาก
สามารถควบคุมต้นทุนในการผลิตได้อย่างเหมาะสม	3.41	.704	ปานกลาง
มีกระบวนการผลิต ที่เป็นระบบและง่ายต่อการควบคุม	3.42	.836	ปานกลาง
ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์การ ได้รับการจัดสรรให้กับ กระบวนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.48	.840	ปานกลาง
รวม	3.44	.487	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.19 พนว่า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนว่า อยู่ในระดับมากในข้อพนักงานใน กิจการสามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ ($\bar{X} = 3.64$) และอยู่ในระดับปานกลางในข้อทรัพยากรที่มี อยู่ภายในองค์การ ได้รับการจัดสรรให้กับกระบวนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.48$) การใช้วัสดุคิบที่มีอยู่อย่างจำกัดในการผลิตได้อย่างคุ้มค่าที่สุด ($\bar{X} = 3.45$) และมี กระบวนการผลิตที่เป็นระบบและง่ายต่อการควบคุม ($\bar{X} = 3.42$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความยืดหยุ่น

ด้านความยืดหยุ่น	\bar{X}	SD	ระดับ
การปฏิบัติงานของพนักงาน ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน	3.71	.703	มาก
มีแผนงานที่เอื้ออำนวยต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน	3.43	.682	ปานกลาง
มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดความคล่องตัว	3.32	.935	ปานกลาง
มีการติดตามการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจเพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยน	3.32	.869	ปานกลาง
ระบบการปฏิบัติงาน ได้อย่างทันการณ์			
มีสายการบังคับบัญชาที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อนเหมาะสมกับขนาดขององค์กร และสามารถปรับเปลี่ยนได้เป็นระยะๆ ตามขนาดความต้องการขององค์กร สามารถควบคุมการปฏิบัติงาน ได้มีมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น	3.58	.795	มาก
	3.56	.683	มาก
รวม	3.48	.449	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พบว่า อยู่ในระดับมากในข้อ การปฏิบัติงานของพนักงาน ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ($\bar{X} = 3.71$) มีสายการบังคับบัญชาที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อนเหมาะสมกับขนาดขององค์กร ($\bar{X} = 3.58$) และ สามารถควบคุมการปฏิบัติงาน ได้มีมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ($\bar{X} = 3.56$) อยู่ในระดับปานกลาง ในข้อมูลแผนงานที่เอื้ออำนวยต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ($\bar{X} = 3.43$) มีการติดตาม การเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจเพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนระบบการปฏิบัติงาน ได้อย่างทันการณ์ ($\bar{X} = 3.32$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจด้านความพึงพอใจ

ด้านความพึงพอใจ	\bar{X}	SD	ระดับ
ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือพนักงานมีความเต็มใจในหน้าที่ที่มอบหมาย พนักงานจะลาออกจากต่อเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น	3.72	.812	มาก
พนักงานอุทิศตนเพื่อการทำงานให้แก่องค์กรอย่างเต็มที่ ถูกค้ำประกันให้รู้สึกพึงพอใจต่อสินค้า	3.29	1.177	ปานกลาง
ถูกค้ำประกันมาซื้อสินค้าอยู่เสมอ	3.53	.799	มาก
ธุรกิจไม่เคยได้รับข้อร้องเรียนจากลูกค้า	3.66	.615	มาก
ลูกค้ากลับมาซื้อสินค้าอยู่เสมอ	3.70	.693	มาก
ธุรกิจไม่เคยได้รับข้อร้องเรียนจากลูกค้า	3.74	.884	มาก
รวม	3.61	.498	มาก

จากตารางที่ 4.21 พนวจ ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.61$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย พนวจ อยู่ในระดับมากในข้อธุรกิจไม่เคยได้รับข้อร้องเรียนจากลูกค้า ($\bar{X} = 3.74$) ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือพนักงาน มีความเต็มใจในหน้าที่ที่มอบหมาย ($\bar{X} = 3.72$) และถูกค้ำประกันมาซื้อสินค้าอยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.70$) ตามลำดับ สำหรับข้อพนักงานจะลาออกจากต่อเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.29$)

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จำแนกตาม เพศ อาชีวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ โดยผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ตามที่ได้ตั้งสมมติฐาน และแสดงในตารางที่ 4.22-4.26 ดังนี้

ตามคритิกที่ 1 ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงอดิคิ่มไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีเพศ แตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานดังกล่าว ผู้วิจัยจะใช้สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม ที่เป็นอิสระต่อกันคือค่า Independent –Samples t-test ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ตารางที่ 4.22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานของการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ

ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ	เพศชาย		เพศหญิง		t	P
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ค้านการผลิต	3.42	.434	3.34	.393	.974	.332
ค้านประสิทธิภาพ	3.45	.483	3.43	.502	.290	.772
ค้านความยึดหยุ่น	3.51	.423	3.44	.520	.765	.446
ค้านความพึงพอใจ	3.62	.539	3.57	.390	.661	.510
ประสิทธิผลโดยรวม	3.50	.355	3.44	.327	.861	.391

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งเพศชาย และเพศหญิง มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวมและรายค้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 2 ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบ่ออี้ไข่ สาธารณรัฐประชาชนลาว ที่มีอายุแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน 2 รวมถึงสมมติฐานที่ 3 และ 4 ผู้วิจัยจะใช้สถิติการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม คือการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และกรณีพิพากษาความแตกต่างจะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ คือวิธีของ Scheffe ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจระหว่างกลุ่มอายุ ภูมิภาคศึกษาและประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 4.23 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุ

ประสิทธิผลในการบริหาร จัดการธุรกิจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ค้านการผลิต	ระหว่างกลุ่ม	3	2.080	.693	4.211	.007*
	ภายในกลุ่ม	116	19.097	.165		
	รวม	119	21.177			
ค้านประสิทธิภาพ	ระหว่างกลุ่ม	3	1.555	.518	2.252	.086
	ภายในกลุ่ม	116	26.686	.230		
	รวม	119	28.25			
ค้านความยึดหยุ่นของ ระบบงาน	ระหว่างกลุ่ม	3	.604	.201	1.00	.395
	ภายในกลุ่ม	116	23.340	.201		
	รวม	119	23.944			
ค้านความพึงพอใจ	ระหว่างกลุ่ม	3	.911	.304	1.230	.302
	ภายในกลุ่ม	116	28.641	.247		
	รวม	119	29.552			
ประสิทธิผลโดยภาพรวม	ระหว่างกลุ่ม	3	.946	.315	2.749	.046*
	ภายในกลุ่ม	116	13.302	.115		
	รวม	119	14.248			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.23 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุ พนวจ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีอายุ แตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม และค้านการผลิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อนำประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวมไปทดสอบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe ไม่พบคู่ที่ต่างกัน ส่วนประสิทธิผลค้านประสิทธิภาพ ค้านความยึดหยุ่นของระบบงาน และค้านความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับต่อไป ผู้วิจัยจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe ปรากฏผลดังตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต จำแนกตามอายุเป็นรายคู่

อายุ	\bar{X}	ต่ำกว่า 30 ปี	30-40 ปี	41-50 ปี	51-60 ปี
		3.33	3.53	3.28	3.18
ต่ำกว่า 30 ปี	3.33		.195	.051	.151
30-40 ปี	3.53			.247*	.347
41-50 ปี	3.28				.100
51-60 ปี	3.18				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.24 เมื่อทดสอบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต โดยจำแนกตามอายุเป็นรายคู่ พบร่วม ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีอายุแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านการผลิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มอายุ 30-40 ปี มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านการผลิตมากกว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี

สมมติฐานที่ 3 ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงนolinคำไชย สารานุรักษ์ประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีคุณการศึกษาสูงสุดแตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตาม คุณการศึกษาสูงสุด

ประสิทธิผลในการบริหาร จัดการธุรกิจ	แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F	P
ด้านการผลิต	ระหว่างกลุ่ม	4	.915	.229	1.298	.275
	ภายในกลุ่ม	115	20.262	.176		
	รวม	119	21.177			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.25 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตาม วุฒิการศึกษาสูงสุด (ต่อ)

ประสิทธิผลในการบริหาร จัดการธุรกิจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ค้านประสิทธิภาพ	ระหว่างกลุ่ม	4	.541	.135	.561	.691
	ภายในกลุ่ม	115	27.700	.241		
	รวม	119	28.241			
ค้านความเข้มข้นของ ระบบงาน	ระหว่างกลุ่ม	4	.853	.213	1.062	.378
	ภายในกลุ่ม	115	23.091	.201		
	รวม	119	23.944			
ค้านความพึงพอใจ	ระหว่างกลุ่ม	4	1.656	.414	1.707	.253
	ภายในกลุ่ม	115	27.85	.243		
	รวม	119	29.552			
ประสิทธิผลโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	4	.661	.165	1.399	.239
	ภายในกลุ่ม	115	13.587	.118		
	รวม	119	14.248			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.25 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามวุฒิการศึกษาสูงสุด พบร่วมกัน ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่มี วุฒิการศึกษาสูงสุด แตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวม ค้านการผลิต ค้านประสิทธิภาพ ค้านความเข้มข้นของระบบงาน และค้านความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 4 ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงอลิคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกัน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 ค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ

ประสิทธิผลในการบริหาร จัดการธุรกิจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ด้านการผลิต	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3 116	.716 20.461	.239 .176	1.352	.261
	รวม	119	21.18			
	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3 116	.607 27.634	.202 .238	.850	.470
ด้านประสิทธิภาพ	รวม	119	28.241			
ด้านความยึดหยุ่นของ ระบบงาน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3 116	1.709 22.236	.570 .192	2.971	.035*
	รวม	119	23.944			
ด้านความพึงพอใจ	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3 116	1.314 28.238	.438 .243	1.800	.151
	รวม	119	29.552			
	ประสิทธิผลโดยรวม	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม	3 116	.762 13.486	.254 .116	2.185
	รวม	119	14.248			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของประสิทธิผล
ในการบริหารจัดการธุรกิจ จำแนกตามประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มี ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีประสิทธิผล
ในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความยึดหยุ่นของระบบงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 แต่เมื่อนำไปทดสอบเป็นรายคู่ไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน สำหรับประสิทธิผลการบริหาร
จัดการธุรกิจโดยรวม ด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพ และด้านความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการวิเคราะห์ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยได้ศึกษาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ศักยภาพแห่งการวางแผนและศักยภาพแห่งอำนาจ โดยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันก่อนนำไปใช้เป็นตัวพยากรณ์ในกระบวนการเดาด้วยพหุคุณและการวิเคราะห์การเดาด้วยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้าน ได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจ เป็นตัวพยากรณ์ เพื่อหาตัวแปรพยากรณ์ร่วมระหว่าง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่สามารถร่วมกันพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขนงอุตสาหกรรม สาธารณรัฐประชาชนลาว โดยจะวิเคราะห์ค่านี้ได้ดังสมมติฐาน ดังแสดงในตารางที่ 4.27-4.32 ดังนี้

สมมติฐานที่ 5 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยรวมของผู้ประกอบการในแขนงอุตสาหกรรม สาธารณรัฐประชาชนลาว

ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ความถูกต้องของตัวแปรพยากรณ์ เพื่อหาความสามารถในการร่วมพยากรณ์ ของตัวแปรอิสระ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน เพื่อป้องกันปัญหา การเกิด Multicollinearity ด้วยหากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันมาก คือ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากกว่า .80 ที่ไม่สามารถนำมาทำการวิเคราะห์เดาด้วยพหุคุณได้ (อุทัยวรรณ สายพัฒนาและนัตรศรี ปีบะพิมลสิทธิ์, 2550)

ตารางที่ 4.27 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร	ศักยภาพแห่งความสำเร็จ	ศักยภาพแห่งการวางแผน	ศักยภาพแห่งอำนาจ
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ	1		
ศักยภาพแห่งการวางแผน	.637**	1	
ศักยภาพแห่งอำนาจ	.408**	.550**	1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.27 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ทุกตัวซึ่งได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจ ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ด้วยกันมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ไม่เกิน .80 จึงถือได้ว่าตัวแปรที่นำมาใช้พยากรณ์เป็นตัวแปรที่ดี และสามารถนำไปใช้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์การทดสอบพหุคุณต่อไปได้

ตารางที่ 4.28 ผลการวิเคราะห์ hồi帰โดยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ค่าวิวิชช์ Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยรวม

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	P
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	.012	.091	.012	.129	.898
ศักยภาพแห่งการวางแผน(PLAN)	.211	.070	.255	3.006*	.003
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.382	.070	.465	5.481*	.000

n=120 Constant= 1.297 R= .642 R²= .412 R² adj= .402 S.E._{est Y} = .26758 F= 40.998

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\hat{Y}_{TOEIT} = 1.297 + .211 \text{ PLAN} + .382 \text{ POWER}$$

จากตารางที่ 4.28 การวิเคราะห์ hồi帰โดยพหุคุณ เพื่อพยากรณ์อิทธิพลประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ โดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ได้แก่ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 2 ตัว ที่เข้าสู่สมการ คือ ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .642 (R=.642) และสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจได้ร้อยละ 41.20 (R²=.412) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (S.E._{est Y} = .26758)

สมมติฐานที่ 6 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการผลิต ของผู้ประกอบการ ในแนวทางอิสระ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตารางที่ 4.29 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ตัวชี้วิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านการผลิต

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	P
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	-.073	.123	-.061	-.592	.555
ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN)	.264	.113	.262	2.408*	.018
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.374	.095	.373	3.943*	.000
n=120 Constant= 1.303 R= .530 R ² = .281 R ² adj= .266 S.E. _{est Y} = .36137 F= 15.089					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\hat{Y}_{PROD} = 1.303 + .264 \text{ PLAN} + .374 \text{ POWER}$$

จากตารางที่ 4.29 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ เพื่อพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิตโดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัวได้แก่ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 2 ตัว ที่เข้าสู่ สามารถถดถอย ได้แก่ ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถ ร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านการผลิตได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .530 (R=.530) และสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านการผลิตได้ร้อยละ 28.1 (R²=.281) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (S.E._{est Y} =.36137)

สมมติฐานที่ 7 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพ ของผู้ประกอบการ ในแขวงบ่อคำ ไซบ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์ hồi帰ด้วยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้
ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการ
บริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพ

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	P
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	-.032	.150	-.023	-.217	.829
ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN)	.161	.137	.139	1.173	.243
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.506	.096	.437	5.282*	.000
n=120 Constant= 1.571 R= .450 R ² = .202 R ² adj= .184 S.E. _{est Y} = .43996 F= 27.899					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\hat{Y}_{EFFIC} = 1.571 + .506 \text{ POWER}$$

จากตารางที่ 4.30 การวิเคราะห์ hồi帰ด้วยพหุคุณ เพื่อพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหาร
จัดการธุรกิจ ด้านประสิทธิภาพ โดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ได้แก่ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์เพียง 1 ตัว
ที่เข้าสู่สมการด้วยตัวเดียว คือ ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลการ
บริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านประสิทธิภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .450 (R=.450) และสามารถพยากรณ์
ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านประสิทธิภาพได้ร้อยละ 20.2 ($R^2=.202$) มีความคลาดเคลื่อน
มาตรฐานของการพยากรณ์ (S.E._{est Y} = .43996)

สมมติฐานที่ 8 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการ
วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน ของผู้ประกอบการในแขวง
ทดลองคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	P
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	-.020	.132	-.016	-.154	.878
ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN)	.303	.102	.283	2.494*	.005
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.333	.101	.312	3.278*	.001

n=120 Constant= 1.188 R= .515 $R^2 = .265$ $R^2 \text{ adj} = .252$ S.E._{est Y} = .38785 F= 21.087

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\hat{Y}_{\text{FLEX}} = 1.188 + .303 \text{ PLAN} + .333 \text{ POWER}$$

จากตารางที่ 4.31 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคุณ เพื่อพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความยืดหยุ่นโดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ได้แก่ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 2 ตัว ที่เข้าสู่สมการถดถอย ได้แก่ ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .515 ($R=.515$) และสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน ได้ร้อยละ 26.5 ($R^2=.265$) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของ การพยากรณ์ (S.E._{est Y} = .38785)

สมมติฐานที่ 9 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความพึงพอใจ ของผู้ประกอบการในแนวทางกลไกใช้ชีวิตรากฐานประชาชิป ให้ประชาชนลาก

ตารางที่ 4.32 ผลการวิเคราะห์ hồi帰多元回歸 (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธี Enter โดยใช้ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ 3 ด้านเป็นตัวพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ด้านความพึงพอใจ

ตัวพยากรณ์	B	Std. Error	Beta	t	P
ศักยภาพแห่งความสำเร็จ (ACHIEV)	.173	.153	.122	1.128	.262
ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN)	.092	.141	.077	.651	.516
ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)	.499	.099	.422	5.055*	.000
n=120 Constant= 1.757 R= .450 R ² = .202 R ² adj= .182 S.E. _{est Y} = .45372 F= 20.553					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$$\hat{Y}_{SATS} = 1.757 + .499 \text{ POWER}$$

จากตารางที่ 4.32 การวิเคราะห์ hồi帰多元回歸 เพื่อพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความพึงพอใจ โดยใช้ตัวแปรอิสระทั้ง 3 ตัว ได้แก่ ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้ง 3 ด้าน เป็นตัวพยากรณ์ พนว่า มีตัวแปรพยากรณ์เพียง 1 ตัว ที่เข้าสู่สมการโดยตรง ได้แก่ ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ซึ่งสามารถอธิบายประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้านความพึงพอใจได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .450 (R=.450) และสามารถร่วมกันพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านความพึงพอใจได้ร้อยละ 20.2 (R²=.202) มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (S.E._{est Y} = .38785)

จากการพยากรณ์ประสิทธิผลการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พนว่า ศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) ของผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถร่วมกันอธิบายประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ของผู้ประกอบการ ได้ หมายความว่า ถ้าผู้ประกอบการมีศักยภาพแห่งการวางแผน (PLAN) และ ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER) มากขึ้นเท่าใด จะทำให้ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการเพิ่มสูงขึ้นด้วย และในทางกลับกัน ถ้าผู้ประกอบการมีศักยภาพดังกล่าวน้อยลงเท่าใด จะทำให้ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจ ของผู้ประกอบการลดลงด้วย โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจมากที่สุด คือ ศักยภาพแห่งอำนาจ (POWER)

บทที่ 5

สรุปผล อกิจกรรม และข้อเสนอแนะ

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยได้แยกประเด็นการนำเสนอตามลำดับดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิจัย
- 5.2 อกิจกรรมการวิจัย
- 5.3 ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมถึงเพื่อศึกษาศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และเพื่อพยากรณ์ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงบ่อคำไชย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม ภาคการผลิตที่ประกอบกิจการ และได้จดทะเบียนอย่างถูกต้องตามกฎหมายกับสำนักงานเขตทะเบียน วิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้า แขวงบ่อคำไชย ดำเนินกิจการอย่างน้อย 3 ปี และยังเปิดดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน โดยมีจำนวนแรงงานเฉลี่ยต่อเดือน 5-99 คน มีประชากรมีจำนวนทั้งหมด 166 คน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยใช้ตารางประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ R.V.Krejcie และ D.W.Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน 5% ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง ผู้ประกอบการทั้งหมด 120 คน (ฐานนิท ศิลปารุ, 2553 : 49) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Sample Random Sampling) ด้วยการจับฉลากรายชื่อของผู้ประกอบการที่ได้จากการรวบรวมมาจากสำนักงานเขตทะเบียนวิสาหกิจ แผนกอุตสาหกรรม-การค้าแขวงบ่อคำไช

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้
ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถาม
เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list) มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ ลักษณะแบบสอบถาม
เป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) มีข้อคำถามจำนวน 53 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
(Rating Scale) มีข้อคำถามจำนวน 24 ข้อ

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
(Reliability) ด้วยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ปรากฏค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
วิเคราะห์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟามีค่าเท่ากับ 0.869 สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการ
แจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวนที่รวมรวมได้ทั้งหมด 120 คน จากนั้นผู้วิจัยได้
วิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ โดยข้อคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการที่ตอบ
แบบสอบถามใช้วิธีการหาค่าความถี่ (Frequency) และสรุปอุปกรณ์เป็นค่าร้อยละ (Percentage)
สำหรับข้อคำถามเกี่ยวกับศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการ
ธุรกิจของผู้ประกอบการ ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard
Deviation: SD) การทดสอบค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน ได้แก่ ศักยภาพการเป็น
ผู้ประกอบการ ก่อนนำไปใช้เป็นตัวพยากรณ์ในการวิเคราะห์การทดลองโดยพหุคุณ ใช้วิธีการวิเคราะห์
สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) และใช้การวิเคราะห์การทดลองโดยพหุคุณ
แบบ Enter (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาตัวแปรพยากรณ์อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการ
บริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ส่วนการเปรียบเทียบ
ความแตกต่างของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ จำแนกตามข้อมูลทั่วไป
ของผู้ประกอบการ ด้านเพศ ใช้การทดสอบความแตกต่างด้วย t-test และใช้การวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-Way-ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรเป็นรายกลุ่ม สำหรับ
ตัวแปรข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ ด้านอายุ วุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ
กรณีพนักงานเด็กต่างเป็นรายกลุ่ม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายกลุ่มเป็นรายคู่อิคิวร์
โดยใช้วิธีของ Scheffe

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 68.33 มีอายุระหว่าง 31- 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.33 มีวุฒิการศึกษาสูงสุด ในระดับอนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 28.33 และมีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจอยู่ระหว่าง 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 41.67

5.1.2 ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ได้แก่ ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจ อยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ศักยภาพแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วยคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการด้านการแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงานและความต้องการให้หาทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความกล้าเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง ศักยภาพแห่งการวางแผน ประกอบด้วย ด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตามการประเมิน อย่างมีระบบ และการแสวงหาข้อมูล อยู่ในระดับมากทุกด้าน ส่วนศักยภาพแห่งอำนาจ ประกอบด้วย ด้านการซึ้งชวน การซักซวน การมีเครือข่าย และความเชื่อมั่นในตัวเอง อยู่ในระดับมากทุกด้าน แต่หากเรียงลำดับคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการตามค่าเฉลี่ยของทั้ง 10 คุณลักษณะ พบร้า ผู้ประกอบการมีศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการเรียงลำดับจากมากไปน้อยตามค่าเฉลี่ย ดังนี้
 1) ด้านความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน 2) ด้านการแสวงหาข้อมูล 3) ความมุ่งมั่น
 4) การซึ้งชวน การซักซวนและการมีเครือข่าย 5) ความเชื่อมั่นในตัวเอง 6) การแสวงหาโอกาส
 7) ความต้องการให้หาทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ 8) การตั้งเป้าหมาย 9) การวางแผนติดตาม
 การประเมินอย่างมีระบบ และ 10) ความกล้าเสี่ยง

5.1.3 ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบร้า ผู้ประกอบการ มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบร้า มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ อยู่ในระดับมากในด้าน ความพึงพอใจ ส่วนด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพ และด้านความมีค่าหุ้นของระบบงาน อยู่ในระดับปานกลาง

5.1.4 การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เมื่อจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของ ผู้ประกอบการ พบร้า กลุ่มอายุ 30-40 ปี มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิต มากกว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี สำหรับด้านประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ พบร้า ประสิทธิผล ในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ด้านความมีค่าหุ้นของระบบงานแตกต่างกัน แต่เมื่อ ทดสอบรายคู่ พบร้า ไม่พบคู่ที่แตกต่างกัน ส่วนด้านเพศ และด้านวุฒิการศึกษาสูงสุด พบร้า ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5.1.5 ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ศักยภาพแห่งการวางแผนและศักยภาพแห่งอำนาจสามารถร่วมกันอธิบายอิทธิพลที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมได้โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคุณเท่ากับ .642 ($R=.642$) และสามารถร่วมกันพยากรณ์อิทธิพลที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจได้ร้อยละ 41.20 ($R^2=.412$) โดยเฉพาะด้านการผลิตและด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน โดยสามารถสรุปสมการพยากรณ์การผลิตอยู่พหุคุณ ดังนี้

$$\hat{Y}_{TOEN} = 1.297 + .211 \text{ PLAN} + .382 \text{ POWER}$$

$$\hat{Y}_{PROD} = 1.303 + .264 \text{ PLAN} + .374 \text{ POWER}$$

$$\hat{Y}_{EFFIC} = 1.571 + .506 \text{ POWER}$$

$$\hat{Y}_{FLEX} = 1.188 + .303 \text{ PLAN} + .333 \text{ POWER}$$

$$\hat{Y}_{SATIS} = 1.757 + .499 \text{ POWER}$$

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแขวงนอดีคำไชย สารารษรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยอนามาเสนออภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

5.2.1 ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ ด้านศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอำนาจ อยู่ในระดับมากทุกด้าน ซึ่งหมายความว่าผู้ประกอบการมีลักษณะเฉพาะหรือจุดเด่นที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นลักษณะพิเศษเฉพาะของบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการ และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบแต่ละด้านของศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการซึ่งได้แก่ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วยคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ด้านการแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน และความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ ศักยภาพแห่งการวางแผน ประกอบด้วย ด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ และการแสวงหาข้อมูลและศักยภาพแห่งอำนาจ ประกอบด้วย ด้านการซื้อขาย ด้านการเชื่อมโยง การซักซ่อน การมีเครือข่าย และความเชื่อมั่นในตัวเอง พบว่า ในแต่ละคุณลักษณะส่วนมากอยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกัน ส่วนด้านความกล้าเสี่ยง อยู่ในระดับปานกลาง

สอดคล้องกับแนวคิดของ Ryan et al. (2006 : 15) ; Frese (2000) ; พัฒนาพร เสนอใจ, ฐิติรัตน์ มีนา กและคมกฤษ ปิติฤกษ์ (2553 : 33) เช่น การมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีการแสวงหาโอกาสใหม่ๆ มีความคิดสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ หรือแนวทางในการให้บริการรูปแบบใหม่ รวมทั้ง โอกาสใหม่ ๆ ตลอดจนการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาธุรกิจ มีความมุ่งมั่นทุ่มเทลงทุนทั้งแรงกาย

แรงใจที่จะทำงานให้กับธุรกิจให้สำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พิชญากรณ์ พุ่มไฟศาลชัย (2549) ; ชัชวาล วนิชผล (2546) ที่พบว่า ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ โดยรวมและรายด้านในแต่ละคุณลักษณะส่วนมากอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการเป็นผู้นำสูงสุดขององค์การ มีหน้าที่สำคัญในการนำพาองค์การไปสู่ เป้าหมายเพื่อให้การบริหารจัดการธุรกิจนี้ประสิทธิภาพและประสิทธิผล อย่างถูกต้อง ถูกจังหวะ และโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำธุรกิจในบุคคลของเศรษฐกิจ โลกาภิวัตน์ที่มีการแข่งขันสูง มี การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาอย่างทุกวันนี้ ผู้ประกอบการจึงจำเป็นต้องมีลักษณะบางอย่างที่เอื้อ ประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจไม่ว่าจะเป็นเรื่องของศักยภาพส่วนตัวของผู้ประกอบการที่ต้องมีเห็นด้วย อย่างเช่น บุคลิกภาพ ความต้องการที่ต้องเสียสละความสุขสบายส่วนตัวเพื่อมาทุ่มเทเวลาและความ พยายามให้กับการพัฒนาธุรกิจของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของการตั้งธุรกิจขึ้นใหม่การมีความ เชื่อมั่นในตนเอง กล้าเสี่ยงในสิ่งที่ตนได้ประเมินแล้วว่ามีความเสี่ยงในระดับปานกลางซึ่งถือว่าเป็น ความเสี่ยงในระดับที่ยอมรับได้ มีความกล้าตัดสินใจไม่กลัวความล้มเหลว และพร้อมที่จะเผชิญกับ ปัญหาต่างๆ มีการตั้งเป้าหมายที่สอดคล้องกับความสนใจ สิ่งที่ตนสนใจ โดยมีการประเมินแล้วว่า ใกล้เคียงกับความเป็นจริงและสามารถที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในงานนั้น มีการตรวจสอบข้อมูล ความรู้ด้านต่างๆ รวมถึงการปรึกษาแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องเพื่อมาปรับปรุงการดำเนินงาน ในธุรกิจของตน

5.2.2 ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อม พบว่า มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งหมาย ความว่าผู้ประกอบการให้ความสำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการธุรกิจอยู่ในระดับปานกลางทำให้ การดำเนินธุรกิจให้ได้ผลไม่น่าพึงพอใจ และอาจมีหลายปัจจัยที่เข้ามายிணผลกระทบต่อธุรกิจ แม้ว่า วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จะดำเนินการโดยผู้ประกอบการที่มีศักยภาพที่เพียงพอและพร้อม ที่จะทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจก็ตาม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการผลิต ด้านประสิทธิภาพและ ด้านความยั่งยืนของระบบงาน มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจอยู่ในระดับปานกลาง เช่นกัน ทั้งนี้ เพราะขั้นตอนความเข้าใจ และขั้นตอนที่ระบุถึงความสำคัญของการจัดการอย่างเป็น ระบบตามแนวคิดสมัยใหม่ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องใหม่ และจะทำให้ธุรกิจสืบสานไปสู่การเปลี่ยนผ่าน ทั้งๆ ที่จริงแล้วการทำธุรกิจในบุคคล โลกาภิวัตน์ มีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ธุรกิจจะต้องมีการจัดการที่ทันสมัย สามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า มีกระบวนการผลิตที่เป็น ระบบจ่ายต่อการควบคุม ทำให้กระบวนการดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมของข้อมูลและการแข่งขัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมแก้ว รุ่งเดิคเกรียงไกร และคณะ (2550) ที่กล่าวว่า การจัดการที่เป็นระบบจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ

ของกระบวนการการปฏิบัติงานในองค์การ ซึ่งให้ระบบการทำงานเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง และสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันในระยะยาว

ดังนั้น ผู้ประกอบการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความยืดหยุ่นเปิดกว้างยอมรับสิ่งต่างๆ เพื่อให้สามารถรักษาท่านการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงจะต้องมีการพัฒนาศักยภาพของคนเอง โดยการกำจัดชุดค่ายและเพิ่มชุดแข็งของตน เพื่อจะช่วยเกือบหนุนให้เกิดประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ตั้งแต่ มีการปรับปรุงระบบการทำงาน ปรับปรุงกระบวนการผลิตสินค้าให้มีประสิทธิภาพ และมีการปรับปรุงพัฒนาธุรกิจอย่างต่อเนื่องอันจะก่อให้เกิดความพึงพอใจในองค์การ และเพื่อประสบผลสำเร็จในการบริหารจัดการธุรกิจในระยะยาวต่อไป และเมื่อพิจารณาด้านความพึงพอใจ พบว่า มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจอยู่ในระดับมาก ซึ่งหมายความว่า ผู้ประกอบการให้ความสำคัญด้านบุคคลากร รวมถึงผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับองค์การ ทำให้องค์การสามารถในการบริหารจัดการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิผล และมีความสามารถในการบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Gibson, Ivancevich and Donnelly (1994); Hoy and Miskel (1991); Arnold and Feldman (1986) ที่ได้กล่าวว่า ธุรกิจสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ได้อย่างคุ้มค่า สามารถตอบสนองความต้องการและสร้างขวัญกำลังใจให้แก่ผู้ได้บังคับบัญชาได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้สามารถเกิดความพึงพอใจในงานและองค์การ รวมถึงสามารถเข้าถึงความต้องการของผู้มีผลประโยชน์ร่วมของธุรกิจ

5.2.3 ประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีผลมาจากการพัฒนาด้านบุคคลผู้ประกอบการ อันได้แก่ อายุ และประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ โดยเฉพาะด้านการผลิต และด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน กล่าวคือ ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 30-40 ปี มีประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจด้านการผลิตมากกว่า ผู้ประกอบการที่มีอายุ 41-50 ปี และผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนมีผลทำให้การบริหารจัดการธุรกิจเป็นไปอย่างราบรื่น

ที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากการที่มีอายุอยู่ระหว่าง 30-40 ปี มีความคิดเห็นและให้ความสำคัญเกี่ยวกับประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจมากกว่าอายุสูงอื่น โดยเฉพาะด้านการผลิตและด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิต ที่ผู้ประกอบการจะต้องให้ความสำคัญ เพื่อให้กิจการสามารถผลิตและจำหน่ายสินค้าให้บรรลุความเป้าหมาย และเป็นวัยที่กำลังมีความพร้อม กระตือรือร้นในการศึกษาเรียนรู้และมีโอกาสแข่งขันทางการค้าอย่างต่อเนื่อง รวมถึงความมุ่งมั่นและสามารถแข่งขันได้ในระยะยาว โอกาสเช่นนี้ ที่เอื้อประโยชน์ให้แก่กิจการ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินธุรกิจของตนให้มีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมเก้า รุ่งเดิมเกรียงไกร และคณะ (2550 : 32)

ที่พบว่า อาชญากรรมต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการ อีกอย่างหนึ่งผู้ประกอบการมีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนจะสามารถบริหารงานได้อย่างราบรื่น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วีรดา เรืองรุ่ง (2550) ; นราเขต อิ้มสุข (2552 : 52) ที่พบว่า ประสบการณ์ในการดำเนินกิจการและก่อตั้งธุรกิจส่งผลต่อผลประกอบการและความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อม เพราะผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจมาก่อนจะทำให้รู้จักวิธีการทำงานที่เป็นระบบ มีการวางแผน เพื่อเป็นถูกทางในการวิเคราะห์ปัญหา หรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน มีความผูกพันต่อเป้าหมายทั้งระยะสั้นและระยะยาว รู้จักวิธีการ โน้มนำวิจิตใจผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นคู่แข่ง เพื่อนร่วมงาน ผู้ใต้บังคับบัญชา หรือลูกค้า อีกทั้ง ยังรู้จักกระบวนการรับผิดชอบและสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานในองค์กรมีส่วนร่วมในการดำเนินงานให้ประสบผลสำเร็จและมีโอกาสพิเศษด้านน้อย

5.2.4 ศักยภาพแห่งการวางแผนและศักยภาพแห่งอำนาจมีอิทธิพลและส่งผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะประสิทธิผล ด้านการผลิต และด้านความยืดหยุ่นของระบบงาน กล่าวคือ ผู้ประกอบการมีการตั้งเป้าหมายที่สอดคล้องกับสถานการณ์ โดยประเมินแล้วว่า เป้าหมายนั้นใกล้เคียงกับความเป็นจริงและสามารถที่จะทำให้สำเร็จได้ มีการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่ ๆ ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่ปล่อยให้ความรู้ดูดองหลุดนิ่ง เพื่อช่วยให้สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ถูกต้อง มีการวางแผน การติดตาม การประเมินอย่างมีระบบ และวางแผนกลยุทธ์ไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นถูกทางในการวิเคราะห์ปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการดำเนินงาน และสามารถนำมาประเมินเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคนั้น ๆ ได้อย่างทันเวลา สามารถวางแผนและคาดการณ์ทางด้านการผลิตให้สอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่ในองค์การ ได้ ตั้งผลให้การดำเนินงานในองค์การเป็นไปอย่างราบรื่น มีระบบ สะควรต่อการควบคุมและสามารถนำไปปรับปรุงกระบวนการปฏิบัติงานขององค์การ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้สามารถลดต้นทุนในการผลิตและการดำเนินงานด้านอื่น ๆ ของธุรกิจให้เกิดความคล่องตัว ทำให้ธุรกิจสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามความต้องการของลูกค้า

นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่มีภาวะความเป็นผู้นำ มีความเชื่อมั่นในทุกสิ่งที่ได้ตัดสินใจ มีความสามารถในการซื่อชวนชักชวน การมีเครือข่าย และการมีศักยภาพชั้นดีที่จะโน้มนำจิตใจ สร้างแรงจูงใจให้ผู้ร่วมงานสามารถเข้าใจและเดินทางที่จะปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ส่งผลให้การบริหารจัดการธุรกิจบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด และสร้างความมั่งคั่งให้แก่กิจการ สอดคล้องกับแนวคิดของ Ryan et al. (2006); Frese (2000); McBay et al. (2007) นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Levent et al. (2012) ที่พบว่า

เบื้องหลังครอบครัวผู้ประกอบการและนวัตกรรมมือทิพลด่อความตั้งใจที่จะเริ่มต้นธุรกิจใหม่ของผู้ประกอบการ Fernando et al. (2011) ที่พบว่า คุณลักษณะศักยภาพผู้ประกอบการมือทิพลด่อความสำเร็จทางธุรกิจ เช่นเดียวกันกับงานวิจัยของ รุ่งโรจน์ อิฐรัตน์ (2554) กล่าวว่า การที่ธุรกิจมีการวางแผนที่ชัดเจน เหมาะกับขนาดขององค์การมีผลทำให้กิจการประสบความสำเร็จ และงานวิจัยของ ขวัญเชิญ ภาครุ่น (2546) ; Carlene (2010) ที่พบว่า ความสามารถของผู้ประกอบการมือทิพลดและส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบการ และ Di Zhang and Bruning (2011) ที่พบว่า ลักษณะผู้ประกอบการ เช่น ความรู้ความสามารถ ความเชื่อในอำนาจความคุ้มกрайในตนและการวางแผนแก้ปัญห์ของผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลการดำเนินงานของบริษัท รวมทั้งการวิจัยของ กมลภรณ์ เพพธรานันท์ (2548 : 105) ที่พบว่า ภาวะผู้นำ และแรงจูงใจภายในของผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การบริหารจัดการธุรกิจสามารถบรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้ นอกจากคุณลักษณะ ความรู้ความสามารถ ในด้านต่าง ๆ ของผู้ประกอบการดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้ประกอบการที่สามารถบริหารจัดการธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะความสำเร็จในการประกอบการ มือทิพลงมาจากหลายปัจจัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฐมภรณ์ อินทร์พันธุ์ (2549 : 99) ที่พบว่า ภาวะผู้นำ ความเชื่อในอำนาจความคุ้มคุ้นเอง และเชาว์อารมณ์ต่างก็เป็นคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์ และสามารถทำนายความสำเร็จในการประกอบการได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาญ รัตนะพิสิฐ (2551 : 122) ; รัตติกรณ์ จิวิศาล (2548) ; ลวิตร้า พิวิงาน (2548) ซึ่งการที่ภาวะผู้นำมีอิทธิพล และส่งผลต่อการประสบความสำเร็จในการทำงาน หรือช่วยผลักดันให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายได้นั้น เนื่องจากภาวะผู้นำ เป็นเรื่องของความสามารถในการโน้มน้าวบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นคู่แข่ง และกลุ่มในองค์การ ให้มีความสามัคคี รวมพลังกันทำงานทั้งผู้นำและผู้ใต้บังคับ บัญชาให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้ ฉึกทั้งบั้งรู้จักกระจาดความรับผิดชอบและสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของให้กับพนักงาน เพื่อให้พนักงานในองค์การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ให้ประสบผลสำเร็จและมีโอกาสพิเศษมากขึ้น จึงจะก่อให้เกิดประสิทธิผลในการประกอบการขององค์การทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตบล็อก คำราษฎร์ฯ ประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้วิจัยขอเสนอแนะความคิดเห็นที่ได้จากการวิจัย ดังนี้

5.3.1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ประกอบการที่มีระหว่าง อายุ 30-40 ปี มีประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ด้านการผลิตมากกว่า กลุ่มอายุ 41-50 ปี สำหรับด้านประสบการณ์ในการ

ประกอบธุรกิจ พบว่า ประสิทธิผลการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ด้านความยืดหยุ่นของระบบงานแตกต่างกัน ส่วนด้านเพศ และด้านวุฒิการศึกษาสูงสุด พบว่าประสิทธิผลของการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและส่งเสริมชีวิตความสามารถของ SMEs ทั้งภาครัฐและเอกชน เช่น ธนาคาร สมาคมนักธุรกิจ ในจังหวัด จึงควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นพื้นฐานในการกำหนดเกณฑ์ เพื่อพิจารณา หรือประเมินคุณสมบัติเบื้องต้นในการคัดเลือกผู้ประกอบการในการให้สินเชื่อสนับสนุนการลงทุนในการดำเนินธุรกิจให้ประสบผลสำเร็จ

5.3.1.2 จากการวิจัยพบว่า ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ ทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมากทุกด้าน และยังพบว่า ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแต่ละคุณลักษณะ ซึ่งได้แก่ ด้านศักยภาพแห่งความสำเร็จ ประกอบด้วย ด้านการแสวงหาโอกาส ความมุ่งมั่น ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน และด้านความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ ศักยภาพแห่งการวางแผน ประกอบด้วย ด้านการตั้งเป้าหมาย การวางแผน ติดตามการประเมินอย่างมีระบบ และการแสวงหาข้อมูล ศักยภาพแห่งอิmania ประกอบด้วย ด้านการซื่อสัมภាន การซักซวน การมีเครือข่าย และความเชื่อมั่นในตัวเอง ส่วนแล้วเหตุพบว่า อยู่ในระดับมากทุกคุณลักษณะ ดังนั้น ผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบลิค้าไซบ และแขวงต่าง ๆ ใน สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว ที่มีบริบททางด้านเศรษฐกิจคล้ายคลึงกันจึงควรใช้คุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ข้างต้น เป็นแนวทางเพื่อประเมินและตรวจสอบศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อที่จะได้ทราบถึง ระดับศักยภาพที่ตนเองนี้ ทราบถึงจุดเด่นและจุดด้อยของตนเอง และสามารถนำไปใช้ในการวางแผน ปรับปรุง และพัฒนาศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการอย่างเหมาะสม เพื่อผลักดันให้การบริหารจัดการธุรกิจเป็นไปอย่างราบรื่น และสามารถนำพาองค์กรให้เกิดประสิทธิผลที่วางไว้

5.3.1.3 จากการวิจัย ยังพบว่า ศักยภาพแห่งการวางแผน และศักยภาพแห่งอิmania มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งสามารถร่วมกันทำงานอย่างอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการ ได้อีกด้วย จากผลการศึกษาข้างต้น จะเห็นได้ว่า คุณลักษณะที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ควรจะต้องคำนึงถึงและเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้ประกอบการจะต้องสร้างและพัฒนาขึ้นมา เพื่อใช้ในการ เกือบหนุนธุรกิจให้ไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิผล ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน เช่น สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แผนกอุตสาหกรรมการค้า และสมาคมนักธุรกิจประจำจังหวัด สามารถพิจารณา ศักยภาพด้านดังกล่าวของผู้ประกอบที่ได้ในครั้งนี้ ไปใช้ประกอบสำหรับวางแผนพัฒนา ศักยภาพ ของผู้ประกอบการ รวมทั้งเป็นแนวทางพื้นฐานในการกำหนดหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรมและ

พัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของลาว อันจะเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการมีความสามารถในการกำหนดเป้าหมาย การวางแผน การกำหนดกลยุทธ์ของกิจการ ไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานในอนาคต และส่งเสริมผู้ประกอบการรุ่นใหม่ให้สามารถบริหารจัดการธุรกิจของตนเองให้คงอยู่และเติบโตต่อไปได้อย่างมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

5.3.1.4 ผู้ประกอบการ ผู้บริหาร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบอดี้คำไซ และแขวงต่างๆ ในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ที่มีบริบททางด้านเศรษฐกิจคล้ายคลึงกัน อาจนำผลที่ได้จากการศึกษาศักยภาพ หรือคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ไปปรับประยุกต์ใช้ในการประเมินศักยภาพ รวมถึงเป็นแนวทางในการฝึกอบรม และพัฒนาผู้ได้บังคับบัญชา ให้มีศักยภาพและความสามารถในการปฏิบัติงานที่เหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้องค์กรธุรกิจมีประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

5.3.1.5 หน่วยงานภาครัฐที่มีความเกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และแผนกอุดหนุนการลงทุน ประจำจังหวัด ควรมีการพัฒนา หรือการฝึกอบรม ให้ความรู้และข้อมูลเพิ่มเติมในการพัฒนาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะด้านความถ้วนเที่ยง เพื่อทำให้ผู้ประกอบมีความสามารถ ถ้วนเที่ยง ถ้วนด้วยสินใจในการบริหารจัดการธุรกิจมากยิ่งขึ้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ผู้วิจัยควรขอเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

5.3.2.1 ใน การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ตัวแปรศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการเท่านั้น ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาอื่นๆ ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เช่น ภาวะผู้นำ แรงจูงใจ และเชาว์อารมณ์ เป็นต้น

5.3.2.2 ใน การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับกลุ่มประชากรที่เป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภาคการผลิต ที่อยู่ในจังหวัดบอดี้คำไซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เท่านั้น ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการศึกษากับกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในแต่ละประเภทธุรกิจ ในภูมิภาคอื่นๆ ของประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ว่า มีศักยภาพ การเป็นผู้ประกอบการเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร และจะทำให้ทราบถึงศักยภาพที่สำคัญที่ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำเป็นต้องมี เพื่อนำไปพัฒนาเป็นโมเดลการพัฒนาศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนา นิคความสามารถของผู้ประกอบการ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.3.2.3 ในการประเมินศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการ และประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ครั้งนี้ ใช้การประเมินจากการรับรู้ของผู้ประกอบการ ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรจะให้ผู้มีส่วนได้เสียข้องกับการดำเนินงานเป็นผู้ประเมิน เช่น ผู้ได้บังคับบัญชา หรือผู้ร่วมงาน เพื่อให้ได้ข้อมูลจากหลากหลายมุมมองมากยิ่งขึ้น และในส่วนของการประเมินประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ ควรใช้วิธีการประเมินในหลากหลายมิติ ที่มิใช่ผู้ประกอบการเป็นผู้ประเมินเพียงอย่างเดียว เช่น ยอดขาย กำไร การเติบโตของธุรกิจ การร้องเรียนของลูกค้า ความพึงพอใจของพนักงานและลูกค้า เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจในแต่ละด้านจากหลากหลายมุมมองและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

กตัญญู หรือญูสมบูรณ์. การจัดการธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : เท็กซ์เอนด์เจอร์นัลพับลิเคชั่น, 2549.
กรมสหคุณภาพแห่งชาติ ส.ป.ลาว. บทรายงานการสำรวจเศรษฐกิจทั่วประเทศครั้งที่ 1.

นครหลวงเวียงจันท์ : กรมสติ๊กไหงชาดี ส ป.ลาว, 2549.

กมลการตี เทพธรานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่าง ภาวะผู้นำ แรงจูงใจภายในคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม.

วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.

ขวัญเชิญ ภาคธนิน. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการประกอบการอุตสาหกรรมอาหาร
ขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.

คณะกรรมการแผนกรแห่งรัฐ ส ป.ลาว. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของประเทศครั้งที่ 2.

นครหลวงเวียงจันท์ : คณะกรรมการแผนการแห่งรัฐ สป.ลาว, 2529.

จัดโดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิทยา นิพนธ์ปริญญา บริหารธุรกิจ
สาขาวิชาการจัดการธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสหศิริธรรมราช 2551.

จันทร์จิตร เนีบารสิริ. คุณลักษณะผู้ประกอบการในธุรกิจค้าปลีกขนาดเล็กในอำเภอเมือง จังหวัด เชียงใหม่. การศึกษาอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.

ผู้บากบอ สมมติ รัชดา นีมาศ และคุณกฤษ ปิติฤกษ์ การจัดการธุรกิจขนาดย่อม กรุงเทพฯ :
จีเอ็มเคชั่น, 2552.

ชุดคิว โอกาสสถานที่ ก้าวสู่ความเป็นผู้ประกอบการ กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม, 2543.

รายงานการวิจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์กรของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญา
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยแกรนด์ราษฎร์ ๒๕๕๑

ชัยฤทธิ์ ทองรอด. ภาวะผู้นำในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจกับการอยู่รอดของอุตสาหกรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2550.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- ชัชวาล วนิชผล. คุณลักษณะผู้ประกอบการและภูมิความรู้ความชำนาญที่มีต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาบัตรหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.
- ชูเกียรติ ชาจิชน. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของธุรกิจขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- ผังองค์กร แห่งทาง. มาตรฐาน competency กันเถอะ. กรุงเทพฯ : ชีเอ็คชูเคชั่น, 2546.
- ผังองค์กรแห่งทาง. เทคนิคการจัดทำ Job Discription บนพื้นฐานของ Competency และ KPI. กรุงเทพฯ : เอช อาร์ เช่นเดอร์, 2548.
- ณัฐพิชา บัวดี. ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการตามความคิดเห็นของผู้รับผิดชอบในการบริหารจัดการโครงการโรงเรียนสองภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร, 2550.
- ทองพันชั่ง พงษ์วรินทร. การพัฒนา 10 ความสามารถหลักเพื่อก้าวสู่สุดยอดหัวหน้างาน. กรุงเทพฯ : ชีเอ็คชูเคชั่น, 2552.
- ทรงราชย์ ไชยญาติ. ประสิทธิผลการบริหารจัดการของศูนย์สุขภาพชุมชน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต : มหาวิทยาลัยแม่โจ้, 2553.
- ธนาคารแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. บทรายงานทางเศรษฐกิจประจำปี. นครหลวงเวียงจันท์ : ธนาคารแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, 2553.
- ธนานินทร์ ศิลป์จารุ. การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติคู่กับ SPSS. กรุงเทพฯ : บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี, 2553.
- สำรองศักดิ์ คงกาลสวัสดิ์. Training Roadmap ตาม Competency....เข้าทำกันอย่างไร. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), 2551.
- ธีระพันธ์ จิตกวิน. การวิเคราะห์การดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมวดธุรกิจบริการอาหารและเครื่องคึ่มในจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- นวิทย์ เอมเอกสาร และจริยา อ่อนฤทธิ์. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. อุบลราชธานี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 2552.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

นราเขต ยิ่มสุข. ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้ประกอบการกับความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.

นิตย์ สัมมาพันธ์. ยุทธศาสตร์การบริหารในโลกธุรกิจสู่ความสำเร็จ. กรุงเทพฯ : บริษัท เอ็กซ์เพอร์เน็ท, 2546.

บุญชุม ศรีสะคาด. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1. กรุงเทพฯ : สุวิชาสาส์น, 2547.

ปรัชนันท์ กังวนปิยศักดิ์. นิคความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2550.

เบรุนกานต์ อินทพันธ์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อกำไรของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2549.

มุสตี รุนาคม. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ พลิกสาร์เซ็นเตอร์, 2544.

แผนกแผนการและการลงทุน แขวงนอดีตคำไชย ศ ป.ลาว. แผนพัฒนาเศรษฐกิจ-สังคมของแขวงครั้งที่ 3. บอตคำไชย : แผนกแผนการและการลงทุน แขวงนอดีตคำไชย ศ ป.ลาว, 2553.

พิชญากรณ์ พุ่มໄພศาลาชัย. ศักยภาพของผู้ประกอบการในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ในการเป็นผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. การศึกษาอิสระปริญญา บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2549.

พสุ เดชะรินทร์. Balanced Scorecard รู้ลึกในการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

ภาณี อุบลศรี. การเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้ประกอบการและวิธีการจัดการระหว่างผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จสูงและต่ำในการดำเนินธุรกิจการค้าและการบริการขนาดย่อมและขนาดกลางในจังหวัดเชียงใหม่. การศึกษาอิสระปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.

รุ่งโรจน์ อิฐรัตน์. ปัจจัยสนับสนุนการอยู่รอดของผู้ประกอบการในภาคการผลิตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตพื้นที่จังหวัด ศรีสะเกษ ปัตตานี อำนาจเจริญ และจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต : มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 2554.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- รัตติกรณ์ จงวิศาล. รายงานการวิจัยประจำปีที่ 1 เรื่องการศึกษาภาวะผู้นำ และทิศทางใหม่เพื่อการพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2548.
- ลิวิรา ผิวงาม. ปัจจัยด้าน ภาวะผู้นำ เท่าน้อรมณ์ และความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาอุปสรรคที่มีผลต่อความสำเร็จในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิชาศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2548.
- วิชัย ໂດสุวรรณจินดา. (แนวปฏิบัติและการฝึกศึกษา) ครบเครื่องเรื่องบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), 2548.
- วิรช สงวนวงศ์วาน. การจัดการและพฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ : เพียร์สัน เอ็ดดูเคชั่น อินไซด์, 2553.
- วัชรี ใหม่เจริญ. คุณลักษณะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ประสบความสำเร็จในจังหวัดเชียงใหม่. จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 2550.
- วุฒิชัย วรชิน. ความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะผู้นำกับประสิทธิผลภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- วีรดา เรืองรุ่ง. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการและผลประกอบการของร้านอาหารขนาดย่อมในเขตเมืองพัทaya. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2550.
- สมชาย หิรัญกิตติ. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : บริษัท ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์ จำกัด, 2542.
- สมคิด บางโน. การเป็นผู้ประกอบการ : คู่มือเรียนรู้การเป็นผู้ประกอบการมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เอสเคบีเคส์, 2553.
- สุกัญญา รัศมีธรรม โชติ. แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency Based Learning. กรุงเทพฯ : ชีเอ็คยูเคชั่น, 2548.
- สมแก้ว รุ่งเดชเกรียง ไกร และคณะ. คุณลักษณะผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในภาคใต้. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม, 2550.
- สราชุช หนูนเงิน. ปัจจัยความสามารถของนักเรียนที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเทกิจการสถานบริการสถาปานิจหัวดงบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาการจัดการมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2548.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- สถิติ นิยมญาติ, และคณ. รายงานศึกษาวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องคุณลักษณะของผู้ประกอบการค้าใน การท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จ. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยคุณศิรานนี, 2546.
- อรพิน สันติธรรม. หนังสือคู่มือมาตรฐานการพัฒนาผู้ประกอบการ SMEs : การพัฒนาขีด ความสามารถผู้ประกอบการ. เชียงใหม่ : ภาควิชาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- อำนวย ธีระวนิช. การจัดการธุรกิจขนาดย่อม. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.
- Arnold, H. J. and Feldman, D. C. Organizational behavior. New York: McGraw-Hill, 1986.
- Ahmad,N.H. et al. "Entrepreneurial competency and business success relationship contingent upon business environment: A study of Malaysian SMEs", International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research. 16: 672-693, 2010.
- David Di Zhang, Edward Bruning. "Personal characteristics and strategic orientation: entrepreneurs in Canadian manufacturing companies", International Journal of Entrepreneurial Behaviour & Research. 17: 82-103, 2011.
- Ed Martin, M. Measuring-Success In Small Business. <http://www.thinkinglike.com/Essays>. August 10, 2011.
- Fernando, P. B., Armengot, C.R. and Martín, M.G. "Entrepreneurial success and human resources", International Journal of Manpower. 32: 68–80, 2011.
- Gibsons, J. L., Ivancevich, J.M. and Donnelly, J. H. Organizations: Behavior, Structure, Processes. 8th ed. New York: McGraw Hill, 1994.
- Kabatire, S., Mutyaba, S.V. and McBay, B. W. Entrepreneurship Skills. Kampala Uganda: Netsoft Publishers, 2007.
- Levent, A., Melih, M., Roberto,D. and Conrad, L. "The influence of family tradition and psychological traits on entrepreneurial Intention", International Journal of Hospitality Management. 31: 489– 499, 2012.
- McClland, D.C. Human Motivation. England: Cambridge University Press, 1987.
- Oxford University. Oxford English Dictionary. London: Oxford University, 1998.
- Ryan, J.D., Ray, R.J. and Hiduke, G.P. Small Business: An Entrepreneur's business Plan. 7th ed. The Thomson South-Western: Dryden Press, 2006.

ເອກສາຣອ້າງອີງ (ຕ່ອ)

- Robbins, S. P. Organization theory: Structure designs and applications. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall, 1990.
- Schein, E. H. Organizational psychology. 2nd ed. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall, 1970.
- Sharma, P. and Christman, J. J. Toward a reconciliation of the definition issues in the field of corporate entrepreneurship. <http://www.springerlink.com/content>. August 25, 2011.
- Sexton, D.L. and Bowman-Upton, N.B. Entrepreneurship : Creativity and Growth. New York: Prentice-Hall, 1991.

ภาคผนวก

ՅԵՐԵՒԱՆՑՈՒՄԸ ՊԵՏԵՇԱՏԱՑՄ

Ա ՍԵՐԻԱԼԸ

ตารางที่ ก.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามถดถ完善ความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ

ลำดับ	ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ	ค่าความเชื่อมั่น
การแสวงหาโอกาส		
1	ท่าน ชอบหาความรู้ใหม่ ๆ เกี่ยวกับงานที่ทำ อยู่เสมอ	.867
2	ท่านมีกิจกรรมวิธีการใหม่ เพื่อช่วยให้งานธุรกิจดีขึ้น	.865
3	ท่านมักจะทำงานล่วงหน้าโดยไม่ต้องรอให้ผู้อื่นร้องขอ	.917
4	ท่านมีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ	.869
5	ท่านกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา ทำงานประจำโดยไม่เบื่อหน่าย เสมอ	.867
6	ท่านตอบถูกใจความต้องการของตลาดและลูกค้าอยู่เสมอเพื่อหาโอกาสเปิดช่องทางทำธุรกิจใหม่ ๆ	.868
ความมุ่งมั่น		
7	ท่านพร้อม ที่จะทุ่มเท สดับปัญญาความสามารถ เพื่อทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ	.886
8	ท่านมีความมุ่งมั่น ในการทำงานให้สำเร็จ แม้ต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค	.865
9	ท่านเต็มใจ ในการทำงานทุกอย่างทั้งด้านการบริหารและด้านปฏิบัติการ เพื่อให้บรรลุ เป้าหมายของธุรกิจ	.867
10	ท่านพร้อมในการปรับเปลี่ยนวิธีการดำเนินชีวิตเพื่อให้สอดคล้องกับฐานแบบธุรกิจ	.865
11	ท่านพร้อมที่จะยืนหยัดเพื่อเป้าหมายธุรกิจ แม้ต้องเผชิญกับปัญหาร้ายแรง เช่น เพลิงไหม้ น้ำท่วม เป็นต้น	.869
ความมีพันธะต่องาน ความผูกพัน ความรับผิดชอบในงาน		
12	ท่านมุ่งมั่นในการทำงานให้เสร็จตามกำหนดเวลา	.867
13	ท่านมีความมั่นสัญญา และ เป้าหมายที่ตั้งไว้	.866
14	ท่านพร้อมที่จะทำงานทุกอย่าง เพื่อให้งานสำเร็จตามกำหนดเวลา	.867
15	ท่านมุ่งมั่นในการทำงานที่รับผิดชอบให้ได้ผลตามที่ต้องการ	.867
15	ท่านมุ่งมั่นในการทำงานที่รับผิดชอบให้ได้ผลตามที่ต้องการ	.867
16	ท่านพร้อมรับผิดชอบผลจากการตัดสินใจเสมอ	.866
17	เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหา ท่านสามารถตั้งสติได้โดยไม่ตื่นระหงก	.867
ความต้องการให้ทางด้านคุณภาพและประสิทธิภาพ		
18	ท่าน ไม่ยอมรับผลงานหากไม่เป็นที่น่าพอใจ	.867
19	ท่านพยายามปฏิบัติงานให้สูงกว่ามาตรฐาน	.868
20	ท่านพยายามหาวิธีการทำงานที่ดีขึ้นกว่าเดิม	.866
21	ท่านพยายามหาความรู้ เทคนิคใหม่ ๆ เพื่อปรับปรุงกระบวนการธุรกิจตลอดเวลา	.867
22	ท่านนำข้อผิดพลาดด้มเหลวในอดีตมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้น	.866

**ตารางที่ ก.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ
ในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)**

ลำดับ	ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ	ค่าความเชื่อมั่น
23	ท่านนำผลลัพธ์ของงาน มากำหนดเป็นมาตรฐานที่สูงขึ้นของงานครั้งต่อไปเสมอ	.865
ความกล้าเสี่ยง		
24	ท่านมีการวิเคราะห์ พฤษภาคมและผลลัพธ์ ก่อนการตัดสินใจเสมอ	.866
25	ท่านมักทำงานที่ท้าทายความสามารถ	.866
26	ท่านพร้อมที่จะลงทุนธุรกิจ แม้มีความเสี่ยงในผลลัพธ์	.869
27	ท่านภูมิใจเป็นอย่างมากเมื่อประสบความสำเร็จในงานที่คุณอื่นล้มเหลวหรือไม่กล้าเสี่ยง	.866
28	ท่านพร้อมที่จะตัดสินใจทำ แม้จะบางไม่ทราบผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น	.869
การตั้งเป้าหมาย		
29	ท่านกำหนดเป้าหมายสอดคล้องกับทรัพยากรที่มีอยู่	.865
30	ท่านให้ความสำคัญกับเป้าหมายในอนาคต มากกว่าผลสำเร็จในอดีต	.866
31	ท่านมีการจัดทำแผนกำหนดภาระ ที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายในอนาคตเสมอ	.867
32	ท่านมีการกำหนด แผนระยะสั้น และระยะยาว ที่สอดคล้องกัน	.867
33	ท่านมีการกำหนด วิธีการทำงาน ที่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน	.866
34	ท่านมีการวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อปรับวิธีการทำงานให้สอดคล้องกับสถานการณ์เสมอ	.870
การวางแผนและการติดตามการประเมินอย่างมีระบบ		
35	ท่านประเมินผลการปฏิบัติงาน อยู่เสมอ	.866
36	ท่าน ได้ติดตามตรวจสอบการทำงาน ให้สอดคล้องกับภาระเบื้องต้น ภูมิ妄ที่เกี่ยวข้อง	.868
37	ท่าน ได้กำหนด ระยะเวลาในการประเมินผลงานอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ	.868
38	ท่านมีแผนการทำงานที่เป็นลำดับชัดเจน ทั้งในปฏิบัติงานและการตรวจสอบประเมินผล	.866
39	ท่านมีวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการติดตามผลการดำเนินงานที่มีอนามัย	.867
การแสวงหาข้อมูล		
40	ท่านให้ความสำคัญกับการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ	.866
41	ท่านรวบรวมข้อมูลที่เพียงพอ ก่อนที่จะเริ่มโครงการใหม่	.867
42	ท่านขอแสวงหาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับงานของท่านเสมอ	.866
43	ท่านแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ หลากหลายเพื่อส่งเสริมงานหรือโครงการต่าง ๆ	.867
44	ท่านเชื่อว่าความรู้ความสามารถเกิดจากประสบการณ์ที่ได้เรียนรู้และทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง	.867
การซื้อขาย การซักซ้อมและการมีเครือข่าย		
45	ท่านสามารถโน้มน้าวผู้อื่น ให้คล้อยตามเหตุผลหรือข้อเสนอแนะของท่าน ได้ดี	.869

**ตารางที่ ก.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพ
ในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)**

ลำดับ	ศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ	ค่าความเชื่อมั่น
46	ท่านคำนึงถึงวิธีแก้ไขปัญหาที่เป็นประibleชน์กับทุกคน เพื่อบรรดูปีหมายที่วางแผนไว้	.865
47	ท่านสามารถ จูงใจให้พนักงานในองค์กร เต็มใจและมีทัศนคติที่ดี ในการทำงานเพื่อให้บรรลุปีหมายของธุรกิจ	.867
48	ท่านเชื่อว่าการสร้างเครือข่ายสามารถสร้างโอกาสทางธุรกิจหลากหลายได้	.866
49	ท่านมีวิธีการต่าง ๆ เพื่อทำให้พนักงานรู้สึกว่าพวกเรามีส่วนร่วมในความสำเร็จของธุรกิจ	.867
	<u>ความเชื่อมั่นในด้าน</u>	
50	ท่านมั่นใจว่าทุกสิ่งที่ทำต้องสำเร็จ	.867
51	ท่านรู้ดีถึงจุดอ่อนของตนเอง	.867
52	ท่านมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและให้กำลังใจตนเองสูง	.866
53	หากท่านตัดสินใจว่าจะทำสิ่งใดแล้วท่านก็จะทำสิ่งนั้นจนบรรลุผลสำเร็จ	.867

ตารางที่ ก.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ

ลำดับ	ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ	ค่าความเชื่อมั่น
	<u>ด้านการผลิต</u>	
1	ธุรกิจของท่านสามารถผลิตสินค้าเพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า	.866
2	ธุรกิจของท่านสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพหรือมาตรฐานตรงตามที่กำหนด	.866
3	ธุรกิจของท่านสามารถสร้างผลกำไรมาโดยตลอด	.868
4	ยอดรวมของการจำหน่ายสินค้า มีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุก ๆ ปี	.868
5	ในช่วงเวลา 1-2 ปีที่ผ่านมา ธุรกิจของท่านมีส่วนแบ่งทางการตลาดเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด	.868
6	ในรอบปีที่ผ่านมาธุรกิจของท่านมีผลกำไรเป็นไปตามเป้าหมาย	.868
	<u>ด้านประสิทธิภาพ</u>	
7	ธุรกิจของท่านมีการใช้วัสดุคุณภาพดีอยู่อย่างมากในการผลิต ได้อย่างคุ้มค่าที่สุด	.866
8	ธุรกิจของท่านมีการใช้เวลาในการผลิตน้อยกว่ามาตรฐาน	.868
9	พนักงานในกิจการของท่านสามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ	.868
10	ธุรกิจของท่านสามารถควบคุมต้นทุนในการผลิต ได้อย่างเหมาะสม	.868
11	ธุรกิจของท่านมีกระบวนการผลิตที่เป็นระบบและมีมาตรฐาน	.866

**ตารางที่ ก.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผล
ในการบริหารจัดการธุรกิจ (ต่อ)**

ลำดับ	ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ	ค่าความเชื่อมั่น
12	ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กรของท่านได้รับการจัดสรรให้กับกระบวนการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	.867
ด้านความยืดหยุ่น		
13	การปฏิบัติงานของพนักงานได้รับการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน	.867
14	ธุรกิจของท่านมีแผนงานที่เข็อข้นวายต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน	.868
15	ธุรกิจของท่านมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความคล่องตัว	.867
16	ธุรกิจของท่านมีการติดตามการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจเพื่อให้สามารถปรับเปลี่ยนระบบการปฏิบัติงานได้อย่างทันการณ์	.869
17	ธุรกิจของท่านมีสามารถบังคับบัญชาที่ชัดเจน ไม่ซับซ้อนหนาแน่นขาดขององค์กร และสามารถปรับเปลี่ยนได้เป็นระยะๆ ตามขนาดความต้องการขององค์กร	.867
18	ธุรกิจของท่านสามารถควบคุมการปฏิบัติงานได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น	.867
ด้านความพึงพอใจ		
19	ผู้ได้บังคับบัญชา หรือพนักงานของท่านมีความเต็มใจในหน้าที่ที่ท่านมอบหมาย	.865
20	พนักงานของท่านจะลาออกจากต่อเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น	.868
21	พนักงานของท่านอุทิศตนเพื่อการทำงานให้แก่องค์กรอย่างเต็มที่	.869
22	ลูกค้าส่วนใหญ่รู้สึกพึงพอใจต่อสินค้าของธุรกิจท่าน	.868
23	ลูกค้าของท่านกลับมาซื้อสินค้าท่านอยู่เสมอ	.867
24	ธุรกิจของท่านไม่เคยได้รับข้อร้องเรียนจากลูกค้า	.868

ภาคผนวก ฯ
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ภาษาไทย)

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจกรรมทางกิจกรรมทางด้านก่อสร้างและขนาดบ่อมในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาชนลาว

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการทำที่นักวิชาชีวะระดับปริญญาโท หลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะ ศึกษาศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการที่มีผลกระทบต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดบ่อม

ผลการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงศักยภาพของการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดบ่อมของผู้ประกอบการ ในแขวงบ่อค้ำไชย สาธารณรัฐประชาชนลาว ซึ่งคาดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อ ผู้ประกอบกิจการ เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพในการดำเนินกิจการให้มี ความสามารถในการแข่งขัน ให้แก่ผู้ประกอบการหรือผู้ที่สนใจทั่วไป คาดหวังของท่านมีคุณค่า อย่างยิ่งต่องานวิจัย ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลที่ได้รับจากท่านไว้เป็นความลับ โดยจะถูกนำไปใช้เพื่อสรุป ผลการวิจัยสำหรับการศึกษาท่านนั้นและไม่มีผลใด ๆ ในเชิงธุรกิจหรือการประกอบกิจการของท่าน ข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงและสมบูรณ์จะช่วยให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความถูกต้อง

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงควรขอความอนุเคราะห์จากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็น ของท่านอย่างรอบคอบให้ครบถ้วนทุกข้อ

แบบสอบถามนี้มีทั้งหมด 3 ส่วน มีจำนวน 6 หน้า

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ มีจำนวน 4 ข้อ

**ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ
มีจำนวน 53 ข้อ**

**ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ
มีจำนวน 24 ข้อ**

หลังจากที่ท่านได้ตอบแบบสอบถามฉบับนี้แล้ว กรุณาแจ้งผู้วิจัยเพื่อมารับแบบสอบถามคืน ของตนพร้อมทุกท่านอย่างยิ่ง ที่สะดวกในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

นางสาวติ่ม ณัฎีร์

โทร 020 22804242; 081-6147725

**ส่วนที่ 1 เมนสอนตามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย✓ ในช่อง □ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง**

1. เพศ

ชาย หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี 30- 40 ปี 41- 50 ปี
 51- 60 ปี

3. วุฒิการศึกษาสูงสุด

☐ ประถมศึกษา	☐ มัธยมศึกษาตอนต้นด้าน
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย	☐ อนุปริญญา
☐ ปริญญาตรี	

4. ประสบการณ์ในการประกอบธุรกิจ

☐ ต่ำกว่า 3 ปี	☐ 3-5 ปี
☐ 6-10 ปี	☐ มากกว่า 10 ปี

ລ/ດ	ຫຼັກພາບໃນການເປັນຜູ້ປະກອນການ	ຮະດັບຄວາມສຳຄັງຂອງ ຄວາມຄິດເຫັນ				
		ນາກ ທ່ຽວ ສຸດ	ນາກ	ປານ ກລາງ	ນ້ອຍ	ນ້ອຍ ທ່ຽວ ສຸດ
		5	4	3	2	1
ການແສງຫາຂໍ້ມູນ						
40	ທ່ານໄດ້ຄວາມສຳຄັງກັບການເຮັບຮູ້ສົ່ງໃໝ່ ຈ.					
41	ທ່ານຮັບຮັມຂໍ້ມູນທີ່ເຫັນພອກອົນທີ່ຈະເຮັນໂຄຮກການໃໝ່					
42	ທ່ານຂອບແສງຫາຄໍາແນະນຳຈາກຜູ້ເຂົ້າຂ່າຍໃນດ້ານທີ່ເກື່ອງຂອງກັບຈານຂອງທ່ານເສັອ					
43	ທ່ານແສງຫາຂໍ້ມູນຈາກແຫລ່ງຕ່າງ ຈາກພາຍແໜ່ງເພື່ອສ່ວຍເຫັນຈາກປະສົບການຮັບຮູ້ສົ່ງໃໝ່					
44	ທ່ານເຊື່ອວ່າຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດເກີດຈາກປະສົບການຟີ້ໄດ້ເຮັບຮູ້ແລະທຳໃນສົ່ງ ຕ່າງ ຈ. ດ້ວຍຕະເອງ					
ການຫຼັງຈາກສົ່ງ ການຫຼັງຈາກສົ່ງແລະການມື້ເຄືອຂ່າຍ						
45	ທ່ານສາມາດໂນມນ້າວຸ້ອນໃຫ້ລົບຕາມເຫດຜຸລຫຼືເຂົ້າເສັນອະນະຂອງທ່ານໄດ້ຕື່					
46	ທ່ານຄໍານຶ່ງທີ່ຈະໄດ້ໃຫ້ປັບປຸງຫາທີ່ເປັນປະໂຫຼນກັບທຸກຄົນເພື່ອບຣຸເປົ້າໝາຍທີ່ວ່າງໄວ້					
47	ທ່ານສາມາດຮູ່ໃຈໃຫ້ພັກງານໃນອົງກົດ ເຕັມໃຈແລະມີທັນຄົດທີ່ຕື່ ໃນການທຳການ ເພື່ອໃຫ້ບຣຸເປົ້າໝາຍຂອງຫຼູຮົງ					
48	ທ່ານເຊື່ອວ່າການສ້າງເຄືອຂ່າຍສາມາດສ້າງໄອກາສາທາງຫຼູຮົງທາງຄ່າ					
49	ທ່ານມີວິທີການຕ່າງ ຈາເພື່ອທຳໃຫ້ພັກງານຮູ້ສື່ກ່ຽວພວກເພີ້ມສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມສຳເນົາຈອງຫຼູຮົງ					
ຄວາມເຂື້ອມັນໃນຕະເອງ						
50	ທ່ານມັນໃຈວ່າຖຸກສົ່ງທີ່ທຳດອງສຳເນົົງ					
51	ທ່ານຮູ້ສົ່ງຈຸດອ່ອນຂອງຕະເອງ					
52	ທ່ານມີຄວາມຕັ້ງໃຈເຕີດເດືອນແລະ ໄກສຳລັບໃຈຕາມອອງສູງ					
53	ທ່ານທຳການຕັດສິນໃຈວ່າຈະທຳສົ່ງໄດ້ເລັກກົດທີ່ຈະທຳສົ່ງນັ້ນນັບຮຽນຮູ້ສົ່ງ					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ
คำชี้แจง: โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ เลือกทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความ ที่ตรงกับ
 ความเป็นจริงเกี่ยวกับองค์การและสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติในการบริหารจัดการองค์การมากที่สุด เพียง 1 คำตอบ

อ/ด	ประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ	ระดับความสำคัญของ ความคิดเห็น				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ค้านการผลิต						
1	ธุรกิจของท่านสามารถผลิตสินค้าเพียงพอต่อความต้องการของลูกค้า					
2	ธุรกิจของท่านสามารถผลิตสินค้าที่มีคุณภาพหรือมาตรฐานตรงตามที่กำหนด					
3	ธุรกิจของท่านสามารถสร้างผลกำไรมาโดยตลอด					
4	ขอรวมของกรรมการจำนวนขั้นต้นค้ามีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกๆ ปี					
5	ในช่วงเวลา 1-2 ปีที่ผ่านมา ธุรกิจของท่านมีส่วนแบ่งทางการตลาดเพิ่มขึ้นมา โดยตลอด					
6	ในรอบปีที่ผ่านมาธุรกิจของท่านมีผลกำไรเป็นไปตามเป้าหมาย					
ค้านประสิทธิภาพ						
7	ธุรกิจของท่านมีการใช้วัสดุคุณภาพดีที่มีอยู่อย่างจำกัด ในการผลิต ได้อย่างคุ้มค่าที่สุด					
8	ธุรกิจของท่านมีการใช้เวลาในการผลิตน้อยกว่ามาตรฐาน					
9	พนักงานในกิจการของท่านสามารถทำงานได้อย่างมีคุณภาพ					
10	ธุรกิจของท่านสามารถควบคุมต้นทุนในการผลิตได้อย่างเหมาะสม					
11	ธุรกิจของท่านมีกระบวนการผลิตที่มีระบบและมาตรฐานคุณภาพ					
12	ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กรของท่านได้รับการจัดสรรให้กับกระบวนการ ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
ค้านความยึดหยุ่น						
13	การปฏิบัติงานของพนักงานได้รับการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ ในปัจจุบัน					
14	ธุรกิจของท่านมีแผนงานที่อ่อนไหวต่อการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นอย่างทันทันทัน					
15	ธุรกิจของท่านมีการนำเทคโนโลยีใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิด ความคล่องตัว					
16	ธุรกิจของท่านมีการติดตามการเปลี่ยนแปลงทางธุรกิจเพื่อให้สามารถ ปรับเปลี่ยนระบบการปฏิบัติงานได้อย่างทันการณ์					

24	Քչականության գործառքավայրերի մասին													
23	Գնդականության գործառքավայրերի մասին													
22	Գնդականության գործառքավայրերի մասին													
21	Միջազգային պատրաստության համար պատճենաթուղթերի մասին													
20	Անձնագիր և հաջողական գործառքավայրերի մասին													
19	Հայացագործության վերաբերյալ հայտարարությունների մասին													
Վարչական գործառքավայրեր														
18	Քչականության գործառքավայրերի մասին													
17	Օսպանության գործառքավայրերի մասին													
Հայացագործություն														
1	1	2	3	4	5									
Ա/Հ	Ա/Հ	Ա/Հ	Ա/Հ	Ա/Հ	Ա/Հ									
Հայացագործություն						Ապահովագույն գործառքավայրեր								
Հայացագործություն														

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย (ภาษาลาว)

ແບບສອບຖາມເພື່ອການວິໄຈ

ເຮືອງ: ຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການທີ່ມີຜົນຕໍ່ປະສິດທິຜົນໃນການບໍລິຫານຈັດການທຸລະກິດ ກໍລະນີ ສຶກສາ : ກິດຈະການວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະຂະໜາດນ້ອຍ ໃນ ແຂວງ ບໍລິຄ້າໄຊ ສາຫາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ຄໍາຊື້ແຈ່ງໃນການຕອບແບບສອບຖາມ

ແບບສອບຖາມສະບັບນີ້ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການຊຸງຍິດຄົ້ນຄວາມຈິບຊັ້ນ ລະດັບປະລິນຍາໂທ, ຫລັກສູດ ບໍລິຫານທຸລະກິດມະຫາບັນດີດ, ຄະນະບໍລິຫານສາດ ມະຫາວິທະຍາໄລ ອຸບັນລາຊະຫານີ. ໂດຍມີວັດຖຸປະສົງທີ່ຈະສຶກສາຄວາມສາມາດຂອງການເປັນຜູ້ປະກອບການທີ່ມີຜົນກະທິບຕໍ່ປະສິດທິຜົນ ໃນການບໍລິຫານຈັດການ ວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະຂະໜາດນ້ອຍ.

ຜົນໄດ້ຮັບຈາກການວິໄຈໃນລັກນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມສາມາດຂອງການເປັນຜູ້ປະກອບການ ລວມທັງປັດໃຈທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ ປະສິດທິຜົນໃນການບໍລິຫານຈັດການ ວິສາຫະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍຂອງຜູ້ປະກອບການ ໃນ ແຂວງ ບໍລິຄ້າໄຊ ສາຫາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ. ເຊິ່ງຄາດວ່າຈະເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຜູ້ປະກອບກິດຈະການ, ເປັນແນວທາງໃນການສົ່ງເສີມ ແລະພັດທະນາ ຄວາມສາມາດໃນການດໍາເນີນກິດຈະການ ໃຫ້ມີຄວາມສາມາດໃນການແຂ່ງຂັ້ນແກ່ຜູ້ປະກອບການ ຫຼື ຜູ້ທີ່ສົນໃຈທີ່ວີໄປ. ຄໍາຕອບຂອງທ່ານ ມີຄຸນຄ່າຢ່າງຫລວງຫລາຍຕ່າງໆການວິໄຈ, ຜົວໃຈຈະເກັບຂັ້ນມູນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກທ່ານ ໄວເປັນຄວາມລັບ ໂດຍຈະນຳໃຊ້ ເພື່ອສະຫຼຸບຜົນການວິໄຈສໍາລັບການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ແລະບໍ່ມີຜົນໄດ້ ຖໍ່ໃນທາງທຸລະກິດ ທີ່ກຳນົດການປະກອບກິດຈະການຂອງທ່ານ, ຂັ້ນມູນທີ່ກົງກັບຄວາມເປັນຈິງ ແລະສົມບຸນ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ການວິໄຈດໍາເນີນໄປດ້ວຍຄວາມຖືກຕ້ອງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຜົວໃຈຈຶ່ງໄດ້ຂໍຄວາມກະລຸນນາຈາກທ່ານ ຈຶ່ງຕອບແບບສອບຖາມ ຕາມຄວາມຄິດເຫັນ ຂອງທ່ານ ຢ່າງຮອບຄອບໃຫ້ຄືບທຸກຂໍ້.

ແບບສອບຖາມນັ້ນມີທັງໝົດ 3 ສ່ວນ ຈໍານວນ 7 ພັ້ນ

ສ່ວນທີ່ 1: ແບບສອບຖາມກ່ຽວກັບຂັ້ນມູນທີ່ວີໄປຂອງຜູ້ປະກອບການ ມີຈໍານວນ 4 ພັ້ນ.

ສ່ວນທີ່ 2: ແຍະສອບຖາມສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການ ມີຈໍານວນ 53 ພັ້ນ

ສ່ວນທີ່ 3: ແບບສອບຖາມສະແດງຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບປະສິດທິຜົນໃນການບໍລິຫານຈັດການ ທຸລະກິດ ມີຈໍານວນ 24 ພັ້ນ

ທຸລາງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ຕອບແບບສອບຖາມສະບັບນີ້ຄົບຖ້ວນແລ້ວ ກະລຸນນາແຈ້ງຜົວໃຈ ເພື່ອມາຮັບ ແຍະສອບຖາມ. ຂໍຂອບໃຈທຸກທ່ານຢ່າງທີ່ໜ່າຍ້ອງທີ່ສະລະເວລາອັນມີຄ່າ ໃນການຕອບແຍະສອບຖາມ ມານີໂລ ການນີ້.

សំវាម៉ែនទី 1: ແបបសោរបាតាំងក្នុងអ្នកដែលត្រូវបានពេចចាបការ។

ទារាយឱ្យបាន: ភាគីត្រូវបានពេចចាបការ។ ត្រូវបានពេចចាបការ។ ម្នាក់គាមទីក្នុងការប្រើប្រាស់ការងារ។

1. ឈ័ណ្ឌ

ខ្លាយ ិច្ច

2. អាយុ

ពេលវេលាទៀត 30 ឆ្នាំ 30-40 ឆ្នាំ 41-50 ឆ្នាំ 51-60 ឆ្នាំ

3. ភូមិការងារ

បច្ចុប្បន្ន ម៉ោងម៉ោងពីរ ម៉ោងម៉ោងពីរ

ខេត្តបច្ចុប្បន្ន បច្ចុប្បន្ន

4. បច្ចុប្បន្នការងារ

ពេលវេលាទៀត 3 ឆ្នាំ 3-5 ឆ្នាំ 6-10 ឆ្នាំ ឲ្យរាយការណ៍ 10 ឆ្នាំ

ລ/ດ	ຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການ	ລະດັບຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມ ຄືດເຫັນ				
		ຫຼາຍ ຫຼືສຸດ	ຫຼາຍ	ປານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍ ຫຼືສຸດ
5	4	3	2	1		
ການສະແຫວງຫາໄອກາດ						
1	ທ່ານມັກສຶກສາຫາຄວາມຮູ້ໃໝ່ງໆ ກ່ຽວກັບວຽກງານທີ່ປະຕິບັດຢູ່ ສະເໜີ					
2	ທ່ານມັກຈະຊອກຫາວິທີການໃໝ່ງໆ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ວຽກທຸລະກິດດີຂຶ້ນ					
3	ທ່ານມັກຈະເຮັດວຽກລ່ວງໜ້າ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງລໍຖ້າໃຫ້ຜູ້ອື່ນຮອງຂໍ					
4	ທ່ານມີຄວາມຄືດສ້າງສັນຢູ່ສະເໜີ					
5	ທ່ານກະຕືລືລົ້ນມີຊີວິດຊີວາ ປະຕິບັດວຽກງານໂດຍບໍ່ເປື່ອໜ່າຍສະເໜີ					
6	ທ່ານສອບຖາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແລະຂອງລູກຄ້າຢູ່ສະເໜີ ເພື່ອຫາໄອກາດເປີດຂ່ອງຫາງເຮັດທຸລະກິດໃໝ່ງໆ					
ຄວາມມຸ່ງຫັນ						
7	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຫຸ່ມເຫສະຕິປັນຍາ, ຄວາມສາມາດ ເພື່ອປະຕິບັດວຽກ ງານທຸກຢ່າງໃຫ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດ					
8	ທ່ານມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນໃນການປະຕິບັດວຽກງານນີ້ໃຫ້ສໍາເລັດແມ່ນວ່າ ຈະຕ້ອງປະເຊີນກັບບັນຫາແລະອຸປະສົງ					
9	ທ່ານເຕັມໃຈໃນການປະຕິບັດງານທຸກຢ່າງ ຕັ້ງແຕ່ວຽກບໍລິຫານລະດັບສູງ ຈົນເຖິງລະດັບຕໍ່ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງທຸລະກິດ					
10	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະປັບປຸງຮູບແບບການດໍາເນີນຊີວິດເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກໍ ບຮູບແບບຂອງທຸລະກິດ					
11	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຢືນຢັນຕໍ່ສູ່ເພື່ອເປົ້າໝາຍທຸລະກິດ ແມ່ຈະຕ້ອງປະເຊີນ ກັບບັນຫາຮ້າຍແຮງ ເຊັ່ນ:ໄຟໃໝ່ ນັ້ກົວມ ເປັນຕົ້ນ					
ຄວາມມີພື້ນທະຕໍ່ວຽກງານ, ຄວາມຜູ້ກັບພື້ນ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນວຽກງານ						
12	ທ່ານມຸ່ງໝັ້ນໃນການປະຕິບັດວຽກງານເພື່ອໃຫ້ສໍາເລັດຕາມເວລາທີ່ກ່າຍນິດ					
13	ທ່ານຢືດພື້ນໃນຄໍາໝັ້ນສັນຍາ ແລະເປົ້າໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້					
14	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະເຮັດວຽກທຸກຢ່າງເພື່ອໃຫ້ວຽກນັ້ນສໍາເລັດຫັນເວລາທີ່ກ່າຍນິດ					

ລ/ດ	ຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການ	ລະດັບຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມ ຄືດເຫັນ				
		ຫຼາຍ ທີ່ສຸດ	ຫຼາຍ	ປານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ຫຼັກ
ຄວາມມີພັນຫະຕົ້ງວຽກງານ, ຄວາມຊູກໜັນ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນວຽກງານ						
15	ທ່ານມີຢູ່ພື້ນໃນການເຮັດວຽກທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນຕາມທີ່ຕ້ອງການ	5	4	3	2	1
16	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຮັບຜິດຊອບຜົນທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກການຕັດສິນໃຈຂອງທ່ານ					
17	ເນື້ອປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາຕ່າງໆ ທ່ານສາມາດຕັ້ງສະຕິໄດ້ໂດຍບໍ່ຕົ້ນຕົກໃຈ					
ຄວາມຕ້ອງການຫາງດັ່ງນຸ່ມພາບ ແລະປະສິດທິພາບ						
18	ທ່ານຈະບໍ່ຍ່ອມຮັບຜົນງານ ຫາກຜົນງານນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ໜ້າພໍໃຈ					
19	ທ່ານພະຍາຍາມ ເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານໃຫ້ໄດ້ ສູງກວ່າມາດຕະຖານ					
20	ທ່ານພະຍາຍາມທີ່ຈະຄືດຫາວິທີການເສັດວຽກທີ່ເກີດຂຶ້ນກວ່າດີເລີມ					
21	ທ່ານພະຍາຍາມໃນການຫາຄວາມຮູ້, ຫັກນິກໃໝ່ຢູ່ເພື່ອບັນປຸງຂະບວນການ ຂອງທຸລະກິດຕະຫຼອດເວລາ					
22	ທ່ານນຳເອົາຄວາມຜິດພາດໃນອະດີດມາບໍລິບປຸງແກ້ໄຂ ເພື່ອພັດທະນາ ວຽກງານໃຫ້ດີຂຶ້ນ					
23	ທ່ານນຳເອົາເຄີມໄດ້ຮັບຂອງວຽກງານຍາກກໍ່ໜີດເປັນມາດຕະຖານທີ່ສູງຂຶ້ນ ໃນການປະຕິບັດງານຄັ້ງຕໍ່ໄບ					
ຄວາມກັ້ສູງ						
24	ທ່ານມີການວິເຄາະຜົນບວກ ແລະຜົນລົບກ່ອນການຕັດສິນໃຈສະເໝີ					
25	ທ່ານນັກຮັດວຽກທີ່ຫ້າຫາຍຄວາມສາມາດ					
26	ທ່ານພ້ອມຈະລົງທຶນໃນທຸລະກິດແມ່ວ່າມີຄວາມສູງໃນຜົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບ					
27	ທ່ານພູມໃຈຢ່າງໝວງ ເນື້ອປະລິບຄວາມສໍາເລັດໃນວຽກງານທີ່ຄົນອັນ ບໍ່ສໍາເລັດ ຫຼື ບໍ່ກັ້ສູງ					
28	ທ່ານພ້ອມທີ່ຈະຕັດສິນໃຈປະຕິບັດ ແມ່ວ່າຈະຢູ່ບໍ່ຮັນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ					
ການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ						
29	ທ່ານກໍ່ໜີດເປົ້າໝາຍສອດຄ່ອງກັບຊັບພະຍາກອນທີ່ນີ້					
30	ທ່ານໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບເປົ້າໝາຍໃນອະນາຄົດ ຫຼາຍກວ່າຄວາມ ສໍາເລັດໃນອະດີດ					
31	ທ່ານມີການຈັດຕັ້ງແຜນແລະກໍາໜີດວິທີການທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ໃນອະນາຄົດສະເໝີ					

ລ/ດ	ຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການ	ລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມ ຄືດເຫັນ				
		ໝາຍ ຫຼືສຸດ	ໝາຍ	ປານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍ ຫຼືສຸດ
ການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ						
32	ທ່ານມີການກຳນົດແຜນໄລຍະສັນ ແລະໄລຍະຍາວທີ່ສອດຄ່ອງກັນ					
33	ທ່ານມີການກຳນົດວິທີການເຮັດວຽກທີ່ສອດຄ່ອງກັບສະຖານະການປັດຈຸບັນ					
34	ທ່ານມີການວິເຄາະສະຖານະການປັດຈຸບັນ ເພື່ອຍັບວິທີການເຮັດວຽກ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບສະຖານະການສະເໜີ					
ການວາງແຜນ ແລະການຕິດຕາມການປະເມີນຢ່າງມີລະບົບ						
35	ທ່ານປະເມີນຜົນການປະຕິບັດງານຢູ່ສະເໜີ					
36	ທ່ານໄດ້ຕິດຕາມກວດສອບການດໍາເນີນງານໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບກົດລະບູງ ບກົດໝາຍຫຼືກ່ຽວຂ້ອງ					
37	ທ່ານໄດ້ກຳນົດໄລຍະເວລາໃນການປະເມີນຜົນງານຢ່າງຕ່ົ້ນໆອ່າງ ແລະ ສະເໜີ່ສະເໜີ					
38	ທ່ານມີແຜນການເຮັດວຽກເປັນລົດຊັດເຈນຫັງໃນການປະຕິບັດຕິວິຈິງ ແລະການກວດສອບປະເມີນຜົນ					
39	ທ່ານມີຂີ້ການທີ່ມີຢະສືບຫີ້ໝາຍໃນການເຄີຍການແລະການກຳນົດການຫື່ນຂອງໝາຍ					
ການສະແຫວງຫາຂຶ້ນ						
40	ທ່ານໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຫັ້ນຫານຮຽນຮູ້ສົ່ງໃໝ່ງ					
41	ທ່ານຈະລວບລວມຂໍ້ມູນພຽງໝໍ ກ່ອນຈະເລີ່ມໂຄງການຫຼືກິດຈະກຳໃໝ່ງ					
42	ທ່ານມີກສະແຫວງຫາຄໍາແນະນຳຈາກຜູ້ຂ່າງວ່າຊານໃນດ້ານຫຼືກ່ຽວຂ້ອງ ກັບວຽກງານຂອງທ່ານສະເໜີ					
43	ທ່ານສະແຫວງຫາຂຶ້ນຈາກແຫ່ງຕ່າງໆ ຫ້າຍແຫ່ງເພື່ອລົງເສີມວຽກງານ ຫລື ໂຄງການຕ່າງໆ					
44	ທ່ານເຊື່ອວ່າຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດເກີດຈາກປະສົບການທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະປະຕິບັດຈີງໃນສົ່ງຕ່າງໆ ຖ້ອຍຕົນເອງ					
ການຂ້າກຊວນ ແລະການມີເຄືອຂ່າຍ						
45	ທ່ານສາມາດໄນ້ມັນວັນສູ່ອື່ນໃຫ້ລ້ອຍການເຫດຜົນຫຼືຂໍ້ສະເໜີແນະຂອງທ່ານ					
46	ທ່ານຄໍານິງເຕິງວິທີແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເປັນປະໂຫຍດກັບທຸກຄົນເພື່ອໃຫ້ ບັນລຸເປົ້າໝາຍຫຼືວ່າງໄວ້					
47	ທ່ານສາມາດຈູ່ໃຈໃຫ້ພະນັກງານໃນອົງກອນເຕັມໃຈແລະມີຫັດສະນະຄະຕິ ທີ່ດີໃນການເຮັດວຽກໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງຫຼຸລະກິດ					

ລ/ດ	ຄວາມສາມາດໃນການເປັນຜູ້ປະກອບການ	ລະດັບຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມ ຄິດເຫັນ				
		ໝາຍ ທີ່ສຸດ	ໝາຍ	ປານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ໝ້ອຍ ທີ່ສຸດ
		5	4	3	2	1
ການຊັ້ກາຊວນ ແລະ ການມີເຄືອຂ່າຍ						
48	ທ່ານເຊື່ອວ່າການສ້າງເຄືອຂ່າຍສາມາດສ້າງໄອກາດຫາໆໆທຸລະກິດໝາຍດ້ານ					
49	ທ່ານມີວິທີການຕ່າງໆ ຫຼື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພະນັກງານຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາມີ ສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມສໍາເລັດຂອງທຸລະກິດ					
ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕິນເອງ						
50	ທ່ານໝັ້ນໃຈວ່າ ທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕ້ອງສໍາເລັດ					
51	ທ່ານຮູ້ເຖິງຈຸດອ່ອນຂອງຕິນເອງ					
52	ທ່ານມີຄວາມຕັ້ງໃຈເດັດດັ່ງວ່າ ແລະ ໃຫ້ກໍາລັງໃຈຕິນເອງສູງ					
53	ໜາກທ່ານຕັດສິນໃຈຈະເຮັດສິ່ງໄດ້ແລ້ວທ່ານໜ້າຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນຈົນເກີນລຸ່ມສໍາເລັດ					

ส่วนที่ 3: แบบสอบถามกุญแจปะ隻ห์เป็นในการบันทึกฐานจัดการทุลະภิก

ຄ້າຂີ້ແຈງ: ຈິງພິຈາລະນາຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປນີ້ ແລ້ວຂຽນເຄື່ອງໝາຍ ✓ ລົງໃນຊ່ອງວ່າງຫລັງຂໍ້ຄວາມທີ່ກົງ
ກັບຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບອົງການ ແລະສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ປະຕິບັດໃນການບໍລິຫານຈັດການອົງການຫລາຍ
ທີ່ສຸດຢູ່ງຂໍ້ລະ 1 ຄ້າຕອບ

ລ/ດ	ປະສົດທີ່ຜົນໃນການບໍລິຫານຈັດການຫຼຸລະກິດ	ລະດັບຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມ ຄືດເຫັນ				
		ໝາຍ ທີ່ສຸດ	ໝາຍ	ປານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍ ທີ່ສຸດ
		5	4	3	2	1

ចំណាំ

1	ທຸລະກິດຂອງທ່ານສາມາດຜະລິດສິນຄ້າໄດ້ຢຽງຢືນຕໍ່ຄວນຕ້ອງການຂອງລູກຄ້າ
2	ທຸລະກິດຂອງທ່ານສາມາດຜະລິດສິນຄ້າທີ່ມີຄຸນນະພາບກົງຕາມມາດຕະຖານທີ່ຈະຫິດ
3	ທຸລະກິດຂອງທ່ານສາມາດສ້າງຜົນກຳໄລມາໄດ້ຍາດລອດ
4	ຍອດລວມຂອງການຈຳໜ່າຍສິນຄ້າມີການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່ເນື້ອງທຸກງົບປີ
5	ໃນຊ່ວງ ເວລາ 1-2 ປີ ຫີ້ຜ່ານມາທຸລະກິດຂອງທ່ານມີສ່ວນແບ່ງ
ທາງການຕະຫຼາດເພີ່ມຂຶ້ນມາໄດ້ຍາດລອດ
6	ໃນຮອບບີ້ຫີ້ຜ່ານມາທຸລະກິດຂອງທ່ານມີຜົນກຳໄລເປັນໄປຕາມເປົ້າໝາຍ

ចំណាំបច្ចុប្បន្ន

7	ທຸລະກິດຂອງຫ່ານມີການໃຊ້ວັດຖຸດີ່ນີ້ນີ້ຢ່າງສັດໃນການຜະລິດໄດ້ຢ່າງຄຸນເກົ່າກືສຸດ
8	ທຸລະກິດຂອງຫ່ານມີການໃຊ້ເວລາໃນການຜະລິດໜ້ອຍກວ່າມາດຕະຖານ
9	ພະນັກງານໃນກຳຈະການຂອງຫ່ານສາມາດປະຕິບັດງານໄດ້ຢ່າງມີຄຸນນະຍາບ
10	ທຸລະກິດຂອງຫ່ານສາມາດຄວບຄຸມເພື່ອນີ້ໃນການຜະລິດໄດ້ຢ່າງຍຸ້ນຍົມ
11	ທຸລະກິດຂອງຫ່ານມີຂະບວນການຜະລິດທີ່ເປັນລະບົບ ກ່າຍໆກ່າວນຄວບຄຸມ
12	ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນອົງການຂອງຫ່ານ ໄດ້ຮັບການຈັດສັນໃຫ້ ກັບຂະບວນການດໍາເນີນງານໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ

ด้านความยืดหยุ่น

13	ການປະຕິບັດງານຂອງພະນັກງານໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ້ອງກັບ
ສະຖານະການໃນປັດຈຸບັນ				
14	ທຸລະກິດຂອງຫ່ານມີແຜນງານທີ່ເອື້ອຍໆນວຍຕໍ່ການປົງປັງທີ່ອາດ
ເກີດຂຶ້ນຢ່າງກະທັນທັນ				

ລ/ດ	ປະສິດທິຜົນໃນການບໍລິຫານຈັດການທຸລະກິດ	ລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມ ອືດເຫັນ				
		ຫຼາຍ ທີ່ສຸດ	ຫຼາຍ	ບານ ກາງ	ໜ້ອຍ	ໜ້ອຍ ທີ່ສຸດ
		5	4	3	2	1
ດ້ານຄວາມຢືນຢັນ						
15	ທຸລະກິດຂອງທ່ານມີການນាເອົາເຫັກໄນໄລຍີໃໝ່ ມາໃຊ້ໃນການ ປະຕິບັດວຽກງານ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມຄ່ອງແລ້ວ					
16	ທຸລະກິດຂອງທ່ານມີການຕິດຕາມການປູ່ງແປງຫາງທຸລະກິດ ເພື່ອສາມາດປັບປຸງລະບົບການປະຕິບັດງານໄດ້ຫັນກັບເຫດການ					
17	ທຸລະກິດຂອງທ່ານມີສາຍການປັບປຸງລະບົບການປະຕິບັດຈົນ ບໍ່ຊັບຊັ້ນ ເໝາະກັບຂະໜາດຂອງອົງການ ແລະສາມາດປັບປຸງໄດ້ເປັນໄລຍະໆ ຕາມຂະໜາດຄວາມຕ້ອງການຂອງອົງການ					
18	ທຸລະກິດຂອງທ່ານ ສາມາດຄວບຄຸມການປະຕິບັດງານໄດ້ເມື່ອມີການ ປູ່ງແປງເຕີດຂຶ້ນ					
ດ້ານຄວາມເຟັງເຟິຈ						
19	ຜູ້ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາ ຫຼືພັນກາງນຂອງທ່ານມີຄວາມເຕັມໃຈໃນໜ້າທີ່ ທີ່ທ່ານມອບໝາຍ					
20	ພະນັກງານຂອງທ່ານຂໍລາອອກກໍຕໍ່ເມື່ອມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ					
21	ພະນັກງານຂອງທ່ານຮຸ້ທິດຕົນເຂົ້າການເສັດວຽກໃຫ້ແນ່ວັງການເຫັນເນັ້ນ					
22	ລູກຄ້າສ່ວນໃຫຍ່ສະແດງຄວາມເຟັງເຟິຈໃຕໍ່ສິນຄ້າຂອງທຸລະກິດທ່ານ					
23	ລູກຄ້າຂອງທ່ານກັບມາຊື້ສິນຄ້າທ່ານຢູ່ສະເໝີ					
24	ທຸລະກິດຂອງທ່ານບໍ່ເຕີຍໄດ້ຮັບຂໍໄຕແຍ້ງຈາກລູກຄ້າ					

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ข้อเสนอแนะแบบสอบถาม

ท. กช 0529.13/ ๑๒๖

คณะกรรมการ
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ตำบลเมืองศรีโค อำเภอวารินชำราบ
จังหวัดอุบลราชธานี 34190

๓ พฤษภาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระของ นางสาวติ่ม ณิคิคำ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เสาร์ลักษณ์ จิตต์น้อม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวติ่ม ณิคิคำ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะกรรมการมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ขณะนี้อยู่ในระหว่างการทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบ่อสิคิคำใหญ่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว” โดยมี ดร. ชนัญญา สินชื่น อาจารย์ประจำคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

เนื่องด้วยนักศึกษาอยู่ในระหว่างการพัฒนาแบบสอบถามตามส่วนรับเป็นเครื่องมือในการทำการค้นคว้าอิสระ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อให้แบบสอบถามมีความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) สำหรับนำไปใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาอย่างมีคุณภาพต่อไป ซึ่งจากประวัติและผลงานของท่านอันเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางนั้น ทำให้ประจักษ์ได้ว่า ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ เกี่ยวกับการวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น คณะกรรมการคัดเลือกขอเชิญชวน ให้ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ เกี่ยวกับแบบสอบถามตามส่วนรับการทำการค้นคว้าอิสระของ นางสาวติ่ม ณิคิคำ โดยมีเอกสาร สำหรับการให้ข้อเสนอแนะประกอบดังสิ่งที่ส่งมาด้วย ทั้งนี้ หากท่านต้องการข้อมูลเพิ่มเติมโปรดติดต่อ นางสาวติ่ม ณิคิคำ นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หมายเลขโทรศัพท์ 08-1614-7725

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมาก ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสายเพชร อั้กโข)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร

รักษาการแทนคณะกรรมการบริหารศาสตร์

สำนักงานเลขานุการ คณะกรรมการ

โทร 0-4535-3804, 0-4535-3839

โทรสาร 0-4535-3805

บันทึกข้อความ

ผู้รับราชการ กองบินบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ไทย 3839
ที่ ๕๐ ๐๕๒๙ ๑๓/๖๘๘๘ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง หมายรวมอนุกรรมที่ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อการทำการศึกษาเชิงปริมาณ นางสาวติ่ม มณฑล

ເວັບໄຊ ວິຊາການ ພຶສນະກິມອຸປະລ

ສັງຫຼືສະນາດວຍ ແບບເພອນຄານ ຈຳນວນ 1 ປຸກ

เจ้าเดิมนาเป็นโปรดพิจารณา คณบดีบริหารศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสครั้น

ก
(นางสาวสายเพชร อัคจี)
รองคณบดีฝ่ายบริหาร
รัฐศาสตร์และกฎหมาย

ที่ ศธ 0529.13/ ด ๓๗

คณะบริหารศาสตร์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ตำบลเมืองศรีโค อำเภอวารินชำราบ
จังหวัดอุบลราชธานี 34190

๓ พฤษภาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระของ นางสาวติ่ม มณีคำ
เรียน คุณพิบูลชัย วินารักษ์
สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวติ่ม มณีคำ นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ขณะนี้อยู่ในระหว่างการทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อประสิทธิผลในการบริหารจัดการธุรกิจ กรณีศึกษา : กิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแขวงบ่ออิคำ” ใช้ชื่อ “สารานุรักษ์ประชาอิปไตยประชาชนลาว” โดยมี ดร. ชนัญญา สินชื่น อาจารย์ประจำคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

เนื่องด้วยนักศึกษาอธิบายในระหว่างการทำการพัฒนาแบบสอบถามสำหรับเป็นเครื่องมือในการทำการค้นคว้าอิสระ ซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาเห็นควรให้มีผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อให้แบบสอบถามมีความต้อง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) สำหรับนำไปใช้เป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาอย่างมีคุณภาพดีอีกด้วย ซึ่งจากประวัติและผลงานของท่านอันเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางนั้น ทำให้ประจักษ์ได้ว่า ท่านเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถดี เกี่ยวกับการวิจัยเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น คณะบริหารศาสตร์จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสอบถามสำหรับการทำการค้นคว้าอิสระของ นางสาวติ่ม มณีคำ โดยมีเอกสารสำหรับการให้ข้อเสนอแนะประกอบดังสิ่งที่ส่งมาด้วย ทั้งนี้ หากท่านต้องการข้อมูลเพิ่มเติมโปรดติดต่อ นางสาวติ่ม มณีคำ นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต หมายเลขโทรศัพท์ 08-1614-7725

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวชานันยา อัคโข)

รองคณบดีฝ่ายบริหาร

รักษาการแทนคณบดีคณะบริหารศาสตร์

ภาคผนวก จ
หนังสือขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

ທີ່ ຄະ 0529.13/ ວ ຂມ

ຄະນະບໍລິຫານສາດວ
ມາວິທຍາສັຍອຸນສາຮາກນີ້
ດໍາເນີນການເນື້ອງການ
ຈັງຫວີ່ຫຼຸບສາຮາກນີ້ 34190
ປະເທດໄທ

8 ມັງກອນ 2555

ເຮືອງ ແຄນການຄນຸ້າເຮົາທີ່ຕອນແບບສອນຄາມ

ເຮືອນ

ສິ່ງທີ່ສົ່ງມາດ້ວຍ ແບບສອນຄາມ ຈຳນວນ 1 ຊຸດ

ຕ້ວຍ ນາງສາວຕົ້ມ ມັນຄໍາ ນັກສຶກສາປະລຸງຄູາໄທ ພັກສູງຕະບວງທີ່ກົດຈະກົດກົດສົມຜົມ ຄະນະບໍລິຫານທີ່ແລ້ວ ມາວິທຍາສັຍອຸນສາຮາກນີ້ ຂະນະນີ້ຢູ່ໃນຮະຫວ່າງການທ່າການຕັ້ນຄວ້າວິສະວະ ເຊິ່ງ “ຕັ້ນຄວ້າພະການເປັນຄູ່ງຮະກອບການທີ່ມີຜົດປ່ອປົກລົງໃນການບໍລິຫານ” ຕີ່ກົດຈະກົດກົດສົມຜົມກົດກົດສົມຜົມ ໃນແນວທີ່ສົ່ງມາດ້ວຍ ສາຂາຮຽນວິຊາປະຫວາງສາກົນໄປໄທປະຫວາງສາກົນ (The effects of entrepreneur's mentality on the business management: A case study of small and medium enterprises in Phonsavan Province, Laos People's Democratic Republic.) ສິ່ງໃນການຕັ້ນຄວ້າທີ່ນີ້ ໃຫ້ກຳເຫັນດີ ດັ່ງຕົ້ນຄວ້າໃນການເນີນຮະບວນຂໍ້ມູນ ຕີ່ອີງຕັ້ງກອບການວິສາຫຼັກຈົນນາດົກລາງແລະຂະໜາດຕະຫຼາດບໍ່ຄົມກາຕະກົມຜົມ. ໃນເພື່ອ ເນັ້ນຕົ້ນຄໍາໄຊຍ້ ສາຂາຮຽນວິຊາປະຫວາງສາກົນ ຈຳນວນ 120 ຈາກ 125 ຕົ້ນນີ້ ເພື່ອໃຫ້ການສຶກສາຮັງນີ້ ດຳເນີນຖຸສົ່ງດ້ວຍຕີ່ ຄະນະບໍລິຫານສາດວ ມາວິທຍາສັຍອຸນສາຮາກນີ້ ອີ່ຈົນຄວ້າຄນຸ້າເຮົາທີ່ຈຳກັດໃນການໂຍບແບບສອນຄາມຕີ່ສົ່ງທີ່ສົ່ງມາດ້ວຍ

ຈົນເຮືອນມາເພື່ອໂປຣພິຈາລະນາ ຄະນະບໍລິຫານສາດວ ມາວິທຍາສັຍອຸນສາຮາກນີ້ ທີ່ໄດ້ເປັນ ນັ້ນເກົ່າຍັງວ່າຄວາມຮັບຮັດຄວາມອຸນເຄຣະທີ່ ແລະຂອງຂອບຄຸມມາ ແລ້ວໄກສັນນີ້

ຂອແສດງຄວາມນັບຄືຍ

(ນາງສາວຕົ້ມ ສີວັນນານທີ່ຊີຍ)

ຮອງຄະນະບໍລິຫານສາດວ
ປະຊຸມຕະຫຼາດກາງ
ປະຊຸມຕະຫຼາດກາງ

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

=====000=====

- - - - 1 0 0 9

ແຂວງ ບໍລິສັດໄຊ

ພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ

ເລກທີ...../ພພທ.ຂບຊ.

ປາກຊັນ, ວັນທີ...1.5..JUN..2012....

ໃບສະເໜີ

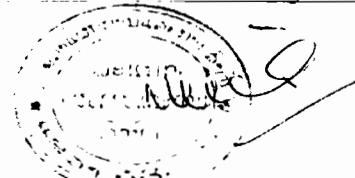
ເຕັມ : ບັນດາຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ, ບໍລິສັດ, ວິສາຫະກິດ, ໄກສາງການຕ່າງໆ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ແຂວງ ບໍລິສັດໄຊ.
ເລື່ອງ : ຂໍຄວາມກະຊົນນາຕອບແບບສອບຖາມ.

- ອົງຕາມກົດໝາຍສະຖິຕິ ເລກທີ 03 /ສພຊ. ນະຄອນຫຼວງ ວຽງຈັນ ວັນທີ 30/06/2010 ມາດຕາ42 ວ່າ
ດ້ວຍພື້ນທະຂອງຜູ້ສະໜອງຂໍ້ມູນ.
- ອົງຕາມໃບນຳສິ່ງລັດຖະມົນຕີ ວ່າການກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ລົງທີ 25/2/2010 ວ່າດ້ວຍ
ການສົ່ງພະນັກງານໄປສຶກສາຕໍ່ທີ່ປະເທດໄທສິກປີ 2010-2011.
- ອົງຕາມໃບສະເໜີຂອງມະຫາວິທະຍາໄລອຸບິນລາຊາກົມ ຄະນະບໍລິຫານສາດ ເລກທີ0529.13 / ວ 495
ລົງວັນທີ 8/6/2012.

ເພື່ອຕອບສະໜອງຕາມການສະເໜີຂອງມະຫາວິທະຍາໄລອຸບິນລາຊາກົມ ຄະນະບໍລິຫານສາດ
ແລະ ຕາມການສະເໜີຂອງຜູ້ກ່ຽວທາງພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນຈົ່ງເຕັງບັນດາຫົວໜ່ວຍ
ທຸລະກິດ ບໍລິສັດ, ວິສາຫະກິດ, ໄກສາງການຕ່າງໆທີ່ຕັ້ງຢູ່ພາຍໃນແຂວງຈົ່ງໄດ້ອໍານວຍຄວາມສະດວກຂ່ວຍ
ຕອບແບບ ສອບຖາມຂອງຜູ້ກ່ຽວດ້ວຍ, ບັນດາຂໍ້ມູນທີ່ທ່ານຕອບລົງໃນແບບສອບຖາມຈະເກັບເປັນຄວາມ
ສັບເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຈະນາໄຊຂໍ້ມູນເລົານີ້ ເປັນຖານເພື່ອອ້າງອີງໃນການວິເຄາະ, ວິໄຈ, ປະກອບເຂົ້າໃນ
ບົດນິພົນຈີບ ຊັ້ນປະເສີນຍາໄທເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງລາຍລະອຽດມີແບບສອບຖາມຄັດຕິມາພ້ອມນີ້.

ສະນັ້ນ, ຈົ່ງສະເໜີມາຢ້າງບັນດາຫົວໜ່ວຍທຸລະກິດ, ບໍລິສັດ, ວິສາຫະກິດ, ໄກສາງການຕ່າງໆມາເພື່ອ
ຊາບ ແລະ ຊ່ວຍອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວດ້ວຍ.

ຫົວໜ້າ ພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນແຂວງ

ບຸນມາ ບຸຈະເລີນ
Bounkham Bounsavan V

ภาคผนวก ๔
ในรับรองการแปลแบบสอบถาม

ใบรับรองการแปลแบบสอบถาม

ข้าพเจ้า นางสาวเวียงโง่ วันสะหว่าง และนายศิลปกร ส้อมวีไลงค์ ขอรับรองว่า
แบบสอบถามในการวิจัยของ นางสาวติ่ม มณีคำชื่นปืน นักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารศาสตร์
มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ผ่านการตรวจสอบแล้วเห็นว่าแบบสอบถามของนางสาว ติ่ม มณีคำมี
ความถูกต้องทางด้านเนื้อหา ภาษา ใน การแปลจากภาษาไทยมาเป็นภาษาลาว และจากภาษาลาว
กลับไปเป็นภาษาไทย มีความถูกต้องและสอดคล้องกับความหมายเดิมในแบบสอบถามทุกประการ

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงได้ออกใบรับรองฉบับนี้ให้แก่ผู้ที่ยวิเคราะห์ภาษาไทยในการอ้างอิง

วันที่ 19 / ๗ / 2555

รับรองโดย:

การตรวจสอบการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาลาว

(..... รีวิวโง่ วันสะหว่าง)

การตรวจสอบแปลจากภาษาลาวเป็นภาษาไทย

(..... ศิลปกร ส้อมวีไลงค์)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวติ่ม มณีคำ
วันเกิด	27 กันยายน 2525
สถานที่เกิด	แขวงบ่อค้ำไชย
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2533-2538 ประถมศึกษา โรงเรียนประถมสมบูรณ์ กวนจันท์ แขวงบ่อค้ำไชย พ.ศ. 2538-2541 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนโพนคาล แขวงบ่อค้ำไชย พ.ศ. 2541-2544 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยม สมบูรณ์ไชยเดชดา นครหลวงเวียงจันท์ พ.ศ. 2544-2549 ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว 2550-ปัจจุบัน แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบ่อค้ำไชย (สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว) นักวิชาการสถิติเศรษฐกิจ แผนกแผนการและการลงทุน แขวงบ่อค้ำไชย กระทรวงแผนการและการลงทุน
ประวัติการทำงาน	
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	